

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 501 - CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

KANJON ZASPALIH

★ DOK HOLIDEJ ★

501

Frenk Larami

KANJON ZASPALIH

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 501

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

CANYON OF THOSE WHO SLEEP

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 24. II 2016.

Tržište: 04. III 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – CANYON OF THOSE WHO SLEEP

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Kola su još u zoru pošla iz gradića Džino Springsa smeštenog u udolini, i okruženog zupčastim vrhovima nalik na niz oštarih zuba; u podne su prešli plitak gaz na reci Matonoso, a onda je, sa samo jednim kratkim zadržavanjem na usputnoj poštanskoj stanici, putovanje nastavljeno tokom celog popodneva.

Kada je ogroman sunčev disk dodirnuo tamne brdske vrhove na zapadu, diližansa sa Dokom Holidejem prispela je u glavnu ulicu Drajdenu. Iako je bio udobno smešten na sedištu, Dok je osećao utrnulost udova i potmuo bol u celom telu.

Vozar, Roni Soto rekao mu je da ga u Drajdenu ljudi neće prijateljski dočekati, bar ne oni kojima je Nik Moronej prirastao za srce. Takvih je, bogami, bilo prilično, jer je Moronej imao običaj da mnoge sugrađane čašćava pićem i plaća im druga sitna zadovoljstva. Naravno, razbacivao se „šakom i kapom” pošto se radilo o ukradenom novcu koji je nestajao lako kao što je i stizao. Može se reći da većina nije znala da je u pitanju opljačkani novac koji je Nik dobijao od starijeg brata, okorelog bandita i pljačkaša od čije je bande drhtala polovina južnog Teksasa. No, bez obzira odakle je novac dolazio, on je mladom lepuškastom i hirovitom Niku doneo dosta blagonaklonosti ne samo gradskih pijanaca, lenština i

protuva, već i drugih građana koji su od njegove rasipničke prirode imali koristi.

Zbog toga je vest o njegovoj pogibiji odjeknula u gradu, tim pre što se saznalo da je poginuo u dvoboju sa poznatim kockarom i revolverašem Dokom Holidejem. Naime, svi su smatrali da Nik Moronej nije bio dorastao Holideju, iako je na dršci svog kolta imao već četiri zareza. Ljudi su preko te činjenice prelazili zbog toga što je Nik bio iz njihove sredine kao i zato što se njegova zla, ubilačka priroda lukavo skrivala iza mladalačkog, na prvi pogled, nevinog lica, ali dobrim delom i zbog dolara koje je on neštedimice razbacivao. Jedinствeno mišljenje je bilo da je Dok Holidej trebalo nekako da izbegne taj obračun, mada za to nije postojao ni jedan valjan razlog. Verovatno bi ljudi mislili drugačije da su bili u Holidejevoj koži.

To je i samom Doku palo na um dok je diližansa prolazila pored prvih kuća, posle kojih su sledile veće zgrade sa nizom radnji sitnih zanatlija, trgovinama, velikom zgradom banke i lažno – raskošnom fasadom saluna „Kejtini medenjaci”. Kada se diližansa napokon zaustavila ispred stanice kompanije „Vels Fargo”, grupa radoznalaca je bez mnogo interesovanja dočekala prispele putnike. Do promene je došlo tek kada je vozar sa

krova dobacio Doku njegovu putnu torbu.

– Hotel je odmah tu, u poprečnoj ulici, mister Holideje – rekao je kratko.

Holidej je mirno prihvatio torbu ignorirajući tajac koji je odjednom zavladao na stajalištu. I pre nego što se odlučio da pođe, iz pozadine se začuo nečiji glas.

– Ko je prvi potegnuo, Holideje... ti ili Nik?

Dok je zastao samo za tren, a onda je ne osvrćući se nastavio.

– Dovoljno dugo se baviš svojim ubilačkim zanatom da bi sa lakoćom mogao da ustreliš jednog golobradog momka!

– Zašto nisi potražio nekoga doraslog sebi?

– Ko će biti sledeći?

– Ubico!

Na te reči Holidej se lagano okrenuo i ledenim pogledom odmerio okupljene radoznalce. Vlasnik trgovine Džeri Ber samo je zatrepao i okrenuo se da pođe svojim poslom, dok su nekolicina drugih ćutke ustuknuli. Holidej ih je bez reči pogledao, a onda ponovo pošao. U stvari, takva reagovanja ljudi, nerazumevanje i mržnja drugih nisu ga mnogo dirali. Morao ih je preseći i malo uplašiti da mu ne bi dosađivali i to je bilo sve. Ako im je toliko stalo do jednog raskalašnog lupeža kome je jedini životni kvalitet bila samo njegova mladost, onda neka im bude. U tom momentu samo je želeo da ga ostave na miru.

Na Drajden se spuštalo veče i ulice su bile skoro puste. Trgovci i zanatlije zatvarali su svoje radnje, a dole na ulici, ispred hotela „Beli bizon” gorele su tri limun-žute svetiljke. Sprat fasade hotela bio je od belih dasaka, i imao je kosi krov

od šindre. Vrata su bila širom otvorena, a u malom, ali prijatnom holu gorela je svetiljka oko koje su zujali rojevi mušica. Prilazeći portirskom pultu, Doku se učini da mu je čovek koji je tu sedeo odnekud poznat. No, tek kada je prišao sasvim blizu prepoznao je Dejvida Istvuda.

– Gle, gle, Dejvid Istvud! Pravo iznenađenje da ovde nađem starog znanca!

– Helo, mister Holideje, iznenađenje je u najmanju ruku obostrano. Ali, drago mi je što vas vidim.

– Otkuda vi ovde? Šta se desilo da ste napustili Fort Vort?

– Hm... svako jednom zaželi da bude svoj gazda, mister Holideje. Skupio sam svu svoju ušteđevinu koju sam stekao za proteklih dvadeset godina i kupio ovaj hotel. Nadam se da nisam pogrešio. Čeri se u prvo vreme malo dosađivala, a sada se već privikla. Na početku joj je nedostajalo društvo, ali znate kako to biva: daleko od očiju, daleko od srca. Dao sam joj dosta poslova i sve je došlo na svoje mesto.

– Ah, to za društvo je sasvim razumljivo. Ona je sada odrasla devojka i sigurno joj nedostaju zabave, igranke i društveni život. Verovatno da toga ovde nema kao u Fort Vortu. Ali, mislim da ipak niste pogrešili. Biti svoj gazda je velika stvar. Onda, neka bude kao i obično, može? Soba...

–... broj šest – dopuni ga Istvud koji se dobro sećao broja hotelske sobe u kojoj je Holidej odsedao u Fort Vortu. Pružio je ruku da dohvati ključ i upitao: – Koliko ostajete?

– Ne znam ni sam. Možda jedan dan, a možde i dve nedelje. U svakom slučaju, za sada računajte jednu noć.

- To će biti dva dolara.
- Mogao bih i da se okupam.
- Onda ukupno tri.

Istvud je klimnuo glavom i pružio mu ključ, a on je ostavio novac na pult.

– Čuo sam šta se desilo – rekao je zatim, pažljivo stavljajući novac u fioku. – Grad je čitave dve nedelje brujao o tome. Kako da ste se i pored svega odlučili da dođete?

– Hteo sam da vidim južni deo Teksa-
sa, a smrt trećerazrednog revolveraša
nije razlog da odustanem od svog plana.
Na kraju, ne osećam se krivim, jer me
je Moronej izazvao. Jednostavno nisam
imao izbora.

Istvud klimnu glavom.

– Moronej je bio nevaljalac, lupež i gad.
Lično mislim da ste gradu učinili veliku
uslugu.

– Recite to svojim sugrađanima, Istvu-
de – dobaci Dok.

– Ne vredi, pošto su ljudi strašno čud-
ni. Ponekad mi se čini kao da su stvarno
slepi i gluvi. I pored toga što je bio lupež,
Moronej je bio veoma omiljen.

– To sam već video – odvrati Dok i no-
seći torbu u ruci i lagano se uputi pre-
ma stepenicama. Stigavši u hodnik lako
je pronašao svoju sobu i sa olakšanjem
otvorio vrata. Prostorija je bila mala,
ali veoma uredna sa udobnim, mekim
ležajem što je za Holideja u tom trenut-
ku bilo najvažnije. Stavio je putnu torbu
na stolicu i prišavši prozoru, navukao
zavesu. Onda je zapalio stonu svetiljku,
uzeo veliki peškir prebačen preko stra-
nice širokog kreveta i uputio se nazad u
hodnik.

Čuvši njegove korake, Istvud je po-
digao pogled i baš kada se zaustavio

ispred prostorije sa natpisom „Kupati-
lo“, doviknuo – Mister Holideje, odmah
ću vam doneti toplu vodu.

Samo je klimnuo glavom i ušao u kupa-
tilo osluškujući kako Istvud izdaje nare-
đenja. U veoma prostranoj prostoriji na-
lazile su se velike drvene kade, uredno
poređani sapuni i čisti peškiri. Skinuvši
sako i košulju pogledao se u ogledalu
koje je visilo na zidu i bilo malo okrnjeno
na jednom kraju. Kada se bolje zagledao,
video je umor koji je odavalo njegovo
lice, umor zbog mnogih pređenih kilome-
tara i brojnih tegobnih dana ispunjenih
opasnostima po život.

– Dobrodošli, mister Holideje.

– Hvala, Čeri, uđi – odvratio je prepo-
znajući devojčin glas i pre nego što se
okrenuo da je pogleda. Čeri je, u stvari,
bila Istvudova kći, lepa crnokosa devoj-
ka koja se bližila dvadesetoj. – Čekam
vodu – dodao je tek da nešto kaže.

Čeri je pustila da joj se pogled zadrži
na njegovim snažnim kao izvajanim pr-
sima i dugoj kosi koja mu je padala sve
do ramena. To što je videla strašno joj se
dopalo i setila se kada ga je, kao devoj-
čica, gotovo istog zamišljala u snovima.
On je bio slika i prilika takvog muškarca;
snažan i prefinjen u isto vreme, izuzetno
muževan i veoma lepih crta lica. Bez ob-
zira na loš glas koji ga je pratio, u sebi
je imao nešto što je plenilo srca mnogih
žena, a Čeri Istvud je bila jedna od njih. I
nju je privlačila njegova muževnost, nje-
govo skladno i neusiljeno držanje, odlu-
čan stav i samopouzdanje koje se moglo
pročitati na licu, ali daleko najprivlač-
nije su delovale njegove sivoplave oči.
Privlačio ju je oduvek, još od dana kada
je kao devojčurak čistila njegovu sobu u

Fort Vortu. Kada je jednog dana otišao, ona je strašno patila. To nije bilo zato što Dok nije odgovorio na pozive njenog srca, pošto tako nešto nije ni očekivala. Naime, bila je suviše mlada da se nada bilo čemu, a mislila je da ga više neće videti. Mislila je da je zauvek otišao iz njenog života.

I sada, eto, njen idol se vratio, pa su joj oči gorele od radosti i usne podrhtavale od slatkog uzbuđenja. No, Holidej to nije primećivao pošto je mislio na nešto sasvim drugo.

– Dva vedra tople vode, mister Holideje – kazala je čučnuvši blizu njega, sasvim do kade.

– Ja ću ih nasuti sam, ne moraš se truditi – obratio joj se.

Ona se zadovoljno osmehnu.

– Ima li još nešto što bih mogla da učinim za vas, mister Holideje?

Nagoveštaj je bio tek za nijansu slabiji od otvorene ponude, ali se Dok uzdržao od reagovanja. U njegovoj svesti ona je još uvek bila nestašni devojčurak koji mu je nekada čistio sobu. No, iznenađen njenim rečima, okrenuo se i bolje je pogledao. Sa čuđenjem i zadovoljstvom konstatovao je da se „pače prevorilo u labuda” i da je Čeri u protekle dve godine postala prava žena. Ispod tanke pripijene haljine nazirale su se njene obline koje nisu mogle da ostave ravnodušnog bilo kog muškarca. Gledajući je ispod oka, Holidej se pritajeno osmehnu.

– Ne, ništa – odgovorio joj je na pitanje.

– A kasnije? – dodala je dok joj je u glasu treperio prizvuk nade.

– Hvala za vodu, Čeri, videćemo se – odvratio je ljubazno odlučivši da ne odgovori direktno na njeno pitanje.

Dureći se, napućila je usne i odlučnim pokretom glave zabacila na leđa svoju divnu crnu kosu koja se na svetlosti petrolejke presijavala u raznim nijansama.

– Dobro, mister Holideje. Doviđenja – pozdravila ga je i izlazeći zatvorila vrata za sobom.

Skidajući sa sebe preostalu odeću, Dok je osluškivao bat njenih nogu u hodniku. Za tren se osmehnuo samo za sebe, a onda ušao u kadu; brzo je skinuo sa tela prašinu od putovanja i sredio kosu. Pritom se podsetio da je na putovanju proveo samo jedan dan, a da se ipak oseća prilično umorno. – Postaješ mekan, Holideje – rekao je tiho.

Kada je završio sa „toaletom” sišao je dole, blagonaklono pozdravio Istvuda i izašao u noć. Hodao je mračnom ulicom u pravcu mesta na kome su bleštale svetiljke saluna „Kejtini medenjaci”. Iz glavne ulice mogao se čuti raskalašan smeh polupijanih kauboja koji se mešao sa zvucima loše naštimovanog klavira.

Pored „Kejtinih medenjaka” u Drajdenu je postojao i salun „Crveni fenjer”; Dok je izabrao onaj prvi bez nekog određenog razloga. Verovatno da mu je ime saluna, u tom trenutku, odredio izbor.

No, unutrašnjost „Kejtinih medenjaka” teško da je odgovarala imenu koje je obećavalo „medenjake”. Zidovi prostori bili su zapušteni, prljavi i loše obojeni. Pedesetak stolova bilo je raspoređeno u dva – tri reda pored dugačkog šanka i gužva je bila prilična. Za stolovima su uglavnom sedeli kockari „veštih prstiju” koji su jedva čekali da im dođu kauboiji

sa obližnjih rančeva sanjajući da će od plate koju su upravo dobili napraviti bogatstvo. U prvo vreme, a u skladu sa imenom, salunske zabavljačice bile su privlačne kao „kolačići”; nosile su kratke, dekoltirane haljine koje ističu svaku oblinu, crne mrežaste čarape i zanimljive podvezice.

Holidej je prišao šanku i naručio brendi. Barmen Leferti ga je odmerio kritičkim pogledom i odmah zapazio njegovo savršeno skrojeno odelo, košulju belu kao sneg i kravatu boje crvenog vina.

– Vi ste verovatno Dok Holidej, mister? – rekao je mirno. – Ceo grad bruji o vašem dolasku.

– Tačno, ja sam Holidej. A zašto grad „bruji”?

– Pa zbog Rodžera Moroneja, ser. Šta mislite sa njim i njegovim pajtašem Vejdom?

Holidej zažmiri i malo se namršti.

– Šta mislim sa njima? Pre svega, ko su ti ljudi?

Barmen je stavio čašu tačno pred njega, pažljivo mu nalio viski i odvratio:

– Rodžer je brat Nika Moroneja, čoveka koga ste vi ustrelili, mister. On i Vejd su ozloglašeni banditi i veoma opasni ljudi. Gone ih vlasti u celom Teksasu, ali su još na slobodi. U novinama piše kako se Rodžer zakleo da će vam se osvetiti za Nikovu smrt.

– U novinama? – ponovi Dok i mirno otpi gutljaj viskija.

– Da, u novinama gospodina Redika. On... ovaj... gospodin Redik je veoma ponosan na svoje novine i kaže da uvek donose samo proverene vesti. A u njima piše da se Rodžer Moronej zakleo da će vam se osvetiti. Izgleda da on i njegov

pajtaš tragaju za vama. Hm... nije isključeno da su vas već nanjušili.

Holidej ga strogo odmeri.

– A otkuda je dotičnom gospodinu Rediku sve to poznato? Gde je našao Rodžera i Vejda da bi mogao da ih intervjuiše?

– E, to ne znam – odvrati barmen i pokaza prema drugom kraju prostorije. – Pitajte gospodina Redika.

Holidej kratko klimnu glavom pomislivši kako ne bi bilo loše da sazna sa koje strane i od kojih ljudi mu pretila životna opasnost. I pored svoje izuzetne veštine u baratanju oružjem ništa nije prepuštao slučaju: smatrao je da je opreznost preduslov opstanka. Zato se bez reči okrenuo i pošao prema stolu u uglu, gde je ratoborni mladi izdavač „Draiden Njuza” Dastin Redik, sedeo grleći najnoviju salunsku damu, plavokosu prsatu devojkicu po imenu Sidni Luis.

– Hteo bih da progovorim nekoliko reči sa vama, mister Redik – dobacio je prilazeći.

Čovek ga je obuhvatio pogledom i osmehnulo se. Verovatno je pretpostavio ko stoji pred njim, pa stoga nije ni tražio da mu se Dok predstavi.

– A o čemu to? – odbrusio je, ne skrivajući nezadovoljstvo što ga neko uznemirava.

Holidej je rešio da odmah pređe na stvar.

– Vi ste napisali neki članak o Rodžeru i Vejdu...?

– Jesam, pa?

– Hteo bih da saznam nešto više.

Čovek ponosno podignu čašu i dobaci – Onda vam preporučujem da kupite moje novine, mister Holideje!

– Mogao bih i to, ali više volim da čujem stvari iz prve ruke.

– Dastine, dušo... – zaguguta devojka nežno milujući Redikovu nadlanicu, ali sve vreme gledajući Holideja u oči – pozovi svog prijatelja da nam se pridruži!

– Ne bih mogao da kažem da je mister Holidej moj prijatelj, draga moja damo.

Ona se nasmeši osmehom punim ohra-
brenja.

– Tako dakle, vi ste taj čuveni Holidej – dobacila je ljupko. – Da znate da sam mnogo slušala o vama, mister.

Dok podiže ruku do oboda šešira i jedva primetno se nakloni.

– Za mene je zadovoljstvo što sam vas upoznao, gospodo.

– Oh, mogu da vam kažem da je većina građana u Drajdenu veoma zadovoljna što me poznaje, mister Holideje. Ali, budući da ste ovde gost, nesumnjivo je da imate prednost – kazala je. – Moja soba je broj osam.

– Imaću to sve vreme na umu, gospodo – odvrati Dok ljubazno, pritom izmičući stolicu da bi seo. – Redik – počeo je odmah – šta vi uopšte znate o Rodžeru i Vejdu?

Ovaj podsmešljivo razvuče usne.

– Šta je, bojite se da će vas potražiti?

– To u svakom slučaju ne bi bilo uživanje, mister, ali ipak ne prihvatom da ih se plašim kao što vi mislite. Pre bih rekao da se osećam kao čovek kome smeta žulj na nozi.

– Čak i ako budu obojica?

– I tada. Takav odnos mi ne bi zapao prvi put.

Redik se nagnu napred i „ucakli” zrikavim pogledom.

– Čujte, mister Holideje, čuo sam za vas i vašu veštinu baratanja revolverom. Ali, Rodžer i Vejd su prevelik zalogaj... čak i za „asa” kao što ste vi. Kao novinar smatram da bi obračun između njih dvojice i vas bio odlična, senzacionalna priča...

– Možda do obračuna neće ni doći, mister – prekinuo ga je Dok. – Inače, čuo sam za Rodžera Moroneja i znam da je beskrupulozni ubica. Dakle, ako me smaknu u mraku ili s leđa, što je za njih sasvim normalno, od vaše priče neće biti ništa.

On se nasmeja i odmahnu rukom.

– A, tu se varate, mister! Mi novinari i od toga umemo da napravimo odličnu priču. Nego, tu postoji i nešto drugo. Naime, kao ni većini građana Drajdena ni meni baš niste simpatični, mada su moji razlozi sasvim drugačiji. Ipak, ne bih želeo da budem svedok, ili čak saučesnik u ubistvu. Dakle, pitajte šta želite da znate.

– Gde su ta dvojica bila u poslednje vreme?

– Pre dve nedelje, kada mi je čovek poslao vest o njihovim namerama, bili su u El Pasu. Ali, od tada je prošlo dosta vremena i svašta se moglo dogoditi. Možda su čak došli ovde, mada u tako nešto ne verujem. Pre bih rekao da su u svom skloništu, negde u blizini indijanskog kanjona. Hm... najverovatnije da će otuda vrebati gde da vas pronađu i napadnu.

– Da, to je vrlo verovatno – potvrdio je Dok mirno.

– Oh, a šta ćete da preduznete? – zapitala je Sidni Luis.

– Prerijski požar se često gasi požarom, gospođice.

– Mislite da ih potražite pre nego što oni nađu vas?

– Možda.

U njenim očima blesnuo je plamičak divljenja.

– Onda me pre toga obavezno posetite.

Holidej se samo blago osmehnuo, pozdravio neobičan par blagim pokretom glave, a zatim se okrenuo i lagano izašao na ulicu. Razmišljao je šta da učini; da li da potraži dvojicu bandita ili čeka dalji razvoj događaja? Prva mogućnost nije bila privlačna, jer je zahtevala naporno jahanje, dosta spavanja pod vedrim nebom, lošu hranu i stalni oprez. Ali, ona je imala i neke pozitivne aspekte i njih je trebalo uvažiti. Naime, Dok je znao da se Rodžer Moronej neće odreći osвете. Ako je već tako, onda je bolje ne čekati metak u leđa iz podmukle tišine noći, već potražiti zmiju u njenom leglu. Jer, ako je nešto već neminovno predstojalo, trebalo je da se desi što pre, pod uslovima i na mestu koje on sam odabere. Diktirati igru ako je moguće, bio je njegov princip koji će pokušati da primeni i u ovom slučaju.

Zaokupljen tim mislima stigao je do hotela i popevši se uz stepenice, lagano ušao u sobu. Nije se potrudio da pali svetiljku, jer je mesečina „zavirivala” kroz prozor unoseći u mali prostor dovoljno svetlosti da je mogao normalno da se svuče i legne u krevet. Naravno, nije mogao da zaspi, već je zapalio cigaru i razmišljajući pušio. Misli su mu odlutale do Sidni Luis i njenog poziva. Iako se nakratako dvgamio, ipak je odlučio da ne poseti sobu broj osam. S druge strane, nije mogao da porekne da je miris parfema i osmeh njenih vlažnih usana probu-

dio u njemu želju za ženom, ali u pitanju je bila samo obična salunska zabavljačica koja je radila za novac. A Dok nikada nije uživao u plaćanju za ljubav.

Njegovo razmišljanje je prekinulo tiho kucanje na vratima.

– Ko je? – upitao je muklo, a ruka mu se instinktivno zavukla pod jastuk i uhvatila kolt sa drškom od slonovače.

– Ja sam, Čeri.

– Šta želiš, Čeri?

– Mogu li ući?

– Jesi li sama?

– Jesam – začuo se devojčin glas, donekle uzbuđen i nestrpljiv.

Holidej je ustao iz kreveta, prišao vratima i skinuo rezu. Zatim se brzo vratio u postelju.

– Hajde, uđi.

Čeri je pritisnula kvaku i već je sledećeg trenutka odblesak mesečine obasjao u tamnom okviru vrata. Onda je kora knula i Dok ju je pratio pogledom nazirući u polutami siluetu njenog vitkog tela. Zastala je pored kreveta i pogled mu se zadržao na njenom lepom licu i upola osmehnutim usnama.

– Dakle... u čemu je stvar?

– Upravo sam čula.

– Čula šta?

– Ono što zna ceo grad. Odlučili ste da pođete i potražite Rodžera i Vejda.

– Redik je pravi brbljivac kada je to mogao tako brzo da proširi gradom – izustio je Holidej jetko. – No, svejedno, to nije bitno.

– Džoni... mister Holideje – kazala je Čeri i sela na krevet. – Ta dva čoveka... oni su ubice.

– Neka te to ne brine, Čeri. I do sada sam se sretao sa zločincima i ubicama.

– Ali...

– To je neophodno, samo da znaš. Više volim da ja potražim njih nego da oni nađu mene. Ako me nađu, moglo bi se desiti da me likvidiraju mučki, iz mraka ili neke zasede. I zato mislim da je ovako bolje – objasnio joj je Dok.

– Oh, ne, mister Holideje! – zavapila je glasom promuklim od unutrašnjeg grča. – U stvari... nije samo to. Ja vas dugo poznajem i dosta sam razmišljala o vama. Slušala sam šta su drugi pričali i zaključila da vi to volite. Mislim... da uživate u ubijanju.

– Grešiš, Čeri – odvratio je Holidej tiho. – Ništa više ne mrzim od toga, ali moraš me razumeti. I ja volim da živim i ne mogu dozvoliti da me u tome spreče dve najobičnije ništarije.

– I ja želim da živite, ali...

– Ti? A zašto se ti brineš za mene?

– Brinem se, Džone Holideje – odvratila je devojka. – I te kako mi je stalo do toga da ostanete u životu.

Dok uzdahnu.

– Mislim da bi sada bilo najbolje da se vratiš svom ocu i spremiš mu večeru – kazao je, ne znajući šta da odgovori na njene reči.

– Tata je večerao i... spava.

– Slušaj, Čeri...

– Džone Holideje – prekinula ga je Čeri glasom sličnim uzdahu. – Stalo mi je do tebe i želim da ti pokažem koliko – dodala je odlučnije i drhtavom rukom otkopčala gornje dugme bluze. Ispostavilo se da ispod tankog plavičastog platna, devojka nije nosila nikakav donji veš, pa je već sledećeg trenutka zrak mesečine zaigrao na njenim čvrstim, prkosno dignutim grudima. Kada je i poslednje dugme bilo

otkopčano, bluza se širom „otvorila” i na srebrnastoj svetlosti blesnule su njene bele, otkucajima srca uzdrhtale dojke.

– Čeri... – glas Doka Holideja promuklo se lomio u stegnutom grlu. – Ti si fina, lepa devojka. Zaista si divna i moram priznati da mi se dopadaš. Ali, to je sve. Ti znaš da sam ja... lutalica i bèskućnik koji se nikada neće skrasiti i zasnovati dom... bar ne u dogledno vreme.

– Znam to, Džone – kazala je mirno otkopčavajući veliku bronzanu kopču pojasa od zmijske kože. – Ali, ti me želiš, zar ne? U ovom trenutku ti me želiš isto toliko koliko i ja tebe.

Holidej je s mukom progutao vazduh.

– Da, osećam da i ti mene želiš, Dok – nastavila je – i ja ti već sada kažem kako sam odavno želela da do ovoga dođe; bilo je to davno, vrlo davno i čini mi se da sam čekala čitavu večnost. I neću propustiti da ovaj trenutak prođe nedoživljen, bez obzira šta će se kasnije dogoditi.

Pružila je ruke i obgrlila ga i tren kasnije na svojim snažnim prsima osetio je dodir njenih toplih, nagih grudi. Nemoćan da i dalje vlada sobom, Dok ju je obgrlio i snažno privukao k sebi.

* * *

Sunce je bleštalo kao užarena kugla, a pustinjski pesak odbijao je jaru kao vrela pećnica. Dokova meka karirana košulja bila je u potpunosti natopljena znojem koji mu se slivao niz lice i vrat. Od poznatog elegantnog odela ostao mu je samo šešir i pištolji sa drškama od slonovače. Sve ostalo je bila „oprema” pogodna za pustaru i divlja prostranstva: kaubojske pantalone i čizme, karirana

košulja i jakna postavljena krznom, pogodna za hladne prerijske noći. U futroli pored sedla nosio je vinčesterku, a pozadi bisage sa hranom, ćebe i razne sitnice potrebne za život u divljini.

Pustara se pružala od zabačenog Indijanskog kanjona, pa dalje, na zapad, sve do meksičke granice. Izgledala je kao blistavo belo, sprženo more peska i kamenja praktično bez rastinja i samo sa prastarim krečnjačkim stenama koje su se dizale prema nebu kao usamljeni stražari. Bila je to zemlja zmija i guštera, razbojnika u bekstvu i Indijanaca otpadnika. Preko dana pesak je bio vreo kao kovačko ognjište, a noću, kada je hladan vetar brisao golim padinama, taj isti pesak kao da se pretvarao u iskre leda.

Holidej nikada nije prolazio tom divljinom, ali je o njoj slušao od mnogih zapadnjaka. Isto tako, veliki broj bandita smatrao je pustinju posebnim skloništem gde su mogli da se sakriju od zakona, ali i pobegnu od sopstvene prošlosti. Uslovi života bili su zaista surovi, no, mnogi su opstajali. Među njima je bio i Dok Holidej koga nije mogla zaustaviti ni strašna žega, pesak ni, po mnogima, najsuroviji predeo u Teksasu.

Bilo je negde pred podne i Dok je lagano hodao vodeći konja za uzde. Drajden je napustio pre tri dana pošto se temeljno spremio i nabavio svu potrebnu opremu. Pošao je u potragu za Rodžerom i Vejdom, dvojicom razbojnika koji su mu radili o glavi.

Rodžer Moronej, mršavi koščati četrdesetogodišnjak bio je oličenje beskrupuloznog razbojnika. Zbog ubistva i pljački bio je ucenjen u čak četiri federalne države. Njegov pajtaš, Vejd Gudvin bio je

krupan i snažan čovek, nešto mlađi od svog „kolege” i lako prepoznatljiv zbog velikog ožiljka ispod levog oka. Nije bio toliko „poznat” kao Moronej i za njim se tragalo samo u jednoj federalnoj državi.

To je bilo ono što je Dok mogao da sazna iz poternica raspisanih za obojicom koje je uzeo u šerifskoj stanici u Drajdenu. Oni su bili ti protivnici sa kojima je trebalo da se sretne i pogleda oči u oči.

Idući pravcem koji je sam sebi odredio, Holidej je istim tempom jahao uz dugačku blagu padinu. Sama kosina je bila „zalivena” peskom i tek tu i tamo obrasla kržljivim žbunjem. Stigavši do vrha, poterao je konja brzim hodom. Životinja je poslušno krenula između niza kamenih stena ka mestu gde se brdski prevoj u obliku nadstrešnice nadnosio nad dolinu ispod nje. Dok je prošao pored ispusta i naišao na uzan, vijugav puteljak kojim je neko već ranije prolazio. Tim puteljkom uputio se u dolinu, gde se između dva granitna zida gnezdila mala koliba od pruća i blata.

Vrata kolibe bila su otvorena, a na malom tremu pokrivenom nadstrešnicom sedeli su jedan muškarac i jedna žena. To su bez sumnje morali biti Ejveri Vinfri i Panamiti Leksi, osobe na koje ga je za dvadesetak dolara nagrade uputio jedan čovek iz Drajdena, gradsko njuškalo i osoba koja je prodavala informacije za novac.

Lagano jašući puteljkom Holidej se pitao da li će od njih dobiti obaveštenja koja je želeo.

Došavši do kraja potoka, lagano je prešao pešćanu zaravan koja se pružala sve do trema Vinfrijeve kolibe. Visoka steno-vita litica bacala je senku na put, ali ipak

je dah toplog vetra zapahnuo konja i konjanika čim su izašli na obalu presahlog potoka. Konačno, Dok je stao i zategao vodice samo nekoliko metara daleko od kolibe. Za trenutak je ostao nepomičan u sedlu pažljivo posmatrajući mršavka u zakrpljenom odelu raščupane kose i brade.

– Vi ste verovatno Ejveri Vinfri? – dobaci Holidej i rukom dodirnu obod šešira.

Ovaj zažmiri.

– Da, ja sam Vinfri... – odvratio je najzad. – Šta želite?

Dok za tren baci pogled prema Ejverijevoj ženi, Indijanki iz plemena Šošona. Mlada devojka imala je bar deset godina manje od Ejverija; bila je niska i sitna, ali prilično skladno građena. Pričalo se da ju je Ejveri našao odbačenu od sopstvenog plemena pošto je odbila da se uda za nekog mladog ratnika kojeg su joj roditelji namenili. Ejveri ju je onda uzeo k sebi i tako sada imao saputnicu kojoj su, izgleda, najmanje smetali ovakvo teški i oskudni životni uslovi. Indijanka se za tren okrenula i odmerila gosta otvorenim neprijateljskim pogledom.

Čudan par, pomisli Dok koji je od ljudi u Drajdenu čuo da je pre dosta godina Ejveri bio član jedne razbojničke bande. Ali, vrlo brzo se povukao, usamio i uglavnom se bavio kopanjem srebrne rude u Indijanskom kanjonu. U kolibi je prvo živio sa nekom isluženom salunskom zabavljačicom, a kada se ona razbolela i umrla sudbina je uredila da baš on nađe Panamiti Leksi. No, iako više nije bio bandit, Ejveri je držao otvorene uši za sve „vetrove koji su duvali pustinjom”. Pričalo se u poverenju da je bradati Ej-

veri pravi rudnik obaveštenja i u to se Holidej veoma brzo i uverio.

Naime, Vinfri je bio potkazivač koga nimalo nije grizla savest što potkazuje ljude svog nekadašnjeg soja, one sa kojima je ranije jahao. Holideju je odmah bilo jasno gde bradonja prikuplja svoje informacije. U stvari, dva časa pre nego što je ujahao u dolinu, video je oznaku za „El Kampo”, krčmu toliku udaljenu od civilizacije da je bila van domašaja zakona, a kao takva pravi raj za razboj-nike. Tamo su dolazili učenjeni banditi, svakakav razbojničku šljam, odmetnici i gubitnici.

Izgleda da se Ejveri odlično snalazio u tom društvu.

– Želim neka obaveštenja – dobaci Dok kratko i sjaha.

– Obaveštenja? – ponovio je Vinfri i oči su mu postale još sitnije. – A ko ste vi? Šerif?

– Ne.

– Lovac na učenjene?

– Ne.

Kratka tišina i još jedan ispitivački pogled od Ejverija i neprijateljsko odmeravanje njegove žene. Bilo je očigledno da ga bivši bandit procenjuje razmišljajući da li mu od njega pretila neka opasnost.

Na kraju je progovorio. – Imate li duvana?

– Imam nešto – odvratio je Dok vadeći iz bisaga paketić jeftinog duvana za žvakanje, kupljenog po savetu doušnika iz Drajdena koji mu je otkrio Vinfrijevu slabost.

Ejveri se osmehnu.

– Uđite unutra.

U jednoj, jedinoj prostoriji kolibe čije su dve strane bile priljubljene uz stenovitu

liticu, bilo je mračno i toplo. Jedan široki krevet nalazio se pored kamenog zida, dok je sto bio improvizovan od sanduka za pakovanje robe. Stolica nije bilo, pa su Ejveri i Dok seli na krevet. Napolju je Panamiti Leksi raspalila vatru i stavila na nju lonče sa vodom.

– Verovatno ste primetili da se mojoj ženi ne dopadate? – zapitao je Ejveri gledajući prema vratima. – Znate li zašto joj se ne dopadate?

– Ne znam.

– Boji se.

– Mene?

– Ne vas, nego onoga što možete doneti – odvratio je Vinfri. Onda je zagrizao komad duvana za žvakanje i dodao – Ko načno, ako bi ljudi koji žive u ovoj pustari saznali da...

– Ali, oni neće saznati, zar ne? – obrecnu se Holidej presekavši ga.

– Ko mi to garantuje? Imam samo vašu reč.

Holidej klimnu glavom.

– Da, samo moju reč, ali kao dobar poznavalac ljudi vi znate da vas neću previriti. Uostalom, ako se baš toliko plašite, ja mogu otići i drugome dati novac koji sam spremio da platim za informacije – rekao je Dok i napravio pokret kao da će ustati.

– Čekajte... – promrmljao je Ejveri užurbano. – Ne kažem...

– Hteli biste samo nešto više novca – dopuni ga Dok mirno.

Ejveri liznu usne jezikom kao što to radi sladokusac posle dobrog zalogaja.

– A kakve podatke želite od mene, mister?

– Podatke o Vejdu Gudvinu i Rodžeru Moroneju.

Ejveri nije odmah odgovorio. Čutke je podigao obrve i pogledao napolje, gde je Leksi čučala sagnuta nad vatrom. Onda je uzeo duvankesu i počeo da zavija cigaretu.

– Pre kratkog vremena video sam ih svojim očima.

– Videli ste ih? Gde?

– Bili su kod „El Kampa”, obojica glavom i bradom. Nego, znate da su obojica veoma opasni ljudi, baš kao što svi pričaju. Hm... naročito Vejd. Mislim da je on čak i gori od Rodžera. A uz to je debeo i veoma snažan.

– Kada ste ih videli? – dobaci Dok, a Ejveri pripali cigaretu.

– Da niste možda nešto zaboravili, mister?

Holidej bez reči izvadi iz džepa smotuljak novčanica i pruži mu jednu od deset dolara.

– Hm... deset dolara.... za sada – promrmlja Vinfri i tutnu novac u džep. To je bilo više nego što mu je njegov rudarski posao donosio za dve nedelje.

– Kada ste ih videli? – ponovio je Holidej.

– Pre pet dana.

– Kuda su se uputili iz „El Kampa”?

– Rekao bih da su pošli ka unutrašnjosti Teksasa.

– Unutrašnjost Teksasa je vrlo velika.

– Ovaj... krenuli su starim indijanskim putem. To je sve što sam od njih čuo.

Iako nije znao gde je taj put, Dok je bio siguran da će ga naći. U toku svog boravka kod Apača naučio je da razume način njihovog razmišljanja, delovanja i ponašanja. Sada se verovatno radilo o jednom od puteva koje su Indijanci povremeno koristili pri odlasku i povratku iz pljač-

ki preko granice. Holideju se činilo da je blizu putokaza za „El Kampo” zapazio jedan takav puteljak koji se dalje račvao sve do granice na jednoj i planina na drugoj strani.

– Imate li još nešto što bi trebalo da znam?

Na Ejverijevim usnama zaigra čudan poluosmeh.

– Čuo sam tom prilikom kako se Rodžer hvalisao da su upravo ubili tri čoveka, trojicu lovaca na ucenjene.

Na vratima kolibe pojavila se Panamiti Leksi sa limenim šoljama punim tople kafe.

– Trojica lovaca na ucene? – ponovi Holidej zabrinuto. – E, to već nije igračka.

– Svakako, pogotovo što se radilo o braći Semu i Gretu Harisonu. Mora biti da su negde napravili grešku i li su pak računali da će lako izaći na kraj sa Vejdom i Moronejem – odvrati Vinfri uzimajući kafu od Leksi. – Šta god da su previde, grdno su se prešli.

– Meni se tako nešto neće desiti – dobacio je Holidej samouvereno. – Mada nisam lovac na ucenjene glave, sasvim dobro znam ko su Vejd i Rodžer. Uostalom, jedan čovek će im lakše prići nego trojica – zaključio je, uzeo lončić sa kafom i ljubazno dodao – Hvala, gospođo Vinfri.

Mlada žena nije rekla ništa. Izašla je i nastavila da radi, ali je po izrazu lica Dok zaključio da joj je godilo što ju je nazvao „gospođom Vinfri”.

Kada je popio kafu lagano je ustao odlučivši da pođe.

– Znae šta ću vam reći, mister? – obratio mu se Ejveri neočekivano. – Ne poznajem vas, ali bih vam i pored toga

jedan savet. Okanite se toga pošto će vas ubiti bez obzira koliko ste spretni.

– U tom slučaju, potroši tih deset dolara za moju dušu – odvratio je Dok uz osmeh. – Možda će to biti poslednjih deset dolara koje sam nekome dao.

Izašao je iz kolibe na dnevnu žegu. Kada je pojahao konja i uputio se prema jugozapadu, Panamiti Leksi je ipak podigla glavu i pogledala za njim. Bio je zadovoljan, jer su informacije koje je dobio zaista vredele deset dolara.

* * *

Bio je sumrak i prohladan sivkast veo tame počeo je da se spušta na zupčaste vrhove brda i pustinju sitnog peska. Na zapadu se sunce naziralo još samo kao slab rumeni odsjaj na sve tamnijem nebu. Hladan noćni vetar glasno je šumeo iznad indijanskog puta dižući prašinu i sitan pesak i noseći ga dalje, na stene i kržljivo rastinje. U jednoj rupi oivičenoj stenama gorela je vatra i hitri plameni jezici poigravali su se na vetru.

Holidej je stajao naslonjen na ivicu stene. Bio je u zaklonu i posmatrao dvojicu konjanika koji su logorovali ispod starog indijanskog drveta. Onda se pomakao nekoliko stopa napred; po prvi put otkako je pošao bio je toliko blizu da je tu dvojicu mogao da indetifikuje kao Rodžera Moroneja i Vejda Gudvina.

Lagano je uzdahnuo i šćućurio se u svom zaklonu. Bilo je prošlo deset dana otkako je napustio dolinu Ejverija Vinfrija. U toku prve nedelje puta sreo je samo jedno ljudsko biće, malog Indijanca na izglednelom i mršavom poniju. Zatim je naišao na kolibu u kojoj je stanovao po-

stariji melez sa lepom i mladom ženom i tu je, u toku polučasovnog odmora, saslušao njegovu tužnu priču. Naime, on je rekao Holideju da su Rodžer i Vejd jednoga dana upali kod njega, pokupili sve što su hteli, pretukli ga i maltretirali mu ženu koja je imala groznicu i samo zahvaljujući tome se spasla zle sudbine. On mu je rekao u kom pravcu su se banditi uputili, što mu je bilo od velike koristi.

Sada je lagano prebacio pušku preko stene. Sa toga mesta sasvim jasno je video obojicu. Vejd je zaista bio pravi džin, širokih ramena, snažnih butina i ogromnih mišićavih ruku. Onaj dugi, visoki i mršavi sedeo je nagnut nad vatrom, lica zasenčenog širokim obodom šešira. Holidej nije video njegovo lice, ali je pretpostavio da se radi o Rodžeru Moroneju.

Za tren se okrenuo i bacio pogled na drugu stranu dolje gde su visoko uzdignute stene zaklanjale žmirkave zvezde. Još jednom je osmotrio bandite, a onda počeo da se šunja ivicom dolje. Našao je jedan procep i lagano se provukao, a zatim kliznuo do samog ruba padine. Odatle je čuo pucketanje grančica na vatri i mogao da vidi Rodžera čije ga je lice odmah podsetilo na nekog smrknutog indijanskog ratnika.

– Je li taj prokleti pasulj gotov? – upitao je bandit nervozno.

– Skoro da jeste – odvratio je drugi posle kraćeg ćutanja.

– Pa... prilično nas je i koštao.

Još jedna dugačka pauza.

– I on mora da živi.

– Ko?

– Votkins.

Holidej je plegao po pesku i počeo da puze niz padinu.

– On je prljava, grabežljiva svinja koja koristi naš položaj – promrmľao je Rodžer.

– Njegova trgovina je jedino mesto gde možemo kupiti hranu, piće i ostale potrebe, a da ne strahujemo da ćemo biti uhapšeni – rekao je Vejd. – I to nešto vredi, zar ne?

Za to vreme, Holidej se došunjao do senke indijanskog oraha. Dva konja su bila vezana nekoliko metara dalje. Jedan od njih spustio je glavu i nervozno kopao zemlju nogom. Drugi je iznenada frknuo.

– Ne znam samo šta uznemirava konje... – promrmľao je Vejd.

– Gladni su... kao i ja..

Holidej je puzeći stigao do stabla, a zatim se polako uspravio.

– Idem da vidim šta je sa tim konjima – dobacio je Vejd i ustajući pružio ruku da uzme pušku naslonjenu na sedlo.

Tren kasnije Holidej je iskočio u krug svetlosti držeći u ruci naperenu pušku.

– Ni makac! – naredio je i njegov glas se prolomio kroz tišinu. – Ni makac, obojica... – dodao je i bacio kratak pogled do Vejda. – Dalje ruke od te puške ili ću te poslati u pakao!

Rodžer je nepomično posmatrao senku sa puškom dok mu je lice bilo potpuno sivo. Vejd je stajao odmah pored njega sa rukom samo nekoliko santimetara daleko od oružja.

– Hombre... – Vejdov glas bio je promukao, ali miran i hladan. – Ako si neki prokleti polovni lupež koji je naumio da nas opljačka, onda si sigurno lud. Čoveče, znaš li ti uopšte ko smo mi?

– Znam – odvratio je Holidej još mirnije, a onda prišao korak bliže vatri. – Ti

si Vejd, Vejd Gudvin. A on je Rodžer Moronej. Obojica ste učenjeni zbog pljačke i ubistva.

– On nas poznaje... zna ko smo mi... – šapnuo je Rodžer. – Sto mu gromova, onda mora da je...

– Lovac na učenjene i lešinar... – procedio je Vejd kratko.

– Ustanite! – naredio je Holidej praveći se da ih ne čuje. – Udaljite se odmah od te puške!

– Svinjo! – zakrkljao je Vejd buljeći u Holideja dok se lagano uspravljao. – Prljava smrdljiva svinjo!

– Dakle, počecemo s tobom, Vejde – dobacio je Holidej mirno. – Otkopčaj opasač! Samo mirno i bez trikova...

Vejd je zažmurio i jasno se videlo da se koleba. A onda su mu se usne jedva primetno pomerile i promrmljale upozorenje za Rodžera.

– Mirno, Ro, samo mirno...

Rodžer je počeo da se preznojava i donja usna mu se mlitavo opustila. Sa osmehom koji je pre ličio na grč, Vejd je pružio prste ka kopči opasača.

– Znači, ti si lovac na učenjene, ha? A kako ti je ime... lovče? Hteo bih da znam ko će nas odvesti u zatvor.

– Moje ime nije važno.

– Nije važno! – ponovi ovaj podsmešljivo. – „Mister lovac” nije važan... – dodao je Rodžer, a zatim šumno uzdahnio i ispravljajući svoje mršavo telo.

Dok je Bould otkopčavao opasač, Rodžer se konačno sasvim ispravio.

– Ubij ga, Ro – dobacio je Vejd kratko, dok se saginjao da otkopča mali kaiš kojim mu je futrola bila vezana za butinu.

– Ubij gada.

Ali, opasač sa revolverom je pao na zemlju.

– Sada je red na tebe, Rodžere – dobacio je Dok lažno blagim glasom.

Mršavi bandit se stresao glumeći da mu je hladno, a onda su mu se ruke munjevito spustile prema futrolama za revolvere. Bio je to očajnički pokušaj kojim je želeo da preduhitri Holidejev prst na obaraču vinčesterke. Rodžerova ruka našla je dršku revolvera, ali u tom strašnom trenutku on je već gledao smrti u oči. Naime, Holidejeva puška je već planula i metak se zario u Rodžerova prsa. Odmah zatim bandit je prigušeno zakrkljao i zaljuljao se tamo – amo. Krv iz grudi šiknula je kao iz snažnog izvora i za tren oka mu obojila košulju. Stisak ruke na dršci revolvera je popustio i prsti su mu se ispravili kao suve grančice. Zatim je pao licem u vatru rušeći i prosipajući lončice sa kafom.

– Izvuci ga iz vatre – naredio je Dok pokretom puške i Vejd ga ćutke poslušao.

– Sada proveriti da li je živ.

– Nema potrebe – odbrusio je Vejd. – Mrtav je. Ubio ga je vašljivi lovac na učenjene.

– Rekao sam ti da pogledaš da li je živ!

Bandit je slegnuo ramenima, kleknuo i stavio ruku Rodžeru na srce. Zatim je podigao glavu i očima punim mržnje pogledao u Holideja.

– Kao što sam rekao, ubio ga je prljavi lovac na učenjene.

Dok ga hladno odmeri.

– A sada da ti kažem nešto, Vejde. To će biti prvi i poslednji put, razumeš li? Prekini sa svojim mudrolijama inače više nećeš izgovoriti ni jednu jedinu reč!

– dodao je ledeno, sa opasača odvezao komad jakog konopca i naredio banditu da pruži ruke. Spustivši pušku, izvukao je i zapeo revolver, a onda namaknutu omču zategao oko banditovih ruku i nekoliko puta obavio uže pre nego što ga je čvrsto zavezao.

– Tako, sada je u redu – konstatovao je kratko.

Vejd ga je posmatrao očajničkim pogledom u kome se mogla videti samo mržnja.

– Reći ću ti još nešto, druškane – dodao je Holidej istim tonom. – Imam razloga što sam obojicu hteo da predam vlastima i svejedno mi je da li me smatraš za lovca na ucenjene i gada. Ali, zapamti ovo; tvoja glava je ucenjena i svaki pravi lovac bi te odneo do prvog šerifa mrtvog i umotanog u cebe. Ja želim da te predam živog, ali to zavisi samo od tebe. Razmisli.

Bandit glasno uzdahnu.

– Tamo će me svakako obesiti, zar ne? Prema tome, meni je svejedno. To jest, obesiće me ako me odvedeš u Drajdenu, ali... put do tamo je veoma dug... lovče.

– Svejedno, ja ću te ipak odvesti. A sada osedlaj svog konja. Polazimo!

– A šta ćemo sa njim? – dobacio je Vejd i pogledao na Rodžera.

– Zakopaćemo ga; to jest, ti ćeš ga zakopati – odbrusio je Holidej, mirno prišao telu i iz futrole izvadio lovački nož. – Iskopaj ovim plitku raku, pa ćemo na nju navaliti kamenje. To će biti dovoljno.

Vejd je ćutke poslušao i posle pola sata, njih dvojica su lagano krenuli. Holidej je nogom zatrpao vatru i privezao banditovu pušku za futrolu pored svoje.

– Hajdemo – naredio je hladno.

Vejd Gudvin nije rekao ništa; čvrsto vezanim rukama je dohvatio vođice i petama poterao svog konja. Razmišljao je o tome kako je put do Drajdene dug, veoma dug. Lovac će motriti na njega kao kobac, ali će se bar u jednom momentu na bilo kom mestu za tren opustiti i tu će on potražiti svoju šansu. Da, da, taj trenutak će sigurno doći. Jer, ako tom čoveku uspe da ga odvede u civilizaciju i preda vlastima, čeka ga samo jedna sudbina, a to je brz i kratak put do vešala.

A to mu se nije sviđalo i želeo je po svaku cenu da izbegne.

* * *

Prošla su tri dana i dva konjanika su odavno ostavila stari indijanski put iza sebe. Sada su se kretali prema istoku jašući kroz pust predeo obrastao samo retkim žbunovima kržljavih biljaka. Tlo se dalje blago spuštalo da bi prešlo u dug prostran plato. Senke su bile sve duže, a hladan neprijatan vetar dizao je oblake prašine.

– Mom konju je potreban odmor – primetio je Vejd promuklo; sedeći pognut i naslonjen na jabuku sedla.

Dok ga samo kratko pogleda.

– Do Mejfildove skele imamo još oko sat vremena – odvratio je mirno. – Tamo ćemo se odmoriti.

U tom trenutku vetar im je dunuo u lice i Vejd samo zatvori oči. Njegov konj je hramao već više od dva časa, a konj njegovog čuvara išao je teško i nisko pognute glave; no, neumorni lovac na ucenjene je ipak nastavljao da jaše. Kada je nalet vetra prošao, bandit je otvorio oči i namrštio se.

– Šta je? Samo mali nalet vetra, ništa više. Idemo dalje.

Taj čovek je bio prava mašina, zaključio je Vejd. Naime, Holidej je danju bio usredsređen na put, dok noću ništa nije prepuštao slučajnosti. Svako veče kada bi se ulogorili, pomno bi motrio kako Vejd skuplja drva za vatru tako da mu ništa nije moglo promaći. Kasnije je sedeo nešto dalje od vatrišta i to sa ćebetom obmotanim oko sebe u indijanskom stilu. Bio je miran kao kip, ali nije spavao. U stvari, od trenutka kada ga je uhvatio, Vejd ga nije video da je sklopio oči. Kako je to uspevao, bandit nije znao. Video je da su mu oči crvene i otečene, a lice izbrazdano borama umora, no, on je i dalje ostajao budan i spreman, čak toliko da se Vejdu ni jednom nije pružila ni najmanja šansa da nešto pokuša.

Sada su se laganim hodom uputili ka platou. Sumrak se spuštao nalik na džinovski pokrov i hladan vetar je počeo da duva u sve jačim naletima. Sunce je nestajalo i tek ponekim rumenim odsajem još uvek bojilo daleki horizont. Negde je huknula sova, a iza nazubljenog brdskog grebena koji se nadnosio nad put čulo se zavijanje kojota. Put je odjednom naglo skrenuo i pod njima se ukazala reka, još mutno rumena od odsjaja večernjeg neba. Bila je to reka Maravilas koja je izvirala u planinama na severu i tekla kroz stene hučna i puna brzaka, da bi se kasnije mirno ulila u moćnu i ogromnu Rio Grande.

Holidej je kroz poluspuštene kapke, sedeći u sedlu, osmotrio stanicu skele nasadenu na obalu. Na tremu je gorela petrolejka obasjavajući niz konja na privezištu.

– Plave bluze – promrmljao je Vejd.

– Prilično velika patrola – prokomentarisao je Dok zapažajući dosta vojnika koji su se kretali oko skele.

– Jedno je sigurno, lovče na ucene – iscerio se Vejd. – Mene ne gone, jer ja i Rodžer nikada ne bi pobudili ovakvu pažnju.

– Rodžer i ti niste vredni ničega – odbrusi mu Holidej prezrivo.

Vejd ga gnevno odmeri.

– E, pa ako ne želite da vas vređam, nemojte ni vi mene vređati, mister. I ako ćemo pravo, ni vi niste mnogo bolji. Zna li kako obični ljudi nazivaju lovce? Lešinari, da, da, baš tako! Širom ove zemlje svi vas zovu lešinarima!

Holidej ga okrznu pogledom i uzdahnu.

– Ne bih hteo da te u Draiden odvedem prebijenog. Ali ako me još jednom tako nazoveš, isprljaću ruke. Onda tvoje lice neće pružati prijatan prizor kada isplaziš jezik na vešalima.

Vejd se trže i začuta.

Put se naglo spuštao između dve stene i pored niza visokog drveća, da bi najzad izbio na vlažnu ravan pored obale. Mrak je u trenu obavio nizinu, a krnji mesec je provirio iza oblaka i obasjao predeo u tami. Konjanici su se približavali Mejfil-dovoj kući i uskoro ih je ugledao vojnik na straži doviknuvši drugovima da neko dolazi.

Holidej je zapazio jednu grupu konjanika pored skele, dok je druga bila na tremu ispod nastrešnice. Vrata kuće bila su širom otvorena, i jedan visoki vojnik sa epoletama, pojavio se na njima i stao ispod svetiljke. Dok je lagano prošao pored niza vezanih konja, zatim pored

vojnika sa puškom i zaustavio se tačno ispred trema.

– Gle, gle, koga vidim! Otkuda vi ovde, mister Holideje? – upitao je oficir.

– Vidim da ste dobili čin od onda kada smo se poslednji put videli, Rikete – odvratio je Holidej prepoznavši svog znanca iz tvrđave Vort.

– Tačno tako – potvrdio je oficir i pogledao Vejda. – Vidim da sa sobom vodite neku zverku. Ko je taj čova?

– Niko važan. Jedan običan ubica koga vodim u Drajden. Nameravao sam da prenoćim ovde i pretpostavljam da Mejfild neće imati ništa protiv, iako je sve puno.

– Možete ostati da prenoćite... i to sa dobrodošlicom. A što se tiče Mejfilda, on je mrtav.

Holidej zainteresovano pogleda oficira, a zatim se obrati jednom mladom vojniku. – Pričuvaj mog uhapšenika, momče. Hoćeš li?

Vojnik Rasel pogleda upitno u poručnika koji značajno klimnu glavom.

– Šta se desilo sa Mejfildom? – upita Dok sjahavši.

– Ubijen je – odvratio je Riket i pošao u kuću.

Holidej krenu za njim. Dugačka prostorija u kojoj bi putnici obično ispili neko piće pre nego što bi prešli reku, bila je u krajnjem neredu. Šank je bio polomljen i iscepan sekirama, a stolice iza njega prazne. Komadi izlomljenog stakla bili su svuda po podu izmešani sa polomljenim i izgaženim nameštajem. Na dva sastavljena stola ležalo je nečije okrvavljeno telo. Bio je to Mejfild sa dve rupe od kuršuma na čelu.

– Našli smo ga pre pola sata – rekao je Riket. – Telo je još bilo toplo.

– Jadni čovek – odvrati Dok sa gorčinom. – Kakva je zver ovo uradila?

– Ne jedna zver, nego njih četrdeset – ispravio ga je Riket.

– Četrdeset..?

– Već dve nedelje pratimo trag Barbozine bande – objasnio mu je poručnik.

– U nekoliko situacija ga zamalo nismo uhvatili, ali je lupež ipak uspeo da uma kne. Uvek za dlaku...

– Sigurni ste da je Barboza učinio ovako nešto?

– Ko bi drugi? – odvrati oficir i raširi ruke. – On i njegova banda prešli su granicu pre mesec dana i od tada je uništeno čitavo tuce skela. Taj Meksikanac je pravi hladnokrvni ubica koji mrzi sve što je američko. Skeledžije je napadao, jer je znao da imaju novca koji mu je preko potreban da kupi što više pušaka. Mi smo mu na tragu i evo... doveo nas je ovamo.

– Nadam se da ćete ga uhvatiti – rekao je Holidej.

– Dobio sam šezdeset ljudi i uhvatiću ga, pre ili posle – progundao je Riket i zapalio cigaretu. – Mislim da biste i vi trebalo da ga se pričuvate. Kao pojedinac niste mu mnogo interesantni, ali... nikada se ne zna.

– Čuvaću ga se kao šumskog požara – odvratio je Holidej zamišljeno.

– I više, mister, jer je taj gori od svih nesreća – upozorio ga je Riket.

Dok samo klimnu glavom.

– Ostajete li noćas ovde? – upitao je.

– Nema smisla ići Barbozinim tragom po mraku – dobacio je. – Sigurno bismo upali u zasedu, a to je najmanje što želi-

mo. Zato ćemo ostati ovde do jutra, a mislim da biste i vi trebalo da učinite isto.

Holidej izvadi cigaru iz tabakere. Znao je Riketa još od kada je nosio šerifsku zvezdu i poštovao ga je.

Poručnik kao da je pročitao njegove misli.

– Zar vam se ne čini da je prošlo suviše vremena od onih dana kada sam nosio sjajnu, metalnu zvezdu?

– Vraški mnogo vremena – odvrati Dok, zapali cigaru i odbi nekoliko gustih dimova. – Hm, poznati šerif Riket iz Kervila.

– Da, da... Priča se da sam bio dobar šerif...

– I jesi, momče. Ali, to je bilo prilično davno...

Posle nekoliko minuta, Dok je izašao napolje. Razmišljao je o tome kako bi trebalo da priveže Vejda za stolicu u kući i možda malo odspava. Sa pedesetak vojnika oko sebe i stražom, bandit bi imao malo šansi da pobegne. Zato mu je prišao i naredio. – Siđi s konja.

Bandit se isceri.

– Ostajemo li noćas sa ovim plavcima?

– Tako nešto.

Nedaleko od skele Dok je zapalio malu vatru pošto je pre toga čvrsto vezao Vejda i ostavio ga u kući. On je pak seo pored vatre od koje je nedaleko šumela reka provlačeći se između spuštenih grana žalosnih vrba kao neko zagonetno ćutljivo biće. Skela se škripeći njihala na talasima koji su pljuskali po njenom trupu i povremeno udarala o kej i privezište. Holidej se zagleda u plamen vraćajući se nekoliko godina unazad, u vreme kada je bio u Fort Vortu. Bio je pet godina mlađi i još uvek gajio iluzije da se, kada bude hteo, može vratiti normal-

nom životu. Naime, tada je čvrsto vero-
vao da će, čim zaželi, moći napustiti sve
puteve kojima se kretao i da će se, čim
pucne prstom, sve srediti kao u nekom
mađioničarskom triku. Računao je da će
ono što je sticajem okolnosti postao biti
zbrisano i zaboravljeno samim tim što
mu je život krenuo drugim tokom. Zabo-
ravio je, odnosno tada još nije znao da
je sve čvrsto povezano nevidljivim nitima
sudbine. Sada, kada je već počeo da ih
plete, bilo je nemoguće prekinuti ih i su-
tradan se jednostavno pojaviti na novom
početku. Tako je, mada mnogo kasnije,
shvatio da svoju žudnju za avanturama
ne može zadovoljiti, a da to ne plati gu-
bljenjem drugih životnih pogodnosti kao
što su dom, porodica ili jutarnji pozdrav
stalnih suseda. Pa, i ovaj događaj sa bra-
ćom Moronej i Vejdom bio je deo tog sce-
narija, te igre sudbine, koja je imala svoj
tok. Ogromno iskustvo koje je stekao,
važna životna saznanja koja su ga uči-
nila mudrim i iskusnim morao je nečim
da plati. Cena svega toga bilo je gublje-
nje spokojsva, mirnog, urednog života
i bezbrižnog ćaskanja sa prijateljima uz
kafu i piće. Dosta kasno je shvatio da se
u životu sve plaća, ali morao je da prizna
da bi i sada, kada bi ponovo počinjao,
izabrao isti put.

Zapalio je cigaru i naslonio se leđima
na sedlo. Gore, na zvezdanim draguljima
ukrašenom nebu, mesec se digao za još
jedan korak i čudne sablasne senke sti-
sle su oko njega mutan prsten. Vetar je
prestao da duva i u ravnici je zavladao
dubok mir. Vojnici su pored kuće zapalili
veliku vatru i otvorili nekoliko boca vi-
skija. Tiho su pričali, igrali karte, dok su

neki jednostavno ćutali, pomalo dremali i čekali smenu straže.

Onda je i Holidej zaspao.

Gore iznad njega, daleko na zakrivljenom prevoju koji se nadnosio nad reku, obasjane bledom svetlošću „krnjeg” meseca stajale su tri nepomične siluete, tri konjanika u sedlima. Bila su to tri čoveka duboko upalih očiju i lica zaraslih u brade, trojica ubica sa nisko pripasanim revolverima koji su jahali oznojene i umorne konje.

Izvesno vreme sedeli su nepomično i mirno posmatrali rumenu vatru ispod njih. Zatim su jedan za drugim okrenuli konje i iščezli u noći.

* * *

Dva konjanika izbila su na neravan brdski prevoj koji je nadvišavao kanjon bez rastinja i bledom senkom senčio njegovo ravno peskovito tlo. Ivica kanjona bila je izbrazdana dubokim raselinama i pukotinama i mestimično prošarana žbunjem.

– To je trik, prevara – došapnuo je Vejd Holideju dok su posmatrali osobu koja se teturala. – Prljavi indijanski trik...

– Možda – odvrati Dok tiho. Trag koji je u pesku ostavljala prilika vijugao je levo i desno kao trag pijanog čoveka.

– Kao i ja i vi ste videli tragove Indijana, zar ne? – upitao je bandit. – Danas, juče, duž celog puta. Prokleti Indijanci! Verovatno su zaključili da smo lak plen, s obzirom da je jedan od nas vezan kao kobasica. I sada su nam postavili zamku. Hm... pa vi znate kako oni to rade, mister! Puste ranjenog belca na čistinu kao mamac i kada glupavi spasilac požuri da

mu pomogne, on uleti pravo u zamku. E pa, mi nećemo tako učiniti...

– Učinićemo ono što ja kažem! – presekao ga je Holidej podsećajući ga na njegov položaj.

Dole, u kanjonu, osoba koju su posmatrali posrnula je i naletela na gust žbun suvog rastinja, a onda se odjednom srušila i ostala nepomično da leži.

– Ostavimo tu budalu i bežimo – navaљivao je Vejd.

– Za čoveka koga čeka konopac pokazuješ suviše veliku brigu za sopstveni život – primetio je Holidej surovo.

Vejd slegnu ramenima.

– Biti obešen je gadna stvar, to je činjenica. Ali, Indijanci imaju takve metode da se čoveku već sada diže kosa na glavi.

Naravno, cela situacija je mogla biti klopka, zaključio je Holidej. Vejd je bio u pravu što se ticalo indijanskih trikova. I sam je video dve udaljene grupe indijana na njihovim šarenim konjima i bilo je sasvim moguće da je ta jedna osoba zaista mamac koji je trebalo da ih odvede u zasedu. Zamišljen, privukao je pušku k sebi.

– Onaj dole je belac – rekao je posle nekoliko trenutaka. – Ne možemo ga ostaviti.

– Ne možemo?

– Idemo dole, Vejde. Iz ovih stopa.

Stiskom kolena Dok je poterao svoga konja. Jahao je oprezno ka mestu gde se put sužavao između dve ogromne stene i odatle strmo puštao do dna. Uvala koja se nastavljala na put bila je mirna i obasjana suncem. Ništa se nije micalo niti pokretalo, nije bilo ni daška vetra. Na tepihu sveže i sasušene trave ležala je

nesrećna osoba koja je ličila na mlitavu gomilu mesa i krpa. Holidej je usmerio svoga konja niz put, a bandit ga je pratio stenjući i mumlajući od straha i vrućine.

Stigavši do dna jaruge, Holidej je zastavio konja i iz sedla osmotrio ćutljive, vremenom izbrazdane krečnjačke litice koje su okruživale peščanu uvalu. Čekao je pun minut motreći ne bi li ugledao odsjaj čelika na zracima sunca ili pak izdajničko rzanje konja. Ali, uvala je bila utonula u duboku tišinu.

– Ovo mora biti klopka – zakrkljao je Vejd iz hrapavog suvog grla. – Zašto bi neko lutao po pustinji, ako nije klopka?

– Uskoro ćemo videti.

– Ludost, budalaština!

– Zaveži! – procedio je Holidej i lagano poterao konja ka mestu gde je nesrećna prilika nepomično ležala.

Kada su prišli blizu, Vejd je zategao vođice.

– Ostani ovde – rekao je Holidej tiho i strogo ga odmerio. – Ako pokušaš da pobegneš, dobićeš metak u leđa!

Vejd je progutao pljuvačku. Možda je ovo bila šansa da pobegne, ali se u trenutku predomislio. Ipak se osećao sigurnijim pored Holidejevog revolvera. Lagano se osvrnuo i pogledao oko sebe: zidovi uvale koji su nemo gledali u njih mogli su da sakriju stotine Indijanaca.

Holidej je sjahao i lagano prišao prilici koja je ležala na tlu. Prvo je razabrao iscepanu košulju koja je u tankim trakama visila preko golih leđa. Osoba je bila krhke građe i preplanula od sunca. U jednom trenutku Dok primeti kako su se lopatice na leđima nesrećne prilike pomerile, a zatim je začuo slab uzdah i romor nerazgovetnih reči. Prišao je i

spustio ruku na njeno golo rame. Istoga trenutka sa usana upola zagnjurenih u pesak oteo se prigušen vrisak...

Zatim se do tada nepomično telo počelo grčiti, a onda je sledio ješ jedan, ovoga puta prodorniji vrisak. Holidej je sačekao trenutak ili dva i iz peska se prema njemu okrenulo lice žene potpuno bledo od straha.

– Do đavola, žena! – zapanjeno je procedio Vejd koji je u trenutku zaboravio svoja strahovanja i izbuljenim očima blebnuo u devojkicu. – Neka devojkicu!

I Dok je bio iznenađen, ali se brzo snašao.

– Gospođo... – prošaputao je tiho. – Sve je u redu.... bićete dobro...

Treći vrisak zamro je u njenom grlu i ona ga preplašeno pogleda. U očima joj se ogledala neverica pomešana sa užasom; još jednom je odmerila Holideja, a onda je izustila jedno „ah” i rukama pokrila lice.

– Gospođo...

– Blagi bože... molim vas... molim vas, pomozite.. – zastenjala je, a onda klonula na pesak i ostala da leži licem okrenutim prema suncu.

Holidej je brzo kleknuo pored nje zaklanjujući joj oči od zaslepljujućeg bleška sunca. Iako su hiljade sitnih čestica peska bile slepljene za njeno telo, Dok je uočio da je mlada žena veoma lepa. Bila je u iscepanoj haljini, skoro naga i on nehotice skliznu pogledom niz njeno vitko telo. Na mnogo mesta koža joj je bila modra od uboja i prošarana ogrebotinama i krasticama zgrušane i sasušene krvi. Čak su i njene čvrste nage grudi bile šarene od ružnih, plavih modrica. Podigavši glavu, on spazi banditov zburad i

požudan pogled, te brzo sa sebe skide košulju da bi pokrio ženinu nagost. Za to vreme ona je drhtala kao prut.

– Donesi vode! – naredio je Holidej banditu i zabrinuto stavio ruku na devojčino čelo koje je bilo vrelo i orošeno znojem. – Gospođo... ne bojte se, bezbedni ste. Mi smo prijatelji i želimo da vam pomognemo!

Njene usne su se bezglasno pomerile. Oči su joj još uvek bile razrogačene i uplašene, a levom rukom je instinktivno čvrsto stisnula njegovu. Dok je nastavio da joj priča mirnim, blagim glasom, pokušavajući da je umiri i uveri je da nema čega da se boji. Za to vreme Vejd je donio čaturicu sa vodom, a Holidej ju je uzeo i polako joj prislonio grlić na usne. Devojka je odmah popila nekoliko gutljaja mlake vode, malo se zagrcnula, a onda počela pohlepno da pije.

– Polako, gospođo, polako... – rekao je Holidej i lagano sklonio čuturu. – Polako... ne smete odjednom previše popiti. Drago mi je što ste bolje. Možete li da govorite i kažete mi ko ste?

Njene usne su se pomerile, ali su joj reči za tren zastale u grlu.

– Linda... Trevor.

– Za ime božije, čoveče! – zastenjaio je Vejd promuklo. – Bežimo odavde što pre, a upoznavanje ostavimo za kasnije!

– Da je ovo bila klopka koju su nam Indijanci pripremili, mi bismo to do sada već znali – odvratio je Holidej kruto, a onda se ponovo okrenuo i obratio se devojci. – Šta radite ovde? Kako ste zalutali u ovakvu pustaru?

Plavooka Linda za tren sklopi oči.

– Oni... oni su napali naš... karavan.

– Rekao sam ti, to su Indijanci – dobaci Vejd mršteći se.

Devojka odlučno odmahnu glavom.

– Ne, nisu Indijanci nego Meksikanci. Bilo ih je oko tridesetak i... urlali su kao Indijanci.

– Pretpostavljam da je u pitanju neka od meksikanskih bandi – zaključio Holidej. – Verovatno Barbozini desperadosi.

– A ja kažem da bi trebali što pre da se gubimo odavde – dobaci Vejd nervozno.

Holidej nije ni obratio pažnju na njega, ali Linda je prvo odmerila svog spasioca, a zatim nervoznog čoveka vezanih ruku. Videvši da ga posmatra, Vejd je visoko digao ruke pokazujući time svoj očajni položaj.

– Je li... on vaš zarobljenik, mister? Ako je tako, onda ste vi svakako šerif? Oh, hvala bogu...

– On šerif? – dobaci Vejd podrugljivo.

Na Holidejevom licu pojavilo se nešto kao osmejak.

– Ne, nisam „značkaroš” u pravom smislu reči, mada trenutno obavljam sličnu dužnost – rekao je pažljivo zatvarajući čuturicu.

– On je prljavi lovac na ucenjene – dobaci Vejd uz kiseo osmeh.

– Oh! – izusti devojka iznenađeno.

Holidej nije obraćao pažnju da Vejda.

– Ispričajte mi šta se tačno desilo – upitao je devojku. – Naravno, ako možete da se setite...

Linda se zagledala u zemlju. Stanje bunila i pomućene svesti na sreću je prošlo. Bila je nešto manje uplašena, jer je shvatala da joj ne pretila nikakva neposredna opasnost.

– Bili smo... se uputili u tvrđavu Lajford – počela je lagano da se priseća. – Pet ve-

likih „prerijskih lađa” punih kompletnih porodica kojima je bio cilj da se pridruže velikom karavanu što se tamo formirao. Ja sam bila sa ocem i mlađim bratom Kevinom. Prošle noći... dok smo sedeli oko logorske vatre, oni... odjednom su nasruli iz mraka kao demoni. Jurnuli su na nas pucajući, urlajući i vrišteći kao indijanci. Kao da su bili podivljali od želje za ubijanjem, mister, prosto su pomahnitali. Za tren oka pobili su sve ljude, a onda... oh, bože... počeli su da napadaju žene bez obzira na njihove godine. Mene je dograbio neki suvonjavi i povukao me za ruku, ali sam uspela da se istrgnem i pobegnem u mrak. On i još jedan su pošli za mnom, ali sam im nekako pobegla. U stvari, bili su pijani pa su se saplitali u mraku. Ja sam nastavila da trčim... ni sama ne znam koliko. Bežala sam kroz žbunje koje mi je pocepalo odeću, a onda sam pala niz neku stenovitu padinu.

– Da, vidi ste da ste prilično izgrebani i izubijani.

Tek tada je devojka shvatila da je pokrivena košuljom i da je njen spasilac morao videti njenu nagost. Malo se zacrvenela i pre nego što je nastavila, instinktivno pritegla košulju uz telo.

– Izgleda da sam bežala i padala... celu noć.

– Mi idemo za Drajden, mis Trevor – dodao je Holidej blago. – Ako hoćete, možete poći sa nama.

Linda klimnu glavom.

– Naravno, mister. Mnogo vam hvala.

– Da li su Barbozini desperadosi opljačkali karavan?

Klimnula je glavom.

– Pretresli su svaka kola, pokupili vredne stvari, a ostalo zapalili.

Dok uzdahnu.

– Dakle, još uvek skupljaju plen kojim će moći da kupe puške – primetio je. – Nego, ima li bilo kakve šanse da je neko preživeo?

– Ne... nikakve – šapnula je devojka tužno.

– Onda mislim da bi bilo najbolje da pođemo za Drajden – zaključio je Dok. – Vi možete jahati sa mnom na konju. Pre toga ću vam dati drugu košulju – kazao je, a onda se okrenuo prema Vejdu. – Penji se na konja.

Otvorio je bisage i dao devojci košulju koja joj je bila za nekoliko brojeva veća: prihvatila ju je sa zahvalnošću i obukla, mada su se i kroz tkaninu muške košulje mogle nazreti njene privlačne ženske obline. Oblačeći svoju košulju kojom je u prvi mah pokrio Lindu, Holidej uhvati sebe kako procenjuje koliko joj je godina; naime, dvoumio se između dvadeset i dve, i dvadeset i četiri.

Vinuvši se u sedlo, pružio joj je ruku da joj pomogne. Uspela je „iz prve” da se popne, pa se blago osmehnula i obgrlila ga oko struka.

– Tako, dobro je. Čvrsto se držite – opomenuo je Dok.

Lagano jašući uputili su se prema izlazu iz uvale. U međuvremenu, senke su postale izduženije i tamnije. Jahali su celo popodne, odnosno sve dok prohladni vetar nije počeo da šiba retke kupaste stene i nosi u oči oblake peščane prašine. Bilo im je dosta puta i tražili su mesto gde da se zaustave.

Posle izvesnog vremena naišli su na jednu plitku jarugu čije su litice bile prošarane otvorima pećina.

Holidej odluči da se ulogore baš na tom mestu.

Do Drajdenu su imali još tri dana puta.

* * *

– Hoće li skoro kafa? – upitao je Dok devojkicu.

U unutrašnjosti male pećine gorela je vatra i Linda je na njoj pripremala večeru. Vejd je sedeo uz zid pećine i lagano odbijao dimove.

– Odmah mister... sada mi je palo na pamet da ne znam vaše ime – rekla je devojkica za trenutak se okrenuvši.

Holidej ju je pogledao.

– Ime? To i nije tako važno. Zovem se Džonatan, a možete me zvati Džoni – dodao je prećutkujući prezime. – A odakle je pošao vaš karavan? – zapitao je nastavljajući razgovor.

– Severno od ove ravnice – odgovorila je. – Otac nam je rekao da na jugozapadu Teksasa ima mnogo slobodne zemlje, odnosno, jeftine zemlje za farmere. To je oduvek bio njegov san, mister Džonatan... kućica sa malim vrtom i nešto zemlje za obrađivanje... Nažalost, sve se okončalo pre nego što je i počelo zbog tih... užasnih desperadosa.

Devojkica je prišla i nasula mu kafu u lonče.

– Hvala, Linda – odvratio je ljubazno.

Ona glasno uzdahnu.

– Pitam se hoću li u Drajdenu naći neki posao? – upitala je pažljivo ga odmerivši pri svetlosti lelujavih plamičaka.

Holidej slegnu ramenima.

– Ne znam ni sam, ali rančeri uvek traže neku pomoć u kući.

Vejd se glasno nasmeja.

– U svakom slučaju, saluni u Drajdenu uvek traže devojkice koje bi htele da budu zabavljačice.

– Zaista? – dobacila je i mrko ga pogledala.

Holidej je prezrivo odmerio bandita i lagano izašao iz pećine.

– Kuda ide? – upitala je Linda pružajući Vejdu lonče sa kafom.

– Verovatno da proveriti okolinu – odvratio je bandit zaključujući kako je došlo vreme da nešto pokuša. – Kada je u pitanju novac, on ništa ne prepušta slučaju. Takvi su lovci na ucenjene, a on je jedan od njih i... najgori je.

– To ste već kazali, ali ja...

– Čujte, vi ne shvatate kakav je to tip. Njega interesuje samo moja lešina, da, da... Mrtav ili živ, ja za njega predstavljam izvesnu sumu novca, a novac je njegova „religija” – rekao je Vejd i ozbiljno se zagledao u devojkicu uzimajući lonče vezanim rukama. – U stvari, on i ne mari da li je neki čovek kriv ili nevin... važno je samo da je za njega raspisana nagrada.

– Oh, zar je baš tako?

– Tačno tako, gospođice – prošaputao je Vejd. – Slučajno se desilo da sam ja baš jedan od tih nedužnih, ali ovaj Džonatan nije hteo ni da me sasluša.

– Onda vi niste Vejd, bandit i odmetnik?

– Moje ime je zaista Vejd Gudvin – rekao je. – Ja jesam ucenjen, ali zbog toga što sam ubio jednog čoveka u samoodbrani.

– Jeste li to zaista učinili, mister Vejde?

– Vi znate šta me čeka, zar ne?

– U Drajdenu?

– Da, u Drajdenu. Konopac mi se smeši, to je sigurno. Obesiće me zbog toga što sam jednog bogatog i uticajnog čoveka ubio u samoodbrani.

Ona jedva čujno uzdahnu.

– Ako je tako, uverena sam da će vam se pošteno suditi – kazala je iskreno.

– Pošteno suditi! – nasmeja se on glasno. – Što mu gromova! Zna li vi šta će to biti? Biće to najkraće moguće suđenje, a onda kratka šetnja do drveta za vešanje. Tačnije rečeno, biće tako osim ako... ako vi pristanete da mi pomognete.

– Kako to mislite, mister Vejde?

– Kao što vidite, ja sam vezan – dobacio je brzo spuštajući pogled prema rukama.

– Sve što od vas tražim je da uzmete nož i presećete mi veze.

– Žao mi je, mister Vejde, ali ja to ne mogu – odvratila je odsečno.

– A zašto?

– Pa... ja ne volim lovce učenjenih. Ali još manje volim zločince.

Vejd se gnevno isceri.

– Kučko gadna!

Devojka uplašeno ustuknu, a on besno baci lonče koje se zaustavi tik pored njenih nogu. Nije uspela ni da reaguje jer je baš u tom trenutku jedna senka zamračila ulaz u pećinu. Holidej je odmah „registrovao” limeno lonče i prosutu kafu i digao pogled do devojke.

– Šta je, da li je bilo nekih neprilika?

– Ne, ništa ozbiljno, mister Džonatane – odvratila je. – Vejđ mi je samo ispričao nešto iz svog života i to je sve. Bio je toliko zanet i uzbuđen da je ispustio kafu.

Holidej nije ništa rekao. Po izrazu njegovog lica nije se moglo znati da li je poverovao u ovo objašnjenje. Samo se laga-

no uputio prema svom mestu i spustivši se na kamen, zapalio cigaru.

Plamen vatre počeo je da zamire i uskoro je na vatrištu ostalo samo užareno ugljevlje. Vejđ se zavio u ćebe i uskoro počeo da hrče. Završivši večeru, Linda je legla na peščano tlo očigledno veoma umorna i iscrpljena. Holidej je podjario vatru i uzeo svoje ćebe, a onda se, obišavši oko vatrišta, zaustavio pored devojke.

– Noć će biti hladna, mis Trevor – rekao je pokrivajući je.

– Hvala vam... Džoni... – promrmljala je. – A šta ćete vi?

On slegnu ramenima.

– Samo vi spavajte i odmorite se. Sutra nas čeka veoma dug put – dodao je blago i gotovo nečujno se vratio na svoju stranu vatrišta. Vejđ je i dalje glasno hrkao ležeći na leđima sa vezanim rukama prekrštenim preko trbuha. Pošto je sve osmotrio Holidej se namestio da mu bude udobnije: naslonio je leđa na sedlo i nastavio da puši cigaru. Devojka je ubrzo zaspala, a njena riđa kosa obasjana svetlošću izgledala je kao plamteća bakarna kruna.

Odjednom, Dok začu kratak i oštar nji-sak konja. Spustio je ruku na revolver, a samo delić sekunde kasnije otvor pećine zamračile su senke... Zatim su se iz mraka pojavile tri naperene pušćane cevi.

– Samo mirno, mister – čuo se nečiji grub i oštar glas. – Mirno i bez pokreta. Inače ćemo vam odmah prosuti mozak.

* * *

Holidejeva ruka se kao sleđena zaustavila na dršci revolvera. Vejđ se trgao iz

sna i bunovnim očima zurio u trojicu sa naperenim puškama, dok je devojkica izgovorila samo jedno kratko „ah”.

– A sada, dalje šape od revolvera, ako ne želiš da zauvek ostaneš bogalj! – dobacio je krupan čovek koji je čvrsto držeći pušku zakoračio u krug svetlosti.

Holidej se zagledao u grubo bradato lice i odmah prepoznao Dimita Fuler, sitnog lupeža koji nikada nije ozbiljnije prešao granicu zakona i koji se poslednjih godina bavio lovom na učenjene kriminalce. On ga je video pre tri godine u Vaku kada je učenjenog Majkla Karidža doneo u stanicu rendžera zavijenog u ćebet. Nije bio siguran da ga Fuler tada zapazio, ali i ako jeste, nadao se da ga sada neće prepoznati. Naime, bio je sasvim drugačije odeven, a lice mu je skrivala brada od nekoliko dana. Sada se ipak pitao šta su Fuler i njegovi drugari hteli: da ih ubiju, opljačkaju ili nešto treće...

– U redu – odvratio je Holidej najzad i stavio ruke na kolena. – Ali, ako mislite da ste nešto posebno ulovili, onda se varate. Ja sam švorc.

– Čovek koji sa sobom vuče zarobljenika i ženu nikada ne može reći da je švorc – dobaci Fuler podrugljivo i fiksirajućim pogledom odmeri Holideja. – Hej, tvoje lice mi je odnekud poznato! Da te nisam možda negde sreo?

Dok strpljivo izdrža njegov pogled.

– Ne, ne bih rekao – odvratio je mirno, u dubini duše zadovoljan što niko ne zna ko je. Naime, sitni lupeži Fulerovog kova nisu sa simpatijama gledali na Holideja iz raznoraznih razloga. I tako, da je Fuler znao koga ima pred sobom Dokov položaj bi bio daleko teži. Ovako je imao

šanse da se izvuče... ako bude dovoljno lukav i spretan.

– Hm... sve mi se čini da si mi poznat – nije odustajao Fuler. – Ko si ti?

– Kobejn... Džoni Kobejn – rekao je Dok prvo ime koje mu je palo na pamet.

– Ne sećam se da sam ga ikad čuo – prezrivo se isceri Fuler. – Uostalom, to sada nije ni važno. Važnije je da mi go-nimo istog čoveka, da znaš. Ti si izgleda bio bolje sreće i stigao si do njega pre nas.

Vejd ljutito promrmlja – Još kućkinih sinova. Baš me interesuje šta ćete uraditi... Ha, hoćete li se tući oko toga ko će da naplati prljavi novac?

– Grešiš, Vejde – dobacio je Fuler. – Vidiš... – odvrati on ugledavši banditov iznenađeni pogled, – ja tebe znam iako me ti ne znaš. Ranije sam bio lovac na učenjene kao i ovaj Džoni ovde, ali sam se ostavio toga. Recimo jednostavno da smo ja i moji ortaci pustinjski jahači... živimo tu i tamo, od danas do sutra, od onoga što nađemo i uhvatimo kad možemo.

– Šta želiš? – dobaci mu Holidej oštro.

– Samo bez žurbe, Džoni – odbrusio mu je Fuler podrugljivo. Bio je to krupan, snažan i bradat čovek obučen u vojnički šinjel. Odmerio je Doka prodornim pogledom i nastavio – Prvo da se upoznamo. Ja sam Dimit Fuler, a ovo su moji ortaci Fil Higin...

Visoki suvonjavi Higin pacovskog lica nije ništa rekao, već samo podigao pušku u znak pozdrava.

– A ovaj drugi je Gotam... – nastavio je Fuler posle kraće pauze. – Možda ste čuli za Vinoda Gotama, nekadašnjeg pro-

povednika i sveštenika... pre nego što je raščinjen. Da li se tako kaže, Vine?

– Da, da, raščinjen – nastavio je Gotam. Kao i Fuller i on je bio krupan, ali glatko izbrijan tako da mu se video dug i tanak ožiljak na levom obrazu. Mirno je stajao i obema rukama čvrsto držao pušku. – Kažu da sam držao lepe propovedi dok mi nisu skinuli mantiju. Ali, to je bilo davno. Sada propovedi držim samo puškom.

– Dobro – sada smo se upoznali – odvratio je Holidej mirno posmatrajući cevi uprenih pušaka. – Šta sledi?

– Sada očekujemo da nas upoznaš sa tom mladom damom – dobacio je Fuller i izvio usne u čudan osmeh. – Nije potrebno da nam predstavljaš Vejda Gudvina. Hm... on je dobro poznat većini u ovoj pustinji... naročito posle onoga što je učinio.

Holidej iznenađeno podiže obrvu.

– Kako to mislite? – upitao je.

– Cura, Džoni, cura – podsetio ga je Fuller, ne odgovarajući na njegovo pitanje.

– Ja sam Linda Trevor – dobacila je devojka i privukla bliže sebi cebe kojim je bila pokrivena.

– Ti si njegova ženska? – dobacio je Gotam pokazujući pokretom glave na Holideja.

– Da, ona je moja – potvrdio je Dok žurno, pre nego što je devojka mogla da kaže bilo šta.

Linda ga je pogledala i po njegovom izrazu lica zaključila da je imao ozbiljne razloge što je izrekao takvu tvrdnju. Instinktivno je osećala da je to za njeno dobro i nije se protivila.

– Dakle, hoćemo li konačno saznati u čemu je stvar? – dobacio je Holidej nestrpljivo.

– Hoćeš li da kažeš kako ne znaš? – upitao je Fuller s nevericom.

– Prestanite sa zagonetkama. Ovo nije škola.

– I ti prestani da se praviš lud, Džoni Kobejne! – odbrusio je Fuller smrknuto.

– Mi te pratimo već izvesno vreme, nisi znao? Nego, kuda te Vejd vodi?

– Nikuda – odgovori Holidej zategnuto.

– Ja njega vodim u Drajden... ako to niste znali.

– Ne zavitlavaj me – zamumla Fuller ljutito.

– Može biti da govori istinu, gazda – dodade Higinis tiho. – Konačno, uputio se pravcem koji vodi u Drajden, što znači da možda ni ne zna za blago.

– Blago? Kakvo blago? – iznenađeno zapita Dok.

Dimit Fuller se podrugljivo nasmeši.

– Pa dobro... može biti da stvarno ne znaš za blago, Kobejne.

– Ja bih rekao da je tako – dobaci Higinis samouvereno.

– Dobro, de... onda ćemo ti objasniti – kazao je Fuller i prislonivši pušku na zid pećine, lagano se mašio duvankese. Ipak, druga dvojica su zadržala puške uperene u Holideja.

– Ti, dakle kažeš da si ovog lupeža poveo kako bi naplatio ucenu za njega?

– Tačno, Fulere. Tri stotine dolara je u pitanju – odvratio je Dok prihvatajući ulogu lovca na ucene.

– Tako znači? A mi smo njega i Rodžera pratili zbog mnogo većeg ulova, Kobejne. No, ti si ga prvi šcepao.

Dok se okrete i pogleda Vejda koji je bio prilično bled.

– Šta se to dešava, prokletniče. Možeš li mi objasniti šta ste uradili?

– Neka, objasniću ti ja – dodao je Fuller spremno. – Dakle, Rodžer i Vejd bežali su pred agentima kompanije „Vels Fargo”. Uspelo im je da umaknu i skrenu na jug, prema granici. Ali, uz put su se zadržali na jednom mestu da bi... obavili određeni posao.

– Zaistavili su se u jednoj crkvi – pojašnio je Higin.

– Da, da, u manastiru gospodara svevišnjeg – dobacio je Fuller ironično. – To je jedan stari španski manastir u pustinji koji je preuzela grupa... – pucnuo je prstima i okrenuo se prema Gotamu.

– Reda Svetog Josipa – objasnio je Gotam.

Njegov prijatelj se isceri.

– Ponekad je zaista dobro jahati u društvu sa sveštenikom – kaŕao je veselo, zapalio cigaretu i ŕudno povukao dim. – Dakle, Vejd i njegov partner su na gostoprimstvo koje im je tamo ukazano uzvratili tako što su se dočepali manastirskog blaga. Znaš, oni pehari...

– Putiri – ispravio ga je Gotam.

– Da, da, putiri i mnoge druge sitnice od zlata i ostalih dragocenih metala koji su u manastiru čuvani još od vremena španskih konkvistadora. Čitavo bogatstvo, Kobejne... vredno možda pedeset, ili čak šezdeset hiljada dolara. E pa, Rodžer i ovaj Vejd su pobjegli sa tim plenom i zakopali ga negde u pustinji. Pomisli na tako nešto, Džoni Kobejne! Pomisli na takvo bogatstvo koje čeka u blizini! A ti čak nisi ni znao za njega!

– Ne, nisam znao, niti sam bilo šta čuo – odvrati Holidej tiho.

– To se desilo pre nekih desetak dana – objasnio je Fuller. – Dodaj ili oduzmi tome dan–dva, jer prokleti kaluđeri nemaju običaj da posećuju krčme i druga slična mesta i o tome pričaju. Mi smo za pljačku čuli slučajno i to od jednog čoveka koji je izvesno vreme boravio u manastiru. Zvao se Branlov, tako nekako...

– Da, da – čuli smo od Branlova koji je iz samostana došao u rudarsko naselje i ispričao šta se dogodilo – potvrdio je Gotam. – Do sada cela pustinja zna o tome.

Holidej se okrete prema Vejdu.

– Od kakve ti je koristi moglo biti to zakopano blago? I sam znaš da te čekaju vešala!

Vejd glasno uzdahnu.

– Da, ali onda sam bio slobodan i nadao sam se da ću pobeći. Doduše, još uvek se nadam da ću to učiniti i konačno biti slobodan.

– Činjenica je, Kobejne, da smo mislili kako i ti znaš za to i kako si naterao Vejda da te odvede na pravo mesto – objasnio je Gotam. – Pratili smo te izvesno vreme u nadi da ćeš nas odvesti tamo. No, pravac kojim si išao bio nam je malo neobičan, pa smo postali nestrpljivi. I odlučili da se pojavimo... kako bismo proverili ideš li stvarno putem kojim mislimo. I vraški je dobro što smo tako učinili, zar ne, Džoni Kobejne?

– Dakle, sada smo svi tu – zaključio je Fuller. – Nas četvoro... petoro uključujući i devojkicu i... čovek koji zna gde je blago sakriveno. Čini mi se da za to vredi popiti kafu, gospodo.

Holidej je ustao, dok je Linda komadom suve grane podjarila vatru i stavila lonac za kafu. Dok je to radila ćebe joj je palo sa ramena i pogled Gotamovih izbuljenih očiju zaronio joj je pod košulju napajujući se izgledom njenih grudi koje su se pri svetlosti vatre jasno nazirale.

– To je bila naša računica, Džoni – kazao je Fuller. – Mi smo voljni da te uključimo u podelu plena. Nateraćemo ovog lupeža da nam kaže gde je sakrio blago, a kada ga nađemo, podelićemo ga na ravne časti. Možda ćemo odlučiti da pustimo Vejda na slobodu sa nekim iznosom dovoljnim da se negde smesti za ceo život. Ako sve bude u redu možemo sebi dopustiti da budemo velikodušni.

Holidaj ga sumnjičavo odmeri.

– A zašto bi se trudili da i mene uključite u podelu?

– Razgovarali smo i o tome – prihvatio je Fuller osmehujući se. – Može biti da će nam trebati još jedan revolver, jer ova pustinja vrvi od Indijanaca. Pre dva dana imali smo sudar sa tim lopužama i ubili dvojicu. Osim toga, tu je negde i banda desperadosa. Sve u svemu, Džoni, računali smo na to da bi nam jedan dodatni revolver i te kako dobro došao i... i zbog toga hoćemo da te uključimo.

– A ako ja ne pristanem?

– Onda ćemo te odmah ubiti – dobaci Higinis kratko. – Ne možemo sebi dopustiti da jedan lovac na ucene ode u grad i ispriča ljudima kako smo pošli u poteru za manastirskim blagom, nije li tako?

Holidej je razmišljao. Bio je to trenutak odluke: pridružiti se bandi pustinjaških pljačkaša ili postati hrana za lešinare. Pogledao je trojicu ljudi koji su na jedan poseban način hodali na ivici zakona.

Nisu bili pravi banditi, ali surova borba za opstanak načinila je od njih hladne i beskrupulozne ljude. Prema tome, izbora nije bilo. U najmanju ruku je trebalo dobiti na vremenu.

– Pristajem. Uključite me – rekao im je odlučnim glasom.

Fuller se osmehnu.

– U redu. Računali smo da ćeš tako odlučiti.

– A šta je sa devojkom? – dobacio je Gotam.

– Ona je moja – ponovio je Dok.

– Da li i ona dobija deo?

– Deliće sa mnom ono što meni pripadne – naglasio je Holidej.

– Tako može – složio se Fuller, uzeo pušku i vrhom cevi bocnuo Vejda u rebra.

– Sutra ujutro polazimo ka mestu gde si sakrio blago. Nadam se da imaš dobro pamćenje, druškane. U svakom slučaju, za tebe bi bilo bolje da je tako.

– Sa mojim pamćenjem će biti u redu, ako mi odvežete ruke – dobaci bandit jetko.

– On je još uvek moj zarobljenik – podsetio ih je Holidej.

Fuller odmahnu rukom.

– Ta hajde, Džoni, molim te! Ti više nisi neki mizerni lovac na ucene koji se grči za bednih nekoliko stotina dolara, a Vejd više nije bezimeni, polovni bandit! Obojica ste članovi jedne ekspedicije, ako bih tako mogao da kažem. I to ekspedicije na čijem kraju nas sve čeka bogatstvo. I stoga se nemoj zamarati Vejdom razmišljajući o tome da će nam pobeći ili nas izigrati. Ima nas sasvim dovoljno da ga držimo na oku. U svakom slučaju, nisam siguran da je on takva budala i da razmišlja o bekstvu. Ako bude igrao pošteno

igru, svi ćemo biti bogati uključujući i njega. Da li sam u pravu, Vejde?

Bandit se osmehnuo i podigao ruke, a Dok je još jednom shvatio da nema izbora. Morao se pretvarati da je jedan od njih i da je to veoma ozbiljno shvatio. Klimnuo je glavom, ćutke prišao Vejdu i prerezao mu konopce na rukama. Ovaj ga je nekoliko trenutaka posmatrao s mržnjom obuzdavajući u sebi želju da ga udari pesnicom u lice.

– Dakle – dobacio je Fuller i „presekao” neprijatnu situaciju – sada smo jedno društvo i lepo ćemo se slagati. U stvari, s obzirom na plen koji nas čeka, svi bi mogli malo da se potrudimo. Je li tako, momci?

– Ja sam voljan da pokušam – kazao je Holidej.

Fuller je povukao dim i dobro uočio mržnju na Vejdovom licu.

– A ti, druškane?

– Složićemo se nekako... – promrmljao je Vejd.

– Kafa je spremna – saopštila je devojka i prekinula tišinu.

Ispili su kafu uz svetlost vatre, a Dok se uz veliki napor priključio razgovoru.

Živeo je dosta dugo na Divljem zapadu i dosta često bio u kontaktu sa ljudima koji su jahali mračnim stazama bezakonja. To mu je sada pomoglo da se uklopi i da se oseća koliko – toliko podnošljivo. Izgledalo je da su i oni njega prihvatili, što mu je u tom trenutku odgovaralo. Konačno, pokušao je da razmišlja na njihov način; naime, čovek koji je bio spreman da ubije za krvavi novac od ucene bio je „dobar kandidat” i za pljačku crkvenog blaga.

Gotam i Higinis su odnekuda izneli bocu sa viskijem, a Fuller je podelio karte za poker. Devojka se vratila na svoje mesto zbunjena i uplašena, ali sa jasnim osećanjem da mora verovati tobožnjem Kobejnu. Onda je sasvim slučajno bacila pogled na igrače karata; jedan od njih tako ju je gledao da joj je od tog pogleda zastao dah. Bio je to Gotam čije su sitne oči gorele kao dva užarena ugljena. Sada joj se i osmehnuo svlačeći je pogledom. Zadrhtala je i brzo okrenula glavu, ali je do nje jasno doprlo prigušeno Gotamovo cerekanje.

* * *

Bilo je podne, a sunce u zenitu sjalo je svom snagom.

Jahali su od ranog jutra pod užarenim vatrenim diskom od kojeg se pesak pretvarao u milione sitnih užarenih zrnaca. Kada su stigli do izvora između dva ora ha videli da je voda prekrivena tamnom skramom prljavštine.

Ipak su uspeali da napune čaturice i dobro napoje konje.

– Nemamo mnogo vremena za razgovor – rekao je Holidej tiho kada je devojka kleknula pored njega i počela se pljuscati vodom po licu.

– Imam poverenja u vas – šapnula je.

U trenutku mu je laknulo.

– Nisam imao drugog izbora nego da im se priključim – promrmljao je.

– Znam – ustala je i stala pored svog, odnosno Rodžerovog konja koga su Fuller i njegovi pajtaši našli na Holidejevom i Vejdovom tragu.

– Ja nisam pljačkaš crkvenog zlata – nastavio je dalje Dok – ali moram da igram

onako kako su karte podeljene. Vama će možda izgledati da gledam na stvari kao i oni, ali neka vas to ne zavara. Tako će biti sve dok ne dođe trenutak...

– A onda?

– Pobeći ćemo, nadam se zajedno da Vejdom, kako bih mogao da se osiguram od njegove osвете.

– A ako ne budemo mogli da ga povedemo?

– Onda ćemo ga ostaviti i nestati.

– U redu, samo... zašto vam je toliko stalo da i njega povedete? Zbog ucene?

– Ne, ne, ni govora, jer ja uopšte nicam lovac na učenjene. Hteo sam da ga predam vlastima, a iz zatvora bi najverovatnije otišao na vešala. Tako bih se obezbedio da mi neće pucati u leđa.

Mahinalno mu je stavila ruku na podlakticu, a on ju je blago odmerio.

– Ne brinite, odvešću vas u grad i bićete bezbedni – obećao je.

Linda je u ovih nekoliko minuta videla sasvim drugog čoveka koji nimalo nije ličio na Džonija Kobejna, lovca na učenjene. Prvi put u poslednjih nekoliko dana osetila je zadovoljstvo, a onda neku toplinu videvši da se on brine za nju i da joj obećava da će je spasiti. To joj je dalo snagu i ona se osmehnu.

U tom trenutku im je prišao Gotam.

– Imaš zaista zgodnu žensku, Kobejne!

– Aha!

– Ženska je i bila razlog što su mi skinuli mantiju – dodao je, tobož nehajno.

– Bila je članica hora, a ja malo više napadan i tako... Mojim vernicima se to nije svidelo – dodao je uz širok osmeh.

– Oterali su me iz grada... i onda sam se pridružio Fuleru.

Holidej otpi malo vode iz čaturice i ispod oka odmeri svoje saputnike. Fuller je bio rođeni lider, ali protuva u pravom smislu te reči. Higinis mu je bio odani sledbenik, lukav i surov, jedan od mnogih pravih razbojnika koji su harali Divljim zapadom. Što se tiče bivšeg sveštenika Gotama, moglo se reći da je bio izopačen i sirov. Nijedan od njih nije bio nepobediv, ali su svi bili grubi i surovi ljudi. Njima se slobodno mogao dodati bezobzirni i hladnokrvni Vejd, poznati ubica i razbojnik.

Pošto su napojili konje i napunili čaturice, pojahali su dalje u divljinu. Krenuli su prema severu i ka udaljenim planinskim vrhovima, prema strašnim bespućima čije su oštrim kamenim vrhovima nazubljene litice podrhtavale u treptavoj jari.

– Vejde – obrati se u jednom trenutku Fuller banditu lagano mu se približivši. – Hteo bih reč-dve s tobom.

Ovaj ga iznenađeno pogleda.

– Da? O čemu se radi?

– Samo jedna reč, tačnije rečeno, prijateljsko upozorenje, hombre.

– A povodom čega?

– Pa, mrzim i samu pomisao da nas možda vrtiš, odnosno malo se igraš žmurke, druškane.

Vejdovo lice bilo je kao kamena maska.

– Jašemo tačno prema blagu.

– Nadam se da je tako... za tvoje dobro – odvrati Fuller s pritvornom ljubaznošću.

Vejd se uzvrpolji.

– Čuj, ja sam vam stvarno zahvalan što ste mi pružili ovu mogućnost. Dali ste mi slobodu, štaviše, čak i šansu da učestvujem u podeli plena. To je sasvim u redu.

Ali, ima samo jedna stvar koja mi se u svemu tome ne dopada.

– A šta to?

– Što je ono pseto sa nama.

– Džoni Kobejn?

– Da, ta svinja.

– Ti znaš zašto je sa nama, Vejde. Pustinja je puna Indijanaca, a pretpostavljam da Kobejn dobro barata oružjem.

– Hm... Indijanci su uglavnom u predelu južno odavde – dobacio je Vejd. – Ja vas vodim prema severu gde se blago i nalazi. Tamo baš i nema mnogo Indijanaca. Možda nam, kada stignemo do blaga, više neće biti potreban dodatni revolver.

– Misliš...?

– Džoni Kobejn nije jedan od nas... ti to dobro znaš.

– Ja to ne bih rekao.

– Ali ja kažem – procedio je Vejd kroz zube.

Fuler se pritajeno osmehnu.

– Samo se ti koncentriši na put i odvedi nas do blaga što brže možeš, Vejde. A ovoga Kobejna prepusti meni. Kada jednom izađemo sa indijanske teritorije možda nam stvarno više neće trebati taj dodatni revolver.

Vejd mu je uzvratio osmehom; dve ništarije odlično su se razumele.

Nastavili su put ćutke i ubrzo stigli do vrha jednog blagog uspona; ispod njih se pružalo korito nekog presahlog potoka pokriveno zaobljenim kamenjem i stenama, a iza toga se pružala dugačka, blago nagnuta vizija koja ih je vodila ka kamenim vrletima.

– Koliko još treba da putujemo? – dobaci Gotam nestrpljivo.

Vejd važno podiže glavu.

– Reći ću vam kada budemo sasvim blizu.

Bivši sveštenik tiho opsova, a konjanici se lagano uputiše niz padinu ka suvom koritu potoka.

* * *

Šestoro konjanika zastali su u senci planinskog vrha, umorni kao i njihovi konji koji su se spotali od iznurenosti i odbijali da slede naredbe svojih gospodara. Tamo na zapadu crvenonarandžasto sunce je lagano tonulo u tamno more peska... i sa njegovim nestankom odjednom je postalo hladno.

– Ovde ćemo se ulogoriti – predložio je Holidej.

Gotam se okrete prema Fuleru.

– Izgleda da je Kobejn uzeo stvar u svoje ruke.

– Kažem to zato što je mesto stvarno dobro – kazao je Dok mirno kada su se svi okupili oko njega. – Ako zapalimo vatru, ove široke grane pamukovog drveta zadržaće dim, pa je manja verovatnoća da će nas Indijanci spaziti.

Ne čekajući odgovor, Holidej lagano sjaha iz sedla. Sve ostale oči upitno se okrenuše ka Fuleru. On se za tren namrštio i zažmirio pitajući se da li je ovakav postupak lovca na ucene direktan izazov njegovom autoritetu... Zatim je podigao glavu i zagledao se u grane stoletnog pamukovog drveta koje su se kao kosti nekog snažnog skeleta širile ka nebu i stvarale okrugli zaštićeni „krov” u sivilu večernjeg sumraka.

– Kobejn je u pravu – složio se zatim mirno. – Ovo je zaista đavolski dobro mesto za logor. Vine, prikupi drva, a onda

upalite vatru. A vi, gospodo – okrenuo se prema devojci – vi ćete nam biti kuvar. U paketu na mom sedlu naći ćete konzerve pasulja i to je to. Koliko znam, vaš momak ima kafu...

Sporo su sjahali i jedva dočekali da svoja umorna i slomljena tela spuste na tlo. Higin i Holidej uzeli su na sebe da se pobrinu za konje, dok su se ostali okupili oko gomile suvih grana očekujući da Gotam kresne palidrvce. Ubrzo su plamičci zahvatili i deblja drva, a devojka je izručila sadržaje konzervi u tiganj. Holidej je privezao sve životinje, a onda rasedlao svog i Lindinog konja. Za trenutak je zastao, pogledao prema logoru i namrštio se. U stvari, nije mu se dopalo kada je spazio Vinoda Gotama odmah pored devojke. Naime, u toku puta nisu mu promakli sporadični, krišom upućeni pogledi bivšeg sveštenika koje je devojka privlačila. S obzirom da im je i sam ispričao razloge zbog kojih više nije u odoru, Dok je slutio da mora mnogo više paziti na njega, odnosno zaštititi Lindu na svaki mogući način. Zato je požurio da završi posao i hitrim koracima se vratio u logor.

Vejd i Fuller čučali su pored vatre i čekali večeru. Pored njih su stajale tri boce viskija.

– Požurite, gospodo – promumlao je Fuller nestrpljivo, a onda otvorio jednu od boca i potegao dobar gutljaj. – Požurite... Morate da zaradite vašu platu, to jest deo plena.

Vin Gotam odmeri devojku uz prigušeni kikot.

– Mogao bih da zamislim i neku drugu vrstu nagrade.

Vejd se kratko nasmejavao kroz nos i nešto grubo prokomentarisao, ali se Linda pravila da nije čula. Onda je Kobejn prišao i stao pored vatre zaklanjajući je svojom senkom. Ona je digla pogled do Holideja, srećna što se nalazi u njegovoj blizini. Osećajući se sigurnije, promešala je pasulj u tiganju.

– Večera je gotova – saopštila im je nekoliko minuta kasnije.

Zatim je rasporedila hranu u limene tanjire i pripremila im kafu. Gotam je, međutim, odbio kafu i nastavio da pijucka viski iz boce. Linda se udaljila od vatre i sela tako što se leđima oslonila na pamukovo drvo, a Holidej je prišao i stao blizu nje.

– Znae šta? – dobacio je Gotam povlačeći još jedan „dug“ gutljaj. – Mislim da je moje pravo da javno objavim ono što svi muškarci u ovom logoru misle, ali neće glasno da kažu.

– A šta je to? – zapita Holidej mirno.

– Zar to nije očigledno? – nastavio je bivši sveštenik ignorišući Doka i obraćajući se ostalima. – Zar to nije krajnje jasno? Svi razmišljamo o njoj, to jest, mislimo na ovu žensku... I svi mislimo o pravilima.

– Kakvim pravilima? – dobaci Holidej hladno.

– Našim pravilima... Onima po kojima je ženska kao ova Linda ovde... ona je naša zajednička imovina.

– Zar? – upita Dok kratko, držeći ruku na dršci revolvera.

– Zajednička imovina koju svi delimo, Kobejne – osmehnuo se Vin Gotam. – Ja ti sada to otvoreno kažem i da znaš, ta devojka pripada tebi, Fulleru, Filu, Vejdu

i meni. Mi je delimo, jer su nam takva pravila...

– Pa lepo što si mi rekao – odbrusi Dok s ledenom oštrinom. – A ja ti odgovaram da me nije briga za vaša pravila.

Gotam pažljivo odmeri devojkicu i obližnu jezikom svoje debele usne. Grančice su pucketale na vatri i lelujava svetlost obasjavala je njene primamljive obline. Videvši njegov pogled pun žudnje, Linda okrete glavu na drugu stranu.

– Nameravam da prvi uživam u njenom društvu – nastavio je Gotam. – Imam puno pravo na to pošto sam prvi glasno rekao u čemu je problem. – Gospodo, na drugom kraju ovog šumarka nas dvoje ćemo podeliti bocu viskija i malo se poigrati.

– Pre toga bi morao mene da ubiješ – dobacio je Holidej.

Debeljko se isceri.

– Možda bi mi to pričinilo veliko zadovoljstvo.

Pri svetlosti vatre Holidej je izgledao nekako još vitkiji i izduženiji, nekako preteće ozbiljan. Ruka mu je počivala na dršci revolvera, a Gotama je odmeravao pogledom zvečarke.

– Čekaj, Kobejne, ti i ja nismo... što se ono kaže... profesionalni revolveraši! Ne, druškane, kažem da bi trebalo da izaberemo drugi način.

– Ti reci.

Gotam je slegnuo ramenima, a onda lagano otkopčao opasač i pustio ga da padne na zemlju. Zatim je prstima stegao drvenu dršku velikog lovačkog noža koji je nosio u kožnoj futroli za pojasom.

– Što se mene tiče, mogu i noževi – dobacio je Holidej mirno, mada bi mu više odgovarao obračun revolverima. Ipak,

izvukao je kolt iz futrole i stavio ga na zemlju da bi odmah zatim izvukao nož i pažljivo procenio kako se leži u šaci.

– Sto mu gromova! – prasnuo je Fil Higgins obraćajući se Fuleru. – Zašto Vin treba da se tuče za svoja prava... za naša prava? Trebalo bi da ih Kobejn prihvati...

Ali, dva čoveka su već kružila jedan oko drugoga držeći u rukama noževe na kojima je svetlucaao odsjaj vatre. Fuller je zaustio da ih spreči, ali je Gotam već skočio prema Holideju. Ovaj ga je sačekao da pride sasvim blizu, a onda se u deliću sekunde izvio i... Gotamov nož se uz potmulo udar zario u drvo pored kojeg je Dok stajao. Onda je Holidej u okretu energično zamahnuo nožem i vrhom rasekao tkivo na ramenu bivšeg sveštenika. Iz dugačke posekotine potekla je krv, a Gotam je izvukao nož iz drveta i sagnuvši se, izbegao drugi Holidejev ubod. No, to Doka nije poremetilo. Ponovo je snažno nasrnuo na protivnika koji je pao na kolena, ali ga je ovaj sačekao držeći vrh noža okrenut nagore. Holidej u magnovenju oseti oštar parajuć ubod na rebrima i za tren ga preplavi talas straha od smrti. Ustuknuo je i malo nagazio u žar vatre. Dok je otresao žar s nogu, bivši sveštenik je jurnuo na njega urlajući. U stvari, u zaletu je preskočio vatru i nasrnuo na protivnika koji je spreman čekao.

Holidej je izbegao nasrtaj i kada se Gotam izvio da ponovo napadne, zgrabio ga je za ruku u kojoj je držao nož. Njegovi prsti čvrsti kao čelik sklopili su se oko protivnikovog zglavka i dva borca su se našla uhvaćena ukoštac, oči u oči. Gotam je očajnički pokušavao da dohvati Holidejevu ruku sa nožem, ali je ovaj

visoko zamahnuo i zario bodež u njegovu desnu mišicu, a zatim mu izvio ruku i prinudio ga da ispusti nož. Već savladanog protivnika Dok je snažno odgurnuo i on je pao u vatru. I tek što se, urlajući od bola, Gotam izbavio iz vatre uzmičući ispred plamenih jezika, Holidej je skočio na njega i pritisnuvši ga kolenima, snažno zamahnuo. Trebalo je samo da spusti ruku i Gotam bi bio mrtav.

– Stani, Džoni! – povikao je Fuler glasno. – I sam znaš da nam je potreban.

– Bože... nemoj da me ubiješ! – zastenjao je i sam Gotam.

– Dodavola sa pravilima! – dobacio je Fuler brzo. – Devojka je tvoja, Džoni, samo tvoja! I zbog čega se mi uopšte svađamo? Kada se dočepamo blaga, moći ćemo sebi da priuštimo mnogo lepih žena! Mislite na to, momci!

Holidej je ustao i stavio nož u korice.

– Ustani, Gotam! – naredio je.

Bivši propovednik je ustao s mukom, pridržavajući ruku niz koju se iz posekotine na ramenu slivao potok krvi.

– Kao što je Fuler rekao, potreban si nam – dodao je Holidej. – Uzmi opasač sa revolverom.

Svuda okolo zavladała je neprijatna, duboka tišina.

– A sada nam pripremi kafu, devojko – dobacio je Fuler prekidajući neprijatno ćutanje.

Linda pogleda u Holideja, pa tiho odvrati. – Dva čoveka su ranjena i treba ih previti. Kada se to uradi, skuvaću kafu.

Fuler je ošinu besnim pogledom. No, razum ga je sprečio da reaguje i još više zaoštrava situaciju. Sada je bilo najvažnije da se dočepaju blaga i ostanu zajedno u slučaju indijanskog napada.

– Naravno, devojko, naravno – dobacio je mirno.

* * *

Vatra je dogorevala i bilo je sve hladnije. I poslednja boca viskija bila je ispražnjena, a karte za poker ležale su oko neopranih lončića za kafu.

Vejd je, kao i obično, hrkao ispod jednog ćebeta. Pored njega je spavao Higin, a Fuler i Gotam su sedeli ispod drveta, zevali i sanjivo motrili okolinu. U stvari, samo jedan od njih dvojice je bio na straži, dok se drugi spremao na počinak.

Holidej je ležao ispod ćebeta na suprotnoj strani vatre, tačno preko puta Vejda. Odmah pored njega sklupčala se Linda, dobro uvijena u pokrivač.

– Džoni... – šapnula je devojka u jednom trenutku. – Jeste li još budni?

– Da – šapnuo je on tiho.

– Kako vam je rana?

– Biću kao nov posle onoga što ste učinili – došapnuo joj je, jer je devojka zaista dobro isprala, i sa velikom pažnjom mu previla posekotine na rebrima. Još uvek je mislio na prijatan dodir njenih nežnih ruku. – Pokazali ste se kao prava bolničarka.

– To sam radila i sa povređenim ljudima u karavanu – odvratila je ona tiho.

– Hvala za sve, Linda.

– Ja vama treba da zahvalim – promrmljala je.

Holidej se okrenuo prema devojci. Nekoliko trenutaka je oklevala, a onda se i ona primakla tako da su im lica bila sasvim blizu.

– Nije potrebno da mi zahvaljujete.

– Oh, Džoni... vi znate šta su imali na umu. Tako su surovi...

– Bolje bi bilo da malo odspavate, Linda.

– Hvala vam, Džoni – šapnula je i nežno ga poljubila, a zatim se vešto uvukla pod njegovo ćebe. – Bar toliko vam dugujem.

Ploveći po mirnom nebu jedan oblak je zaklonio mesec i sve je pokrila tama. Holidej ju je prigrlio i u njenom mladom telu nežno pripijenom uz njegovo, nasluttio je toplinu slatkog obećanja. I kao da ih ne motre oči dvojice razbojnika, on ju je poljubio, a ona mu je strasno odgovorila izazivajući u njegovom muškom telu pravu plimu želje. Zatim je odvojila usne od njegovih i vragolasto ga pogledala.

– Laku noć, Džoni Kobejne – šapnula mu je u uho i još jače se pripila uz njega.

Samo je uzdahnio i pomilovao je po kosi poželevši za tren da nikada ne svane.

* * *

Bio je to divlji, neprohodni deo Teksa-sa sa mnogo oštrog krečnjačkog stenja i pokojim sitnim kržljivim žbunom. Još od jutra, po izlasku iz peščane pustinje, zašli su u taj predeo sličan pustoši. Sada su jahali između dva zupčasta kamena zida koji su se pružali skroz do jednog blagog, brdskog prevoja. Nešto pre toga, prolazeći kroz deo pun oštrog kamenja, Higinsova kobila je povredila nogu, pa su zbog toga znatno usporili.

Izlazeći iz prolaza, Holidej je poterao konja do Fulera koji je bio na čelu kolone.

– Neko se mnogo interesuje za nas – kazao je tiho.

– Stvarno? – upita Fuller iznenađeno.

– Neko nas prati, druškane. Kada smo ulazili u prolaz, primetio sam iza nas jednog konjanika – objasnio je. – U tom trenutku pomislio sam da je u pitanju neki putnik, ali... odmah sam posumnjao. Naime, nepoznati je nastavio da jaše vrhom litice pored prolaza i odatle na nas motrio kao kobac.

– Indijanac?

– Nisam siguran, suviše je daleko. Mi ćemo sada proći preko ovog prevoja, a onda ćemo se ti i ja zadržati da ga sačekamo.

– U redu – progundao je Fuller. – Reći ću to ostalima.

– Kaži im da se ne osvrću. Ne bih želeo da ga upozorimo na opasnost.

Fuller je klimnuo glavom i usporio svog konja, tako da su ostali, idući u koloni po jedan, lagano prošli pored njega, a on im je za to vreme saopštio novost. Ostali su nastavili da jašu kroz prolaz ka blagom uzvišenju i dalje prema ravnici, dok su njih dvojica polako sjahali.

Odmah su se sakrili iza jedne stene i čekali.

– Evo ga, približava se prevoju... – promrmeljao je Holidej.

Fuller je još čvršće stegao pušku.

– Da, u pitanju je neki mršavko koji jaše šarca – šapnuo je Dok. – Jedno je sigurno: nije u pitanju Crvenokožac.

Konjanik je u međuvremenu stigao do izlaza iz prolaza na suprotnoj strani brdskog prevoja i uputio se za njima.

– Ide našim tragom, to je očigledno – promrmeljao je Fuller. Zatim je polako privukao pušku preko ivice zaklona i pripremio se.

– Bolje bi bilo da ga uhvatimo živog – predložio je Dok. – Tako bismo mogli da mu postavimo par pitanja.

– To je neki smrdljivi Meksikanac... – izustio je Fuller kada se konjanik približio.

– Nije mi baš logično... – dodao je Holidej tiho. – Osim ako u pitanju nije neki Barbozin izvidnik...

Konjanik je stigao tačno do sredine prevoja, a onda se iznenada zaustavio i zategao vođice. Po Fulerovom čelu izbile su sićušne graške znoja. Stisnuo je kundak i digao cev puške sa stene.

– Pazi, dole pušku! – opomenuo ga je Dok.

Konjanik na prevoju je još uvek nepomično stajao. Zatim je snažno okrenuo konja i poterao ga u trk.

Sa Fulerovih usana sletela je psovka.

– Prokleti divljak!

– Verovatno je video odsjaj sunčevih zraka na puščanoj cevi – objasnio mu je mirno Dok. Posle toga brzo se okrenuo i stavio šake na usta napravivši trubu.

– Čoveče! – povikao je što je snažnije mogao. – Stoj ili ćemo pucati!

No, Meksikanac je već ležao na konjskom vratu i jahao prema planinskom prolazu kao da ga svi đavoli gone. Fuller je ustao i nanišanio; puška je grunula, a pucanj je odjeknuo kao udar groma. Bez obzira na to, konjanik je i dalje nastavio da leti prema prolazu. Fuller je i drugi put pritisnuo okidač. Ovoga puta Meksikanac se zaljuljao u sedlu, ali je ipak uspeo da se održi i nastavio sa begom...

– Daj konje! – graknuo je Fuller nervozno.

– Ima suviše veliku prednost – odvratio je Holidej.

– Ako stigne do Barboze i javi mu....

– Najbolje što možemo učiniti je da požurimo i što pre nađemo blago – prekide ga Holidej odlučno. – I to pre nego što taj lupež stigne do svojih ortaka.

Praćeni bleštavim suncem uputili su se dalje, na sever. S vremena na vreme Fuller bi se osvrnuo da baci pogled ka vrhovima brdskih prevoja, ali nije video da bilo ko motri na njih. Svejeno, Holidej je osetio prisustvo nevidljivih očiju. Naime, tokom mnogih godina života na Divljem zapadu i uz stalno prisustvo opasnosti, naučio je da instinktivno oseti nevidljivog posmatrača u divljini. Zato je sada znao da su oni koji ih prate skriveni tu negde, u toj strašnoj pustoši.

Naravno, drugima nije ništa rekao o ovome. Nije učinio ništa neuobičajano niti je bio užurban. Naprotiv, i dalje je jahao mirno, lica okrenutog ka istoku i čekao da sudbonosna karta padne. U glavi nije imao nikakav poseban plan, osim onoga da Lindu vrati u sigurnost civilizacije kao i tvrdi rešenost da, koliko je to u njegovoj moći, ne dozvoli da misionarsko blago padne u ruke bande pljačkaša.

Kako će uspeti da ostvari te ciljeve trenutno nije znao, ali iskustvo mu je govorilo da se za sve mora čekati pravi trenutak.

– Vejde! – povikao je odjednom Fuller. – Koliko još treba da idemo?

Vejd je zategao vođice i osmotrio udaljene planinske vrhove. Ostali su se okupili oko njega i napeto iščekivali. Iako su svi ćutali, razbojnik je mogao da „oseti” njihov gnev u vazduhu.

– Bićemo tamo do zalaska sunca – odvratio je kratko.

Fuler otpi malo vode iz čaturice.

– Mora biti da ste jako zakopali taj plen, drugar.

– Pa... ne bih rekao da je zakopan.

– Kako?

– Hmm... recimo, ukratko, blago je na sigurnom mestu – dodao je i petama poterao svog konja u kas.

Vreme je prolazilo i popodnevene senke postale su nešto izduženije. Kako je sunce grabilo ka zapadu, tempo konjanika bio je sve brži. Izgleda da su svi zaboravili nezgodu sa usamljenim desperadosom. Sada su mislili samo na blago i nada da će ga za kratko vreme imati u rukama kod svih je porasla. Spontano su gonili konje na brži hod, sipajući kletve na račun Higinosa koji ih je usporavao.

Onda je Vejd lagano skrenuo kolonu prema neobično nagnutom prolazu dok se na okolinu spuštao sumrak. Išli su ćutke pretpostavljajući da se bliže cilju. Zatim ih je bandit poveo prema jednoj krivudavoj ivici i tu zastao.

– Tamo dole... – rekao je tiho i prstom pokazao duboku jarugu. – Indijanci to mesto nazivaju „Kanjon zaspalih”. Hm... pretpostavljam da se tu nekada nalazilo njihovo groblje.

– I... blago je tamo dole? – zapitao je Fuler.

– Upravo tako, tamo dole – potvrdio je Vejd, pokušavajući da kroz mrak pogledom dopre do dna kanjona. – Pođite za mnom.

Holidej je pažljivo osmotrio kanjon čije se dno videlo kao dosta široka traka peska uokvirena liticama. Te kamene strane bile su na mnogim mestima izdubljene otvorima najrazličitijih pećina.

Bilo je to tajnovito i tiho mesto u kome se čovek nije osećao prijatno. Onda se mrak kao donet nekom nevidljivom rukom našao na dnu kanjona, pa se činilo da je cela uvala prekrivena tamnim pokrovom. Holidej i Linda jahali su odmah iza Vejda koji ih je poveo do jednog izlomljenog puteljka usečenog u ivicu kanjona. Uzan put išao je veoma strmo i spuštao se do samog dna. Nije bilo mnogo mesta, pa su se konjanici morali spuštati jedan po jedan, šibani hladnim jesenjim vetrom. U jednom trenutku Higinsov konj se sappleo i konjanik je jedva uspeo da zadrži životinju na nogama. Konačno su uspeali da se spuste do dna, odakle im se činilo da se zidovi jaruge dižu do samih zvezda.

– Gde je mesto? – upitao je Fuler promuklim glasom.

– Već smo blizu.

– Za ime božije, požuri! – viknuo je nadjačavajući šum vetra.

Svi sem Doka i devojke bili su toliko nestrpljivi da su prosto goreli od pohlepe i iščekivanja. Što se Fulera tiče, sada je drhtao kao list na vetru i neprestano terao Vejda da požuri. Bandit je, izgleda, u prolazu brojao pećine i odjednom zastao ispod jednog pločastog kamenog ispusta nalik na nadstrešnicu. Sjahao je, a ostali su žurno kliznuli iz sedla.

– Mislim da je to ta pećina – rekao je Vejd i svi su potrčali ka ulazu. Odvrtan miris vlage zapahnuo ih je iz mraka spremnog da ih proguta. Vejd je kresnuo šibicu i žućkasto svetlo obasjalo je izduženu, tamnu pećinu. Svi su bez daha stajali pored njega dok mu je palidrvce dogorevalo u prstima.

– Grom i pakao! – povikao je Higin. – Eno jedne zvečarke!

Holidej je u magnovenju ugledao oblo telo koje je u klupčetu ležalo na uzanom kamenom ispustu i posmatralo ih sitnim očima zlim kao i sama smrt. U istom momentu Linda je vrisnula i skočila unazad, Fuller se mašio revolvera, a Vejd jauknuo pošto mu je palidrvce dogorelo do prstiju.

Pećina je za tren utonula u mrak, Fuller je opalio iz revolvera i zmija je pobegla. Onda je Vejd upalio još jedno palidrvce.

– Gde je blago, Vejde? – upitao je Fuller nestrpljivo.

– Tamo je, nazad u pećini.

Plamičak palidrvca poigravao je u razbojnikovim prstima kada je ostale poveo u unutrašnjost pećine. Posle desetak koraka Higin je ugledao starinski kovčeg i uz gromki uzvik potrčao napred. Gotam se, takođe, odvojio od ostalih i jurnuo da mu se pridruži. Oba su kleknula na kolena boreći se ko će pre dohvatiti i okrenuti polutruli kovčeg. U međuvremenu, Gotam je u pesku napipao jedan zlatni novčić i podigao ga da ga bolje pogleda. S druge strane, Higin je pokidao kožne kaiševe sa poklopca kovčega i otvorio ga. Obojica su se smejali kao deca za razliku od njihovog vođe. Naime, Fuller je mirno stajao pored Vejda i netremice gledao u banditove namršteno skupljene obrve i lice sleđeno nevericom.

Gotam je odgurnuo kovčeg i lica bledeg kao nadgrobna ploča lagano prišao ostalima; lice mu je bilo nekako nestvarno obasjano bledim lelujavim plamičkom.

– Blago... – izustio je suvim promuklim šapatom dok je Higin, bauljajući na ru-

kama i kolenima, pipao po podu pećine. – Gde je blago?

Ali, Vejd nije odgovorio, pa mu je Gotam drhtavom rukom poturio zlatnik pred oči.

– Je li... je li to blago?

Vejdu zastade dah. Ipak je imao toliko snage da kratko odmahne glavom.

– Onda, za ime božje, gde je blago? – povikao je Fuller glasom iz koga je izbijao zadah smrti.

– Ja... ne... ne znam.. – zacvileo je Vejd.

– Oh, bože, morate da mi verujete... jednostavno ne znam.

Fuller izvuče revolver iz futrole. Palcem je zategao obarač i jasno metalno „klik“ odjeknulo je u pećini desetostrukom snagom.

– Slušaj, Vejde, hoću da nešto shvatiš – promrmľao je. – Ja sam stvarno strpljiv čovek. Mi smo te spasli od ovog lovca-lešinara, prešli sa tobom toliki put preko pustinje, mirno i vrlo strpljivo. Dakle, moraš priznati da sam više nego strpljiv. No, sada je moje strpljenje pri kraju. Je li ti jasno? Odgovori mi, Vejde, je li ti jasno?

– Oh, poslušajte me svi... – zavapio je bandit gledajući u oči zažarene od gneva. – Bilo je ovde... Rodžer i ja smo ga ovde ostavili. Bilo je u vrećama... baš u onom kovčegu.

– Ali, mogli ste ga sakriti i na nekom drugom mestu! – grmnuo je Higin besno.

– Moji ljudi počinju da se ljute, Vejde – dobacio je Fuller preteći i vrh revolverске cevi zario banditu u pleksus. – I ne mogu da kažem kako ih zbog toga osuđujem. A sada... hoćeš li da nam kažeš pravu istinu, odnosno pravo mesto gde ste sakrili

misionarsko blago. Hoćeš li to učiniti, Vejde?

– Bilo je sakriveno ovde – tvrdio je uporno Vejd, mada ga je već obuzimalo očajanje. – Tačno ovde... Gospode, zar ne shvatate? Neka svinja ga je sigurno uzela.

– Svinje po imenu Vejd i Rodžer – dobacio je Fuller.

– Ne, nije tako...

– Ti znaš gde je blago? – ponovio je Fuller besno.

– Možda i ne zna – umešao se odjednom Holidej.

– Zaveži, Kobejne! – planuo je Fuller.

– Možda su Indijanci ponovo došli na svoje groblje, našli blago i odneli ga – primetio je Dok.

– Ne, ne, nikako! – tvrdio je Fuller uporno. – Vejd zna gde je blago! – dobacio je i odmerio bandita svojim sitnim očima. – I tako mi pakla, Vejde, reći ćeš mi gde je!

Gotamovi prsti sklopiše se oko drške revolvera, a Higinis lagano podiže pušku dok mu je u očima blistala paklena mržnja.

Vejd ih je prestravljeno gledao i dalje cmizdreći da nije kriv.

– Znaš šta? – dobacio je Gotam pakosno. – Jedan stari melez otkrio mi je interesantan način kako da čoveka nateráš da govori. Setio sam se toga kada sam video onu zvečarku.

– Kako mogu da kažem nešto što ne znam? – povikao je Vejd.

– Reci nam koji je to Indijančev način, Vine? – rekao je Fuller, još uvek držeći revolver u ruci.

Gotam ovlaži usne.

– Vezaćemo Vejda negde blizu legla zmija, a jednu od njih ćemo vezati za rep.

Od toga zmija pobesni i počne da skače i ujeda. I kada skoči dovoljno daleko...

Banditovo lice skamenilo se od užasa. Počeo je grozničavo da se okreće i gleda ljude oko sebe.

– Ali... vi... vi niste indijanci... – dobacio je isprekidano. – Vi ste belci.

Fuller glasno uzdahnu.

– Hoćeš li nam konačno reći istinu, Vejde?

– Pa rekao sam vam, dovraga!

– Gotam i Higinis! – pozva ih Fuller zvanično. – Uхватите onu zvečarku, razumete? Onda uzmite onaj kovčeg...

– Kobejne! – kriknuo je Vejd panično. – Ne možeš samo tako stajati...

– Džoni... – prošaputala je Linda stojeći pored Holideja.

– Ne mešaj se u ovo, Kobejne! – upozorio ga je Fuller, ne trudeći se ni da ga pogleda.

Za to vreme, Gotam i Higinis su uzeli kovčeg iz dubine pećine i pošli prema izlazu.

– Džoni... – šapnu Linda Holideju – znam da je on bandit, ali ne možeš dopustiti da ga...

– Zaslužio je ono što će dobiti – odvratio je Dok hladno.

Ona ga na tren oštro pogleda, ali odmah potom kratko uzdahnu i klimnu glavom. Znala je da ovaj čovek koji je spasao još uvek glumi nametnutu ulogu. Čekao je da na „sto padne prava karta” i po tome kako je prikrivao unutrašnju napetost, mogla je da pretpostavi da je taj trenutak veoma blizu.

– Ne misli na njega – dobacio joj je Dok mnogo blaže.

Odjednom se sa ulaza u pećinu začu stravičan krik, posle koga je sledila pra-

va grmljavina pušaka. Holidej se munjevito okrenuo vadeći kolt iz futrole i baš u tom času Fil Higinis je posrćući ušao natrag u pećinu. Onda je odjednom stao, zaljuljao se i okrenuo oko sebe kao pijani igrač. Kroz rupu na košulji slivao mu se mlaz krvi, a oči su mu odjednom postale bele i staklaste. Sledećeg trenutka se pridržao za kameni zid pećine, a zatim bezglasno kliznuo na tlo gde je ostao da leži poput mokre zgužvane vreće.

Holidej i Fuller su prošli pored njega i požurili ka ulazu. Tamo je iza kamenog zaklona stajao Gotam i stiskao pušku sleđenim rukama. Holidej mu se približio, bacio samo jedan pogled na kanjon i hitro ustuknuo nazad, u sigurni mrak pećine.

Bleda mesečina obasjavala je tlo uvale bacajući čudnu avetinjsku senku na tri kolone konjanika sa puškama i buktinjama u rukama. Njihovi konji su stalno frktali i sporo, ali sigurno napredovali prema samoj pećini. Što se konjanika tiče, oni su razgovarali glasno i uz gestikulaciju rukama, ne pokazujući nikakvu uznemirenost. Išli su veoma, veoma lagano i ličili na neki preteći talas smrti.

Dok je stajao i iz mraka posmatrao prizor; ubrzo su mu se pridružili Linda i Vejd. Kada su jahači počeli da se zaustavljaju pred pećinom, bandit glasno opsova.

– Barboza – tiho objavi Holidej.

* * *

Vođa desperadosa Barboza mirno se zaustavio ispred mnoštva konjanika i zadovoljno ih posmatrao. Bio je visok, koščat, lica skrivenog širokim na čelo natučenim

sombrerom. Jahao je belog ždrepcu koji je nestrpljivo kopao pesak i frktao. Nasuprot drugima koji su bili odeveni u prljava i pocepana odela, Karlos Barboza je na sebi imao svilenu košulju sa srebrnim dugmadima koja su blistala na mesečini. Većina desperadosa nosili su revolvare i stare vojne karabine, ali je njihov vođa na krilu ispred sebe držao sjajnu, novu vinčesterku.

– Gospode bože... mi smo mrtvi... svi smo mrtvi – zacvileo je Gotam.

– Pokušajmo da razgovaramo sa njima – rekao je Holidej.

– Neće vredeti... neće hteti da čuju – nastavio je Gotam. – Oh, čuo si za tu bandu? Oni belce ubijaju samo zbog toga...

– Zaveži! – naredio je Dok. – Moramo da pokušamo.

Rekavši to, on krenu korak dva prema izlazu iz pećine.

– Barboza! – odjeknuo je njegov odlučan i pomalo tvrd glas.

– Dobro večer, senjor – odvratio je Barboza. – Dobro došli u „Kanjon zaspalih”!

– Barboza, tvoji ljudi su ubili jednog od naših. Zašto? Mi nemamo nikakvu svađu sa vama?

– Taj čovek je nosio revolver, senjor – objasnio je Meksikanac ravnodušno.

– Bio je pošao da uhvati zvečarku.

– Mi to nismo znali, senjor.

– Kao što sam rekao – ponovio je Holidej mnogo mirnije – mi nemamo ništa protiv tebe i tvojih ljudi.

Vođa bandita je neko vreme razmišljao. Iza njega, zapaljenu buktinju je držao jedan mali Meksikanac bezizražajnog lica.

– Raduje me što čujem tako nešto, senjor – odvratio je Barboza najzad, pažljivo odmeravajući svaku reč. – Onda

verovatno nećete imati ništa protiv da odložite oružje i dođete ovamo?

– Do vruga, to ne... – dobaci Fuller iz dubine pećine.

– Možemo i ovako da razgovaramo – odvratio je Holidej.

– Prijatelji ne razgovaraju sa oružjem u rukama – bio je uporan vođa desperadosa.

– Kada smo već kod toga, Barboza, o čemu mi to imamo da razgovaramo? Ako ne nameravaš ništa da nam učiniš, a mi nemamo ništa protiv tebe niti se poznajemo, zašto jednostavno ne produžiš put i nastaviš sa ljudima tamo gde si krenuo?

– Hombre – dobacio je Meksikanac mnogo oštrije – jasno ti je da nemate izbora? Zato odbacite oružje i dođite da porazgovaramo. Odmah!

– Nema pogađanja, Barboza – odgovorio je Holidej u ime svih. Naime, nije imao nikakvih iluzija o njihovoj sudbini, ako bi poslušali desperadosov poziv i izašli iz pećine bez oružja.

– Ovo je žalostan trenutak, senjor – odvratio je bandit vrteći podrugljivo glavom. – Hm... zato smo prinuđeni da uradimo nešto što vam neće biti po volji. Vi ćete to sigurno zažaliti, senjor.

– Budite spremni – promrmeljao je Dok.

– Mi smo... isto što i mrtvi ljudi... – izustio je Gotam jedva čujno.

Vejd je tiho zapeo obarač puške i čekao. On je opet bio član grupe i spreman da se bori do poslednjeg. Jer, činjenica da je blago nestalo izbledela je pred značenjem iznenadne pojave armije naoružanih pustinskih desperadosa. Pored Vejda, Fuller se preznojavao držeći zapetu pušku i ćutao. Holidej je koraknuo nazad i stao pored Linde.

– Pružam vam poslednju šansu, senjor – čuo se Meksikančev strogi glas.

– Fulere... pušku – dobacio je Dok iznenada.

– Šta?

– Daj tvoju pušku... brzo! – naredio je Holidej. – Za ove lupeže Barboza je kao božanstvo. Ako bih mogao da ga skinem...

Fuller mu je bez reči dobacio pušku sa dugom cevi i Dok je brzo kleknuo i nanišanio. Bilo je to upravo u trenutku kada je Barboza okrenuo konja i uputio se nazad između dvojice konjanika. Holidej je pažljivo nanišanio, ali baš u trenutku kada je pritisnuo okidač, vođa desperadosa je naglo okrenuo konja. Odjeknuo je pucanj i zviznuvši kroz vazduh, tane se uz tup udar zarilo u Barbozinu ruku, daleko od mesta na koje je ciljano. Ipak, iznenađeni Meksikanac je kriknuo od besa i po drugi put je u „Kanjonu zaspalih” izbila erupcija puščane paljbe. Naime, svi desperadosi su potegli oružje i zasuli ulaz u pećinu kišom metaka.

Našavši se u bezizlaznoj situaciji, tražajući za blagom su ustuknuli u tamu pećine. Onda je još jedan plotun potresao kanjon, a desperadosi su na konjima jurili uz padinu. Urlali su kao Indijanci i besomučno pucali na sve strane...

Holidej je digao pušku i skinuo s konja najbližeg desperadosa, dok je kuršum iz Fullerove puške pogodio jednog debelog napadača u glavu. Linda je nanišnila jednog koji je trčao prema ulazu i stegnuvši revolver obema rukama, hrabro ispalila hitac na njega. Čovek se okrenuo zaustavljen u hodu, a već sledećeg trenutka mlaz krvi pokuljao mu je iz rupe

na vratu. Odmah zatim, svom težinom se sručio na pesak.

Za to vreme, prestravljeni Gotam je klečao na kolenima i mrmljao neke besmislice. Nije se molio bogu, ali je bio toliko užasnut da jednostavno nije mogao da reaguje.

Minuti su prolazili i okršaj je sve više dobijao na žestini. Još dva konjanika pojavila su se na ulazu u pećinu. Holidej je munjevitim pucnjem oborio jednog iz sedla tako da je bio mrtav još pre nego što je pao na tlo. No, drugi Meksikanac je ustuknuo i nanišanió pravo na Gota-ma. Bivši propovednik se prenuo i pokušao da reaguje, ali je već bilo kasno. Karabin je grmnuo, on se zaneo i svojim ogromnim telom lupio o zid pećine. Ostao je tako za trenutak, a zatim kratko kliznuo na tlo.

Nekoliko trenutaka kasnije u pećini je plamtelo od pucnjave desperadosa. Dok je odbacio praznu pušku i sada pucao iz šestometka. Fuller je pao pogođen u mišicu, a Vejd je digao ruke uvis u očajničkom pokušaju da se preda. Srčana Linda je ustuknula pred dvojicom Meksikanaca užarenih očiju koji su skočili sa konja i kao divlje mačke jurnuli prema njoj. Iako je znala da gleda smrti u oči, drhtavim prstima je pritisnula obarač; videla je kako jedan pada, ali joj je drugi udarcem izbio pištolj i dohvatio je za ruku. Tada se Holidej okrenuo da joj pomogne, ali je u tom času jedan od desperadosa ujahao u pećinu i sa veoma malog rastojanja pripucao iz puške. Hitac je odjeknuo kao pucanj topa, a kuršum je pogodio Holideja u rame, okrznuo kost i odbacio ga na stene. Ipak, Dok se brzo ispravio i pokušao da pripuca iz kolta, ali

dva Meksikanca su mu skočila na leđa. Jedan mu je grubo zavio ruku tako da je ispustio oružje, dok ga je drugi pogodio čizmom u trbuh. Odmah zatim je pao, a tren kasnije na slepoočnici osetio hladnu cev puške. Iznad sebe je ugledao naborano i grubo lice i shvatio da je savladan. Krajičkom oka video je kako Vejd pada udaren kundakom po glavi. Okrenuo se na drugu stranu i ustuknuo videvši da se Linda bori sa napasnikom koji je počeo da joj cepa odeću. Iza nje se naziralo Fullerovo lice.

– Umrećeš, hombre – dobacio mu je stari desperados i podigao pušku.

– Stani! – začuo se zapovednički glas sa ulaza pećine i odmah zatim unutra je ušao Karlos Barboza.

– Ubiću ga! – povikao je sitni Meksikanac koji je stajao sa druge strane.

– Ne – odvratio je Barboza i prišao mu sitnim korakom. Leva ruka mlitavo mu je visila pored tela, a krv se slivala niz rukav svilene košulje. – Umreće, Emilio, ali ne sada. Prvo bih hteo nešto da vide. Kada se to dogodi, svi će umreti. Ali, ne od metka, amigo. Ne, ljudi kao što su oni... belci... zaslužuju mnogo težu, laganu smrt. Znaš li šta mislim, Emilio?

Meksikanac se osmehnu.

– Naravno, senjor Barboza.

– Amigosi – dodao je Barboza odmeravajući Holideja, Fullera i Vejda – znajte da će to biti specijalna vrsta smrti.

Vođa je zatim okrenuo glavu od muškaraca i prišao Lindi koja je stajala leđima naslonjena na zid pećine. Pored nje se nalazio čovek koji joj je iscepao gotovo celu košulju i uplašenim pogledom posmatrao čoveka na konju.

– Paolo, ti si mi otkazao poslušnost – rekao je Karlos Barboza nategnuto i istog časa njegovo lice postalo je tvrdo i neprijateljsko.

– Ali, ja... – mucao je čovek očajno.

– Ti znaš moja pravila, Paolo – prekinuo ga je vođa osorno. – Ako uhvatimo mnogo senjorita, onda ih delimo između svih nas. No, ako je u pitanju jedna, ona je samo moja i treba da mi bude predata u ruke... netaknuta.

– Ali, senjor...

– Netaknuta, Paolo. A ti si, kao što vidim, isprljao ovu sinjoritu svojim pohlepnim rukama.

Barboza je zapeo obarač revolvera i uperio ga čoveku u stomak. Niko se nije ni pomerio niti se u okolini čuo bilo kakav pokret. Onda je revolver grmnuo i „neposlušni” desperados je bezglasno klonuo na kameno tlo pećine.

Barboza je prišao korak bliže mladoj ženi čija je košulja visila u krpama, tako da se lepo moglo videti njeno bujno mlado telo. Nekoliko trenutaka je posmatrao, a onda je pomilovao po obrazu i pogledao sve ostale kao da želi još jednom da potvrdi da je devojka samo njegova.

– Ova senjorita će mi biti predata kada stignemo u logor... netaknuta. Sada joj dajte nešto da obuče – dobacio je vođa bandita izveštačeno ljubaznim glasom.

Onda se okrenuo i odlučnim korakom izašao iz pećine.

Desperadosi su se zgledali. Barbozina komanda još uvek im je odzvanjala u ušima, a primer kazne za neposlušne ležao im je pred nogama. Jedan od njih žurno je izvadio veliku košulju ispod sedla i bez reči je dobacio devojci. Linda ju je prihvatila i navukla je što je brže mogla.

– Ja sam Huarez – rekao je mali debeli Meksikanac probijajući se kroz gomilu desperadosa da bi stao ispred zarobljenika. Nosio je preko oka crni povez i posmatrao ih veoma neprijateljski. – Ja sam Barbozin „segundo”.... njegov zamenik – kazao je kratko. – A sada pođite sa mnom... smesta!

Više gurani nego vođeni, zarobljenici su doterani do njihovih konja i naterani da pojašu. Nekoliko minuta kasnije, desperadosi su ih iz „Kanjona zaspalih” povelili na jedan dugačak i vijugav brdski prevoj. Jahali su u tišini skoro tri časa, u koloni po dvoje kao vojska, idući sve dalje i dalje prema istoku. Konačno su, silazeći niz jedan dugačak i vijugav prolaz između dve kamene litice, donekle usporili hod. Iz tog prolaza izašli su u jedan dosta prostran bazen, gde je na sredini, poput kule svetilje, buktala velika vatra osvetljavajući noć. Pri svetlosti ogromnog plamena Holidej je mogao da vidi tamne obrise grubo napravljenih koliba i ograđeni prostor u kome su se konji nemirno vrpeljili.

Kolona konjanika uputila se pravo ka logoru.

Huarez je sačekao da zarobljenici budu dovedeni pred njega.

– Tamo, u onu – rekao je kratko i rukom pokazao na jednu veću kolibu u blizini koralala. – Fernando, Karenca, vidite ih tamo i dobro ih čuvajte! U kolibi imate konopce.

– Molim vas... – zavapila je Linda očajnički. – Oni su ranjeni i treba im nega...

– Uskoro će bito mrtvi, senjorita – nasmejao se Fernando. – Šteta je uludo trošiti zavoje za mrtvace.

Huarez se nakašlja i obrati se devojci.

– Senjorita, vi pripadate Barbozi i morate brinuti o njemu. Zato se nemojte zamarati brigom o mrtvim ljudima. Sada ću vam pokazati njegovu kolibu.

– Psi... – promrmljao je Holidej besno posmatrajući kako devojkę skidaju sa sedla i odvođe na drugu stranu.

Karenca im je pokazao veliku kolibu.

– Sjašite tamo! – kazao je kratko.

Holidej je projahao pored dva niza pušaka i pridružio se Vejdu i Fuleru koji su ga čekali ispred kolibe. Bila je to grubo sklepana građevina od stabala i dasaka oblepljenih i povezanih suvim blatom. Jedan desperados je otvorio vrata i naredio im da sjašu. Ugurani su unutra, a dvojica bandita vezali su im ruke komadima grube kože koja se bolno usecala u meso. Kada su završili posao, Karenca je ostao pored vrata, dok je mršavi Fernando sa gadnim ožiljkom preko lica seo na pod i zapalio cigarilos.

Holidej je kratko uzdahnio i pogledao kroz jednu od mnogobrojnih pukotina u zidu: sedmorica desperadosa nagonila su konje u koral, a ostali su počeli da se sakupljaju pored vatre. Barboza je sedeo na starom sanduku, a ranu mu je pregledao neki stari Meksikanac, očigledno logorski lekar. U žarištu vatre ugledao je nož koji se tamo grejao. Okrenuo se i odmerio Vejda koji je ležao u jednom uglu i zurio u mrak. Bled u licu, Fuller je sedeo šćućuren u uglu i stenjao dok mu je krv kapala iz rane na mišici. Što se njega samog tiče, osetio je da je rana na ramenu prestala da krvari, ali je osećao snažan bol koji se širio kroz celo telo.

U jednom trenutku ceo logor je utonuo u duboku tišinu, tako da se Holidej brzo okrenuo i ponovo pogledao kroz pukoti-

nu: video je kako stari Meksikanac pored Barboze drži nož u ruci, dok je vođa bandita u ustima imao komad drveta. Plamen vatre zaigrao je na oštrici noža koji je doktor zario u banditovu ruku i posle nekoliko trenutaka ga izvio, jer je naišao na olovno tane. Još jedan okret i... metak je bio napolju. Barboza nije izustio ni reč, ali je odmah ispljunuo drvo, zgrabio komad olova i bacio ga u vatru.

Desperadosi su zakliktali, a njihov vođa se podigao i lagano krenuo ka kolibi.

– Izgleda da dolazi ovamo – rekao je Holidej.

Barboza je širom otvorio vrata i, ušavši unutra, nekoliko trenutaka pažljivo odmeravao trojicu zarobljenika. Konačno se zadovoljno osmehnuo kada se njegov pogled zadržao na Holideju.

– Senjor Holidej – obratio mu se.

Dok iznenađeno podiže obrvu. Primetio je začuđene poglede Vejda i Fullera, ali sada na to nije obratio pažnju.

– Ti me poznaješ? – upitao je mirno.

– Naravno – potvrdi Barboza uz osmeh.

– Reci mi, sinjor Holideje, na koliko je ucenjena glava Karlosa Barboze? Ti to sigurno znaš.

– Nikada me tako nešto nije interesovalo, ali mislim da sam čuo kako se pominje suma od oko hiljadu američkih dolara. Da, da, baš toliko za živog... ili mrtvog.

– I mnogi bi poželeli da te dolare zarade, zar ne? Da li bi i ti želeo da ih zaradiš?

– Naravno da ne – odvrati Dok odlučno.

– Ja nisam lovac na ucenjene.

– Onda nije nikakva šteta što nećeš preživeti ovu noć, amigo. Ali ćeš zato umreti

na jedan poseban način; nešto specijalno što sam rezervisao samo za tebe.

– Siguran sam da će to odgovarati tvojoj prirodi, Barboza – odbrusio mu je Dok hladno.

Meksikanac se iskezi.

– Što se tiče druge dvojice, oni će uskoro biti odvedeni do jednog mesta odmah izvan ove doline. Tamo će biti privezani za dva mravinjaka...

– Ne... molim te... – zavapio je Vejd koji je izgledao kao preplašeno dete.

– Ma hajde, molim te! Nema nikakvog smisla moliti ga za milost – promrmljao je Fuller. – Holidej je u pravu, on je zver u ljudskom obliku.

– Zaveži gubicu, hombre! – prasnuo je Barboza. – Ha, hoćeš li da znaš zašto ćete biti ubijeni? Zato što ste Amerikanci, da da... Amerikanci i belci. Možda još ne znate zašto Karlos Barboza mrzi sve Amerikance?

– Ja sam čuo – dobacio je Holidej suvo.

– Jesi li čuo celu priču, hombre?

– Čuo sam da je grupa vojnih dezertera pobila celu tvoju porodicu.

– Banda Amerikanaca! – vrisnuo je Barboza. – Banda prljavih, belih svinja!

– To ne znači da su svi Amerikanci kao oni – rekao je Holidej gledajući ga pravo u oči.

– Ne tiče me se – govorio je dalje vođa desperadosa. – Oni su došli do kuće u kojoj je živela moja porodica i to porodica običnih seljaka, peona. Prvo su nas opljačkali – dodao je s mržnjom – a kada je moj stariji brat dohvatio pušku, hladnokrvno su ga ubili. A onda su nastavili da ubijaju, ubijaju.... ubijaju.... Samo sam ja izbegao smrt i zakleo sam se... da ću ih osvetiti.

– To su bili dezerteri i otpadnici – ponovio je Dok. – Banditi u uniformama, isti kao što ste i vi.

– Ali Amerikanosi... – procedio je Barboza kroz zube i pljunuo.

Holidej jedva čujno uzdahnu. Meksikanac je bio obuzet mržnjom i ništa se nije moglo uraditi da se poboljša njihov beznadežni položaj.

Barboza ih ponovo odmeri i obliza usne. – Znaate šta, amigosi, već neko vreme smo očekivali da se pojavite u „Kanjonu zaspalih”. A sada da vam pokažem nešto. Nisam li vam rekao da ću vam pokazati nešto izvanredno pre nego što umrete? Karenca, otvori vrata!

Ovaj je poslušao i dva bandita su ušla u kolibu, lica razvučenih u širok osmeh. Svaki od njih nosio je u rukama po jednu vreću od nepromoćivog platna.

Onda se Vejd naglo ispravio i njegov i njegov promukao šapat čuo se u celoj kolibi.

– Misionarsko blago!

– Ah, prepoznaješ ga, senjor? – zadovoljno se osmehnuo Barboza. – Hmm... to su samo dve vreće od nekoliko koje imamo. Ostale su zaključane na sigurnom mestu u jednoj od naših koliba. Dakle, hajde da vidite kako izgleda to blago za kojim ste tragali! Otvorite!

Vreće su odvezane i otvorene i Holidej je ugledao onaj jedinstveni i nedokučivi sjaj zlata koji u svim vremenima draži maštu i izaziva ljudsku pohlepu. Desperadosi su zatresli vreće i začuo se zvonak, milozvučan zveket. Fernando je zavukao ruku unutra i uz zloban osmeh izvukao jedan pehar; naravno, zlatan. Pehar je blesnuo na svetlosti vatre koja je dopirala kroz otvorena vrata. Vejd je

ćutao kao da je zanemio, a Fuller je gledao poluotvorenih usta.

– To je samo deo blaga iz manastira – dobacio je Barboza i rukom dao znak da ljudi iznesu zlato napolje. – Vidite, amigo, i mi smo čuli za zlato ukradeno iz manastira! Kao što znate, pustinja ima svoj govor, svoj tihi šapat koji može da kaže mnogo toga! Tako smo mi čuli za dvojicu lupeža koji se zovu Rodžer i Vejd. Ti si Vejd? Da, znam da sam u pravu. Ti i tvoj kompanjon niste znali da su moji izviđači našli vaš trag i pratili vas sve do „Kanjona zaspalih”. Oni su motrili na vas kada ste sakrivali blago i videli kada ste odjahali. Hm... nije mi jasno zašto ste sakrili tako divno blago, senjor?

– Mi... bojali smo se da... da će nas se dočepati detektivi kompanije Fargo. Plen je bio težak i usporavao nam je bekstvo. Nameravali smo da ga tu ostavimo dok se bura ne stiša, a onda...

– Onda da se vratite i uzmete ga, senjor?

– Da – rekao je Vejd pokorno.

– Ali mi smo ga uzeli umesto vas – naglasio je Barboza. – I ne samo to, senjor. Dvojica mojih izvidnika pratila su vas kada ste odlazili iz kanjona kako bi bili potpuno sigurni. Ha, oni su vas pratili dok smo se mi vratili uobičajenim poslovima.

– Poslovima kao što su ubijanje skeledžija, pljačkanje karavana i ubijanje zarobljenika? – dobacio je Holidej.

– Između ostalog i to, mister Holideje – odvratio je Barboza mirno, izvadio cigarete i kresnuo palidrvce. – Samo, vi ne treba da brinete za to pošto ćete ionako uskoro umreti. Vas dvojica imate još vrlo

malo vremena, samo da znate; uskoro ćete biti odvedeni i vezani za mravinjak.

– A šta će biti sa mnom? – zapitao je Holidej.

– Moji prijatelji Indijanci pokazali su mi nekoliko vrlo interesantnih načina za ubijanje Amerikanosa. Uostalom, možda i vi znate za njih pošto ste neko vreme bili u nekom njihovom plemenu – rekao je bandit lažno blagim glasom. – No, za sada ću vam ostaviti da nagađate koji način sam izabrao.

Rekavši to, Karlos Barboza se ružno isceri i hitro izađe iz kolibe.

Fernando je zatvorio vrata, a Karenca je uzeo bocu tekile i povukao iz nje nekoliko dugih gutljaja. Glasno je huknuo, a zatim dao bocu Fernandu.

Karenca se potom okrete prema Vejdu i Fulleru.

– Imate otprilike još jedan čas života, mućaćosi – rekao je kada mu je Fernando vratio flašu. – Najpre tekila – dodao je – pa tek onda smrt.

Holidej se lagano okrenuo i provirio kroz jednu od pukotina na zidu: desepadosi su posedali oko vatre, a sve čurice i flaše sa tekilom bile su veoma „aktivne”. U jednom trenutku, Barboza je uzeo flašu od čoveka koji mu je izvadio metak, nagnuo je i, uz klicanje i odobravanje, iskapio je do kraja. A onda se Dok sledio, jer se vođa desperadosa uputio prema kolibi u kojoj se nalazila devojka. Grub, raskalašan smeh pratio ga je dok se udaljavao od vatre nesigurnim koracima...

Holidej je napregao mišice i skupio svu snagu pokušavajući da pokida kaiševe oko ruku. No, nije uspeo bilo šta da promeni osim što je osetio strašan bol, jer

su mu se kaiševi usekli još dublje i strahovito ga pekli.

No, taj bol mu nije predstavljao problem. Više ga je bolelo to što se pijani Meksikanac približavao kolibi u kojoj se nalazila devojka koju je hteo da odvede u sigurnost... i koja mu je postala veoma važna.

* * *

Videla ga je da dolazi i srce joj je stegla hladna ruka straha.

Holidej ju je spasao iz divljine i hrabro zaštitio od Gotama i ostalih. Sada je bio red na nju da se pokaže, pošto je samo ona bila u položaju iz kog je mogla bar nešto da pokuša. Izboru nije bilo i trebalo je brzo razmišljati. Sada je sve trebalo ostaviti po strani i razmišljati kako da spase svoj i Holidejev život.

Sedela je na postelji nervozno lomeći prste. Naime, desperadosi su je samo gurnuli unutra, ne nalazeći za shodno da je vežu pošto nije imala kuda da pobje.

Onda se začulo škripanje zasuna i već sledećeg trenutka vrata su se sa treskom otvorila. Brzo se okrenula i ugledala njegovu tamnu siluetu sa dve flaše tekile ispod ruke. Malo dalje iza njega, okupljeni oko velike vatre, banditi su stalno donosili boce i ispijali nove i nove količine tekile.

– Ah, dobro večer, lepa Čikita – pozdravio je Barboza.

Prisilila je sebe da ostane da sedi na postelji.

– Ime mi je Linda – dobacila je mirno.

On ju je pogledao; zatim je čula grebanje palidrvca. Barboza se okrenuo oko

sebe i pri malenom plamenu našao jedan komad sveće uglavljen na neki limeni svećnjak. Polako je prineo palidrvce fitilju i lelujavi plamen je slabašno „razbio” tamu između četiri zida. Barboza je stajao bez pokreta i netremice posmatrao svoju zarobljenicu koja je mirno sedela na postelji.

– Vidim da si se smestila kao kod svoje kuće... – iscerio se.

– A gde sam inače mogla da sednem, senjor? – upitala je, strašno se trudeći da ostane pribrana. – Gde drugde? Na ovaj prljavi pod?

Nekoliko sekundi je stajao i zbunjeno je odmeravao.

– Ah, vidim da Čikita ima hrabrosti i duha. To mi se dopada, si, si... E, pa sada ćemo se malo zabavljati, Čikita.

Linda ga je posmatrala kako otvara flašu i ispija nekoliko „dobrih” gutljaja. Onda se prisetio da su vrata još uvek otvorena i ritnuvši se nogom, uz tresak ih zatvorio. Osetila je miris alkohola u njegovom dahu i u trenu se naježila; ali, „stegla je srce” i jedva čujno uzdahnula. Ako je želela da ostane živa, morala je sve da pokuša...

Barboza je iznenada zatvorio flašu i namršteno je odmerio.

– A zašto se ti ne bojiš, Čikita? Ti sigurno znaš šta ja nameravam sa tobom?

– Oh... poštedi me priče, Barboza, ja sam odrasla žena. Ili ti to možda nisi zapazio? – napregla je svu snagu i kruto se nasmejala. – A šta si ti očekivao? Uplašenu malu devojčicu koja plače i moli da je ostaviš na miru?

– Si – odvratio je bandit iskreno.

– E, pa ja nisam uplašena mala devojčica – dobacila je kratko.

– To vidim i sam, Čikita – složio se.

– Rekla sam ti da se zovem Linda – naglasila je postavši još smelija. – Konačno, ako nameravaš da provedeš noć sa mnom, možeš me bar oslovjavati ličnim imenom.

Kratko vreme Barboza je stajao i gledao, a u ušima su mu odzvanjale njene odlučno izgovorene reči. Došao je u kolibu kao gospodar spreman da izvrši nasilje nad njom, a umesto toga, već od prvog momenta kada je ušao, ona mu je nametnula svoju igru i jasno stavila do znanja da nije robinja koja se plaši njegove snage i njegovih namera. U očima je planula iskra sumnje i Linda shvati da će odmah morati da ih razbije.

– Mogu li dobiti malo pića? – pitanjem je prekinula tišinu.

– Tekile? – zapitao je smeškajući se pri samoj pomisli kako će se zagrcnuti od tog žestokog alkohola.

– Da.

On joj baci jednu flašu na postelju. Pažljivo je gledao kada je skinula zapušač i prinela grlic usnama. Onda je progutala jedan gutljaj, uspela da se ne zakašlje i ponovo zatvorila flašu.

– Hvala, Barboza – izustila je dok ju je tekila pekla u grlu i želucu kao sam plamen oganj.

– Linda, Karlos Barboza nije budala – rekao joj je i prišao na samo nekoliko koraka. – Šta sve ovo treba da znači?

Ona glasno uzdahnu.

– To je veoma prosto. Nemam izbora, zar ne? Mogu da ti se oduprem i ti ćeš me u tom slučaju ipak savladati, a onda ćeš me verovatno dati svoji ljudima koji će me dokrajčiti, zar ne? Ili...

– Ili šta?

– Ili mogu da sarađujem sa tobom, da ti pružim uživanje i možda sama pomalo uživam; ako do toga dođeš, sigurna sam da ćeš biti zadovoljan i da ćeš me zadržati za sebe. Vidiš, Barboza, ne želim da budem igračka bačena onoj gomili napolju. Mislim da je bolje, kada je već ovako, da pripadam jednom čoveku.... tebi. Da li ti je to jasno?

On je klimnuo glavom i zamislio se. Uspeo je da shvati njenu logiku, ali ona to nije znala. No, ni on nije znao da je, dok je razmišljao, ona bila ispunjena strepnjom, sva u iščekivanju i bez daha.

– Ako... ako ovo radiš nadajući se da ćeš spasiti svog amiga Holideja...

– Džoni Holidej je mrtav – prekinula ga je Linda oštro. – Mene sada interesuje samo ti, Barboza. Interesuje me da preživim i... živim.

– Onda hajde da vidimo kako ćeš to pokušati da me zadovoljiš! – dobacio je Meksikanac i namignuo. Zatim se nagnuo i pruživši ruku pomilovao je po glatkim zategnutim butinama. Devojka je zadržala pogled na njegovoj mišici.

– Taj tvoj lekar nije dobro previo ranu – primetila je.

– Je li? – trgao se, a ruke mu se odvojile od njenih bedara.

– Da, da... vidim da rana nije pravilno očišćena. Hm... ako ja treba da budem tvoja ženska, onda ću se brinuti o tebi. Reci da donesu tople vode, pa ću dobro očistiti ranu i previti je. Onda ćemo još malo popiti, a zatim... bićeš srećan i zadovoljan čovek.

Može biti da je u pravu, pomisli Karlos Barboza. Konačno, ona stara budala je samo konjski lekar. Zato je prišao prozo-

ru, razmaknuo zavesu i doviknuo nešto ljudima oko vatre.

Za to vreme, Linda je kao opčinjena gledala njegov kolt sa drškom od slonove kosti, Holidejev kolt. Nije se micala, grčevito razmišljajući o narednom potezu...

Jedan od ljudi doneo je posudu sa toplom vodom do prozora i Barboza ju je uzeo i uneo unutra. Seo je na ivicu kreveta i ona mu je lagano odvila zavoj sa ruke i ramena. Uzela je zatim pokrivač sa kreveta, pocepala ga na dva komada, a onda jedan deo iscepala u tanke trake. Jedan deo je iskoristila da očisti ružno ispečenu ranu, pri čemu je desperados grčio lice i stiskao zube. No, devojka je uporno radila nastojeći da dobije u vremenu. Naime, čekala je da desperadosi okupljeni oko vatre popiju još više tekile.

– Napokon izgleda bolje – rekla je kada je uradila sve što je znala. – Sada ću je ponovo zaviti.

On je bio sve nestrpljiviji; njena blizina ga je uzbuđivala i kada ga je u trenu obuzeo talas požude, poljubio ju je u vrat. Njegova zdrava ruka lagano se ispružila tako da ju je počeo milovati po kosi. Praveći se da nije sasvim ravnodušna na ove izlive nežnosti, ona se osmehnu i nastavi sa previjanjem.

– Najpre ovo – rekla je uzdahnuvši, stavljajući poslednji zavoj na mesto. – A sada, pošto sam završila, prvo ćemo zajedno malo da popijemo.

I dve flaše sa tekilom ponovo su otvorene.

Linda je uzela svoju flašu praveći se da pije, a on ju je ponovo počeo milovati po kosi. Onda su banditove usne potražile njene i ona shvati da ga više ne može od-

bijati, a da ne probudi sumnju. Morala je odgovori na taj poljubac glumeći strast, jer je to bio jedini način da sprovede ono što je želela. Obgrlila ga je obema rukama i tako zagrljeni oboje su pali na jastuk.

U početku je Barboza bio prilično obazriv i uzdržan; izgledalo je da još uvek ne može da poveruje kako neka zarobljenica lepa kao Linda želi iskreno i do kraja da mu se preda. Ali, pošto mu je devojka šapnula nekoliko nežnih reči i još čvršće se priljubila uz njega i poslednja sumnja je nestala. Gladnim prstima je počeo da joj otkopčava bluzu i istovremeno klizeći usnama niz njenu bradu, do malog udubljenja na grlu. Linda je zaronila prste leve ruke u njegovu crnu kosu, ali je istovremeno desnom rukom počela da klizi po dušek. Kada joj je otkopčao poslednje dugme na košulji, njeni prsti su dotakli bocu sa tekilom tako da je očajnički zgrabila glatki stakleni grlić.

I taman kada su Barbozine ruke, poput kandži spremale da se spuste na njeno nežno telo, Linda je svom snagom „spustila” flašu na njegov potiljak. Vođa bandita se trgao i ispravio u grču kao opruga, a komadi razbijenog stakla i tekile sručili su mu se niz lice i vrat. Zatim se bez glasa srušio na dušek, dok se Linda hitro izmigoljila ispod njega držeći u ruci grlić razbijene flaše; bila je i sama zaprepasćena onim što je učinila.

Za tren oka se obazrela po sobi, a onda žurno ustala sa postelje i svukla sa njega čizme, crne pantalone i svilenu plavu košulju. Ne gubeći ni časa, navukla je na sebe Meksikančevo odelo koje joj je bilo nekoliko brojeva veće, ali to joj nije smetalo. Htela je da iz daljine izgle-

da kao Karlos Barboza. U stvari, „igrala je na kartu” da će svi već biti omamljeni tekilom. Zato je brzo pripasala njegov opasač sa revolverom zategnuvši ga za nove četiri rupice. Barbozina košulja visila je na njoj kao džak, a višak dužine pantalona morala je da savije i gurne u čizme. Prilazeći vratima, drhtala je kao prut i jedva nekako uspela da smesti svoju dugu kosu pod okovratnik.

Prišavši vratima zastala je, napola ih odškrinula i provirila kroz tanak prorez. Koliba sa zatvorenici nalazila se na sasvim drugoj strani, obasjana slabom svetlošću vatre. Osmotrla je desperadose oko vatrišta koji su bili obuzeti pijančenjem i igranjem. Onda je lagano izašla i za tren zastala u senci. Dva desperadosa pogledala su u njenom pravcu, ali su se odmah vratila piću. Znači, prvo iskušenje je prošlo, pomislila je i kratko odahnula. Jer, u lelujavom polusvetlu vatre dovoljno je ličila na Barbozu za njegove ljude već prilično omamljene od umora i pića.

Pošla je širim krugom dalje od vatre, kroz logor, krećući se lagano i odlučno kako ne bi probudila radoznalost. Jedan stari desperados koji je sedeo leđima oslonjen na magacin sa hranom i opremom za tren ju je odmerio, a onda se ponovo vratio svojoj flaši. Sada već mnogo odlučnija, nastavila je da ide ka kolibi neprestano se držeći senke. Tako je stigla pored ograđenog prostora za stoku i nastavila da hoda pored ograde. Velika koliba već je bila blizu i za nekoliko trenutaka trebala je da korakne u „svetliji deo”, to jest onaj prostor koji je vatra malo više obasjavala.

Uzmaka nije bilo, pa je prikupila svu hrabrost i pošla prema vratima. Zapazila je da su stražari unutra, što joj je sasvim odgovaralo. Došla je do vrata, podigla zasun i brzo ušla.

– Ah, senjor Barboza – rekao je Fernando nadnet nad svoju dopola ispražnjenu flašu tekile. – Očekivali smo da...

Linda je zakoračila u tamu i izvukla Barbozin revolver.

– Zatvori vrata! – progundala je pretećim glasom i pritom uperila revolver na oba čuvara.

Fernando je od iznenađenja ispustio flašu, dok je Karenca u neverici zurio u devojkicu koja je hladnokrvno zategla obarač šestometka. Izraz njenog lica govorio je da je spremna na sve i desperadosi su to shvatili.

– Vrata... – kazala je tiho. – Odmah... ili si mrtav.

Karenca je skočio i drhtavom rukom gurnuo vrata zaklonivši tako blesak svetlosti sa spoljnog vatrišta. A onda je stao kao ukopan, zureći u nju izbuljenim očima čije su se beonjače belele u polutami.

– Odličan potez, Linda – dobacio je Dok. – Budi oprezna dok ih ne razoružamo.

– Pazim, pazim... – ponovila je devojkica uzbuđeno i pokretom revolvera dala Karenci znak. – Ti, pusti nož na zemlju – dodala je.

Fernando je nešto dobacio na španškom, ali Karenca se na to nije ni osvrnuo. Bio je kao hipnotisan ne odvajajući pogled od tamnog otvora naperenog revolvera. Njegovi drhtavi prsti spustili su se do kožne futrole i izvukli nož koji mu je pao pored nogu.

– Udalji se! – naredio mu je Holidej. – Pođi do Fernanda, tamo gde te možemo videti.

Karenca je progutao vazduh i udaljio se tri koraka. Linda mu je brzo prišla, zgrabila nož i hodajući natraške vratila se do Holideja. Ne skidajući pogled sa stražara, devojka je oprezno presekla Holidejeve veze i konopac je pao na pod.

– Brzo, revolver! – dobacio je Dok.

Hitro je uzeo šestometak iz njene ruke i uperio ga na Meksikance, dok je ona sekla kaiševe kojima su mu bile vezane noge.

– A sada.. ovamo – izustio je Vejd iz svog ugla.

– Ja sam prvi na redu – dobacio je uzbuđeno Fuler.

Linda se dvoumila. Ako Holidej stavi sombrero na glavu mogao bi proći kao desperado. Njih dvoje bi tako pokušali da izađu iz kolibe i stignu do ograđenog prostora za konje sa dosta šansi da ne budu zapaženi. Jer, možda im se niko neće obratiti niti postaviti bilo kakvo pitanje. Ali, četiri osobe bi svakako privukle pažnju i mada već pijani, desperadosi bi se sigurno zapitali šta se to događa. S druge strane, ostaviti ove lupeže u rukama desperadosa značilo bi osuditi ih na strašnu smrt. Iako je jedan od njih bio zločinac, a drugi blizak zločinu, Lindi je bilo teško da donese odluku.

– Za ime božije! – preklinjao je Vejd.

Odjednom se strašan urlik besa prolio kroz noć i u logoru je zavládala tišina. Holidej je odškrinuo vrata i ugledao polugolog Karlosa Barbozu koji je posrćući izašao iz svoje kolibe. Sa čela mu se slivala krv i onako upola zaslepljen, vođa Meksikanaca se teturao kao ranje-

ni bik. Pritom je urlao i mahao rukama pokazujući nešto ljudima oko vatre koji su ga prestrašeno gledali.

– Sada! – viknuo je Dok.

Krenuo je napred i zgrabio Lindu za ruku. U istom momentu Fernando je skočio prema njima pokušavajući da ih spreči. No, Dok je munjevito reagovao; zario mu je cev kolta u stomak, a kada se bandit sagnuo i iz sve snage ga je lupio drškom po glavi. Meksikanac je bez glasa pao na zemlju, a taj trenutak iskoristila je Linda i priskočivši Fuleru, presekla mu veze na rukama. Zatim mu je tutnula nož u šake i dobacila – Evo! Spasavajte se kako znate i umete!

U istom trenu Holidej ju je zgrabio za ruku i povukao prema vratima. Iskočili su napolje gde je vládao pravi metež, jer su pijani desperadosi koji su dremali oko vatre bunovno poskakali. Jedan je spazio begunce i uperio pušku, ali ga je Holidej „ućutkao” metkom.

Sićušni desperados koji je čuvao koral za konje zinuo je od čuda ugledavši begunce koji su trčali pravo prema njemu. No, ipak se snašao i mašio rukom za svoj prastari revolver, ali begunci su već preskakali ogradu i u sledećem trenu se izgubili između konja. Naime, Holidej je „provukao” Lindu između poprečno postavljenih greda tako da su nestali iz starčevog vidokruga. Uporni Meksikanac je ipak pripucao prema senkama koje su iskrsavale između konja, ali nije uspeo da ih pogodi. Samo su konji počeli uznemireno da se vrpolje, a jedan ždrebac je, uplašen vikom i pucnjavom, naleteo na ogradu, polomio tanke gredice i izjurio napolje.

Holidej i devojka su se probijali ka drugom kraju ograđenog prostora gde su stajali njihovi konji, još uvek sa kompletnom opremom na sebi. Uspeli su da stignu do njih i Dok se uhvatio svog, a Linda Vejdovog konja. Do tog trenutka uplašene životinje su već počele da jure kao mahnite, dok su stražari trčali pored polomljene ograde ljutito psujući i dobacujući beguncima najstrašnije psovke. Naravno, najglasniji je bilo polugoli Barboza praćen ostalim desperadosima koji su ih počeli opkoljavati, a nasumce ispaljeni pucnji iz revolvera dodavali su još uzbuđenja već izazvanom pravom haosu.

Odmah zatim, najveća grupa konja je probila već oštećenu ogradu i životinje su kao nezadrživi talas jurnule kroz logor; što se bandita tiče, oni su se razbežali kao zečevi pred nezadrživim stam-pedom.

Naravno, zajedno sa svim ostalim konjima iskrali su se i begunci na najbolji način iskoristivši opštu zabunu; Holidej je poterao konja prema severu praćen devojkom koja nije nimalo zaostajala. Zapašali su revolveri pošto su Meksikanci hteli da ih „skinu” iz sedla, ali samo trenutak kasnije njih dvoje su zamakavši u noć jurnuli ka izlazu iz uvale. U trku su „presekli” preko jaruge, ali kada su naišli na krivinu pred izlazom, Holidej naglo zategnu vođice. Linda je učinila isto, ali zamalo nije pala sa konja koji se odjednom ukopao u mestu.

Pred njima, na jednoj ravnoj steni, ležala su dva desperadosa. Dok je nanišanio i pritisnuo okidač; jedan je prigušeno kriknuo i otkotrljao se naniže, dok je drugi uzmakao i pripucao iz svog starog

karabina. Bio je dobar strelac pošto je kuršum zviznuo svega nekoliko santimetara od Lindine glave i odbio se od kamenog zida prolaza. Ne čekajući, Holidej je ponovo nanišanio i drugi stražar je pogođen pao na leđa.

– Bežimo! – povikao je devojci.

Projurili su pored stene, a onda nastavili duž prolaza da bi se na kraju popeli do okomitog prevoja koji se pod ostrim uglom spuštao ka zapadu i dole, prema pustinji.

Tu su zategli vođice i stali.

Nekoliko sledećih sekundi sve je bilo tiho i ništa se nije čulo osim dahtanja konja i „stenjanja” noćnog vetra. A onda se iz pravca prolaza začuo topot konja...

– Ipak su uspeli da pohvataju konje i krenu za nama – dobaci Holidej ozbiljno.

– Da li... da li će nas goniti?

Kratko se osmehnuo i pogledao je.

– Pretpostavljam da hoće. Teško da će se Barboza smilovati i pustiti nas da pobegnemo, naročito posle onoga što ste mu napravili i učinili da pred svojim ljudima ispadne smešna budala.

– Ali... kuda da pođemo? – zapitala je ona užasnuto.

– Na zapad – odvratio je Dok.

– U pustinju? – zapitala je Linda sa nevericom.

Prvi gonioci pojavili su se na prolazu i zastali tražeći njihov trag.

– Da, u pustinju – potvrdio je Holidej i prikupio vođice. – U pustinju i pesak gde neće biti nimalo lako pratiti trag.

– Džoni!

– Linda, imam plan za te desperadose – nastavio je ozbiljnog lica. – Udesićemo

stvar tako da će se Teksas jednom za svagda ratosiljati te gamadi.

– Ali...

– Pođimo!

Rekavši to, poterao je konja niz padinu. Iako se strašno plašila, u potpunosti mu je verovala i pošla za njim pravo u otvorene mračne čeljusti divlje pustinje.

* * *

Jutro je bilo sivo i tmurno i izgledalo kao pritajeni neprijatelj. To hladno sivilo pružalo se od brdskih prevoja na istoku do pustinjskog horizonta na zapadu. Nije bilo ni daška vetra i hladan mir činio je da pustinja liči na nešto beskrajno veliko i tiho.

Jahali su cele noći spustivši se u podnožje brežuljaka, pa dalje kroz puš predeo koji se nastavljao prema zapadu. Jahali su ne osvrćući se za sobom. Konačno, kada su stigli do vrha jednog blagog uzvišenja, begunci su zategli vođice i zaustavili konje. Tek tada se Holidej okrenuo u sedlu i pogledao unazad.

Pri polusvetlu ranog jutra oči su mu izgledale bezizražajne dok je pogledom šarao predeo iza njih. Lagano i pažljivo je osmatrao ličeći na pticu grabljivicu koja nepomično stoji i vreba svoj plen. Bilo mu je potrebno samo dva–tri minuta da ugleda oblačiće prašine koji su se dizali u jutarnjem sivilu.

– Dve, možda tri milje iza nas – rekao je tiho.

– Izgleda da se ne kreću brzo – primetila je devojkica.

– Barboza je pravi jastreb, Linda – rekao je Dok. – On zna da po ovakvom pesku i prašini niko ne može dugo i brzo da

jaše. I zbog toga se ne žuri... Nastaviće da ide tim tempom i čeka svoj trenutak. Uveren je da će nas na kraju umoriti i pohvatati.

Pri pomisli na to devojkica zadrhta.

Holidej je otvorio čaturicu i progutao nekoliko gutljaja mlake vode. Dok je pio, gledao je prema zapadu ka mestu gde se iz jutarnjeg sivila kao spomenik dizao oštar vrh jedne usamljene stene. Cilj mu je bio da do tog vrha stignu pre podneva i odatle skrenu ka severu i dalje, prema odredištu.

Kratko je uzdahnuo, uputio Lindi pogled pun ohrabrenja i dobacio. – Krenimo dalje!

Poterale su konje preko brdskog prevoja i pošli niz sledeću padinu, sve do jednog presahlog potoka. Dok su izlazili na suprotnu obalu, ispod suvih stena bežali su uplašeni gušteri. Odmah posle toga bili su ponovo na mekanom peščanom tlu.

Pred podne je pustinja postala vrela kao peć. Znoj je prošarao konje brazdama bele pene, a iznad njihovih glava počela su da kruže dva lešinara praveći velike ujednačene krugove. Begunci su konačno ujahali u senku velike peščane stene i krenuli prema severu. Ispred njih se nalazio neravan predeo pun kanjona i ispresecan mnoštvom dolina. Ujahali su u kanjon sa visokim zidovima koji su ih na kratko vreme zaštitio od sunca. Trebalo im je sat vremena da prođu i izbiju na drugu stranu, to jest na jedan udaljeni vrh. Stigavši gore, okrenuli su se da pogledaju iza sebe.

Meksikanci su bili odmah iza njih i videli se na ravnom tlu bazena kao mali sićušni mravi.

Linda se nagnula prema njemu i uhvatila ga za ruku.

– Džoni... čini mi se da vidim Barbozu.

– Hm... izgleda da su prišli previše blizu – promrmľjao je Holidej tiho i obrisao znoj sa čela.

– I šta sada da radimo? – prošaputala je devojka.

– Šta da radimo? – ponovio je Dok mehanički. – Da jašemo tako brzo kao da su nam za petama svi đavoli pakla!

U oštrom galopu prešli su preko prevoja i stigli do nekog starog puteljka koji je vodio u drugi kanjon. Iz pustare je odjednom počeo da duva vetar, vreo i užaren tako da su oboje jedva disali. No, ipak su stigli do prolaza na suprotnom kraju, a pesak je ponovo ustupio mesto tvrdoj zemlji i kržljivom žbunju. Posle nekoliko stotina koraka ponovo su ušli u kanjon, ali su nastavili da jašu bez zadržavanja. Popodne je odmicalo prema kraju dana i kako je sunce sve više tonulo ka zapadu, vreli pustinjski vetar je sve više gubio svoj užareni dah i snagu. Holidej je znao da su desperadosi blizu njih i da ih gone vijugajući između stena kao psi spremni da napadnu i rastrgnu svoj plen.

Dan je bio pri kraju i sunce je polako zalazilo kada se poslednja kamenita uvala odjednom proširila. Put kao da je dosezao do jedne grupe stena i dalje nije išao... No, u poslednjem trenutku konjanici su shvatili da naglo skreće i kao uzana staza nastavlja dalje između dve glatke stene.

Begunci su se popeli uz puteljak koji se dizao preko nekoliko stepenasto naslaganih stena, a zatim u koloni po jedan poterali konje puteljkom uz padinu i tako stigli do neravnog brdskog vrha.

Stigavši gore, zastali su i pogledali niz padinu.

Ispod njih, u dosta ravnoj uvali, nalazilo se pet šatora pored kojih je stajao niz konja svezanih na dugačkom konopcu. Oko šatora kretalo se bar dvadesetak ljudi u plavim vojničkim uniformama. Konjanici su uglavnom bili okupljeni oko uzane trake vode koja se, po Holidejevom sećanju, zvala Klintov izvor.

– Oh... uspe! smo, uspe!...! – rekla je Linda sa olakšanjem, radosno posmatrajući vojnike u plavim uniformama koji su se kretali po kampu.

Dok Holidej klimnu glavom i osmehnu se prvi put u toku dana.

– Hajdemo dole! – kazao je.

Vojnici su ih primetili čim su poterali konje niz padinu. Kada su se približili logoru, mali mršavi stražar ih je pozvao da stanu i kažu ko su. No, čim je prepoznao čoveka koga je video sa svojim poručnikom kod Mejfildove skele, spustio je pušku i rukom pokazao da slobodno prođu.

Vojnici koji su ih primetili pošli su im u susret kao i oni koji su se odmarali u šatorima.

Prolazeći kroz pravi špalir, Holidej je primeo ruku obodu šešira i ne zaustavljajući se dobacio. – Odmah me odvedite do Riketa.

Stao je tek pored izvora gde su oboje sjahali i pustili konje da ugase žeđ posle dugog i napornog puta. Pritom je nekolicina vojnika napravila malu gužvu kako bi stekli privilegiju da pomognu Lindi da sjaše. Holidej se osmehnuo gledajući njeno srećno lice, a onda se okrenuo jer mu je u susret dolazio nasmešen njegov stari poznanik.

– Dobrodošli, Holideje – obratio mu se Riket prilazeći. – Lepo od vas što ste sa sobom doveli jednu lepu ženu da nam ukrasi logor. Sam bog zna koliko nam je bio potreban neko kao ona!

Dok se ponovo osmehnu.

– Doneo sam i nešto više od njenog prisustva, Rikete.

– A šta to?

– Barbozu...

– Barbozu? – ponovio je oficir i svi vojnicu su se odmah utišali. – Gde je on? – dodade poručnik radoznalo.

– Oko petnaest minuta jahanja iza nas... sa svojim desperadosima.

Riket je nekoliko sekundi iznenađeno zurio u Holideja, ali onda se pribrao i okrenuo svojim ljudima.

– Neka odred bude spreman za pokret u roku od tri minuta! Jeste li me razumeli?

Vojnici bez reči potrčaše ka svojim konjima i puškama.

* * *

Udolina je bila okružena skrivenim punim i zapetim puškama, spremnim da opale i poseju smrt. A oni koji su dolazili nisu tako nešto ni slutili.

Konjanici su pojahali putem kojim su došli Holidej i devojka i prateći njihov trag, stigli do mesta nedaleko od logora. Poručnik Riket je smatrao da straža nije potrebna, jer mu je za obračun sa Barbozinom bandom bio potreban svaki čovek.

Skoro šezdeset vojnika se tiho zaustavilo i sjahavši s konja, rasporedilo u zaklone iza kamenja i stena. Svi su motrili na uzani puteljak koji im je vijugao pred očima. Noć je bila blizu i posle zalaska

sunca na zapadnom horizontu sijala je još samo uzana traka crvene svetlosti; no i to je bilo dovoljno da mesto zasede i dolju kojom je desperadosi trebalo da prođu osvetli svetlošću umirućeg dana.

Skriven iz jedne stene, Holidej se okrete ka Riketu.

– Čini mi se da ih čujem – šapnuo je osliškujući šumove večeri.

– Koliko rekoste da ih ima? – upita poručnik tiho. On je bio hrabar čovek, ali sudar sa Barbozom nije bio obična vojnička čarka. Stoga je bilo razumljivo što je bio uzbuđen.

– Tridesetak, možda čak četrdesetak...

– Nas ima šezdeset.

– To je dovoljno – proomrmlja Dok zadovoljno. – Naravno, ukoliko su ljudi iskusni i ne dođe do nečeg nepredviđenog.

– To je isključeno, mada... Eto, nisam očekivao ni da ću vas ponovo videti – odvrati Riket nameštajući pušku.

– To je dugačka priča, poručniče. No, nisam mislio da ću se naći u ovom položaju.

– Oh, znate šta – dobaci Riket poverljivo. – Ako se sve završi kako treba, ovaj događaj biće „pero” u mojoj vojničkoj karijeri.

– Verovatno računate da će vam doneti i vaš deo zaslužene slave – primetio je Holidej.

– I više nego to – priznao je poručnik. – Nadam se unapređenju, a to bi mi moglo doneti i premeštaj iz ove paklene pustinske rupe u neku tvrđavu ili garnizon u istočnom delu zemlje. Negde bliže civilizaciji...

Topot kopita je postajao sve glasniji.

Riket se još jednom osvrnuo oko sebe i bacio pogled na stene. Njegovi ljudi ležali su ili čučali pognutih glava, skriveni u svojim zaklonima. Još samo nekoliko minuta i Rodžer će se naći u njegovoj klopci... a to je značilo da je poručnik već kupio ulaznicu za unapređenje i svoju prekomandu. Holidej je uzeo svoj kolt sa drškom od slonovače koji je Linda otela od vođe desperadosa.

U tom trenutku prvi konjanici su kroz prolaz nagnuli u dolinu.

Riket je čekao dok su vojnici nestrpljivo stiskali puške, spremni da na komandu zapovednika ispale smrtonosni plotun. Još desperadosa ujahalo je u dolinu, a zatim su se uputili niz vijugav put.

Poručnik se okrenu prema Holideju.

– Dakle? Hoćemo li? Ili da još pričekamo?

Dok je pogledom pratio konjanike koji su se kroz oblake prašine probijali uzanim puteljkom.

– Mislim da je ovo glavnina grupe.

– Eno ga Barboza – šapnu vojnik. – Prokleta svinja...

– Da, neprestano ga posmatram otkako je prošao kroz prolaz... – promrmlja Holidej. – Evo ih, dolaze sve bliže. Još desetak sekundi i biće pred našim cevima.

Riket je sačekao još malo.

No, kada je čeon konjanik dojahao upravo ispred njegovog zaklona, ustao je i naperio pušku.

Već sledećeg trenutka činilo se da su stene oživele pošto se cela dolina plavila od uniformi. Sve puške bile su podignute i uperene u desperadose.

Čeon konji odjednom su zastali pošto su jahači naglo zategli vođice. Meksikanci su pokušali da se okrenu i potra-

že izlaz u bekstvu, ali gde god da su se okrenuli, odasvud su ih gledali crni otvori uperenih pušaka.

U sredini te uskomešane gomile koja je vikala i galamila, sedeo je Barboza na svom konju, skamenjen od iznenađenja, sa nevericom zureći u vojnike u plavim bluzama koji su ih okruživali.

– Stanite! Svi stanite i da se niko nije makao! – komandovao je Riket i njegov glas se razlegao širom kanjona. – Sjašite i dignite ruke u vis! Svi ste uhapšeni!

Nekoliko poslušnih odmah je podiglo ruke dok su se ostali kolebali. Onda njihov vođa kriknu kao u transu.

– Ne! – povikao je oštro. – Ne budite budale! Predaja znači isto što i smrt. Znajte da ćemo svi biti povešani!

– Biće vam pošteno suđeno – doviknu Riket pokušavajući da ublaži Barbozine pokušaje da kod ljudi izazove želju za otporom.

– Američko pošteno suđenje?! – dobacio je vođa desperadosa podrugljivo.

– Nemate drugog izbora – dobacio je Holidej podižući se iz zaklona. – Ako se predate imaćete bar neku šansu!

Ugledavši Holideja, Barbozino lice se u trenu izobličilo od mržnje. Počeo je da viče kao mahnit, a na uglovima usana pojavila mu se pena.

– Ti si nas namamio u ovu klopku, podli Amerikano! Ti i ne znaš šta znači pošten obračun između ljudi, zar ne? Sposoban si samo da namamiš ljude u zamku kao i svaka kukavica!

Holidej ga je u potpunosti ignorisao, a Riket je po drugi put pozvao desperadose da se predaju.

– Sada sjašite! Svi... Od ovog trenutka ste moji zarobljenici!

Meksikanci su se još uvek kolebali i prestrašeno zurili u pušćane cevi koje su ih okruživale. Nekolicina najmlađih bojažljivo su sjahala sa podignutim rukama, što je naljutilo Barbozu koji je urliknuo. – Ne! Nema predaje! Borićemo se i pobiti sve Amerikanose!

Ponet vođinom komandom njegov zamjenik Huarez je odjednom podigao pušku i ispalio očajnički hitac na Riketa. No, promašio ga je i tane je zviznulo pored poručnikove glave i odletelo u noć.

Za tren oka bar dvadesetak Meksikanaca se mašilo svojih pušaka i revolvera. Pokrenuti Barbozinom fanatičnom komandom kao i Huarezovim očajničkim pokušajem da prvim metkom smakne komandanta plavih bluza, desperadosi, ili bar većina njih, odlučili su da se probiju iz zasede.

Shvativši da mu ne preostaje ništa drugo, Riket je komandovao da vojnici zapucaju. Odmah potom puške su planule zatvarajući oko Meksikanaca ubistveni vatreni krug. Kiša olova zasula je bandite kidajući, lomeći i rušeći sve što se našlo na putu. Pogođen iz više pušaka, Huarez je dignut iz sedla i bačen na jednu neravnu stenu. Još šestorica njegovih saboraca bili su mrtvi pre nego što su im tela pala na tlo. Trojica sa desne strane pokušala su da pognu po konjskim leđima i uzvrate vatru, ali im to nije uspešlo. Uplašeni pucnjavom i plamenim jezicima koji su im sevali ispred očiju, konji desperadosa su se očajnički propinjali, zbacivali svoje mrtve ili ranjene jahače i bežali u noć tutnjeći kopitama po kamenitom tlu. Sem nekolicine koji su se odvažili da pruže otpor, ostali banditi su bežali kao zečevi pucajući u bekstvu

prema ljudima u zasedi. Onda su usledili novi gromoviti plotuni koji je stigao one što su pokušavali da se probiju i nađu zaklon.

Holidej je video kako je Karenca poterao svog konja pravo prema dvojici vojnika. Jednog je pogodio u rame, ali je drugi hladnokrvno dočekao njegovog konja udarcem kundaka u prsa tako da se životinja propela, zanjistala i zbacila jahača na zemlju. Karenca je pokušao da se podigne i uperi revolver, ali je puška u vojnikovim rukama snažno grunula i otvorila „treće oko” na Karencinom čelu.

Vojnici su počeli da stežu obruč i trojici sa podignutim rukama pridružila su se još dvojica očajnički moleći da im vojnici poštede život. Ipak, nekoliko najupornijih nastavilo je da se bori pokušavajući da odbiju ubistveni talas plavih bluza. No, ni njihova odlučnost da se bore na život i smrt nije mogla da spreči vojnike koji su sada poskakali iz zaklona. Za manje od jednog minuta preplavili su poprište borbe i desperadosi su jednostavno bili zbrisani ili poobarani na zemlju udarcima kundaka.

Konačno je pucnjava prestala. Nekoliko ranjenih očajnika pokušalo je ipak da uzvрати, ali vojnici su ih na vreme primetili i bez oklevanja zauvek učutkali. I onda, kao po komandi, preostali živi banditi su počeli da se predaju u grupama, čuo se zveket oružja i, obračun se bližio kraju.

– Čini mi se da unapređenje i prekomandu već imam u džepu, Holideje – rekao je poručnik okrenuvši se prema Doku. No, umesto odlučnog i mirnog Dokovog lica ugledao je prazninu. Što se tiče Holideja,

on je u tom trenutku već bio na prevoju koji je okruživao dolinu.

Naime, kada je Karenca pao mrtav, Holidej je pogledom ispratio Barbozu koji je jašući kroz gomilu konjskih i ljudskih tela pokušao da se izvuče gurajući sve pred sobom. Udarcem kundaka onesposobio je vojnika koji mu je preprečio put i punom brzinom se uputio u mrak, prema planinskom brdskom prolazu.

Dok ga je spazio na vreme i pošao da mu preseče odstupnicu.

Za to vreme, vojnici u dolji opkolili su desperadose koji su se predavali.

Bitka je bila završena.

Holidej je obišao udoljicu ivicom prevoja, obilazeći u trku krupno kamenje razbacano po padini. Na mestu gde se brdski prolaz ulivao u kanjon, ugledao je nekoliko jastučastih oblačića prašine dignute kopitima konja u trku.

Bio je to Barboza.

Dok duboko udahnu. Ako mu pođe za rukom da uđe u kanjon, postojala je velika mogućnost da umakne i nestane u pustinji. Zato je poterao konja niz dugu, kržljivim žbunjem obraslu padinu. Jurio je najbrže što je mogao znajući da Barboza u tom trenutku jaše kroz brdski prolaz u očajničkom pokušaju da se domogne slobode, slobode koja mu se nikako nije smela pokloniti. Njegova mala armija bila je uništena, ali uvek je bilo dovoljno zlih ljudi spremnih na svako razbojništvo i zločin koji su mu se mogli pridružiti. Vođa koji je delio obećanja šakom i kapom uvek je mogao očekivati da će naći dovoljan broj novih lupeža spremnih da zajedno sa njim krenu na put zločina.

Dok je jureći obišao jednu grupu stena i uputio se ka izlazu iz prolaza. Stigavši

dole, skočio je sa konja i priljubio se pored jedne stene.

Barboza se još uvek nalazio u prolazu. Holidej je jasno mogao da čuje topot kopita o kamen. Znači, uspeo je da ga prestigne i u pravi čas dođe na pravo mesto. Kada je vođa desperadosa izronio iz tamnog otvora brdskog prolaza, Dok je izvadio kolt iz futrole.

– Barboza!

Meksikanac je naglo trgao vođice i konj mu je zastao kao ukopan. Ostao je u sedlu savršeno nepokretan i kada je Holidej izašao iz zaklona držeći kolt uperen tačno u njegove grudi.

– Sidi s konja! – naredio mu je.

– Kako god želite, senjor – odvratio je dubokim i praznim glasom koji kao da je dolazio iz neke ogromne pećine smrti.

Veoma lagano bandit je sišao sa konja neprestano gledajući u Doka. Posle onog događaja u kolibi on je navukao neko staro iznošeno odelo, isto onakvo kakvo su nosili i njegovi ljudi. Sada nije izgledao kao veliki i nepobedivi vođa. Ove noći, ovako sam i poslušan ispred uperene cevi ličio je na običnog drumskog razbojnika. Kada je stao na zemlju, raširio je ruke i iscerio se.

– Evo, sjahao sam. Šta sada sledi, senjor?

– Smrt – prozborio je Holidej ravnodušno.

– To sam i mislio – odvratio je dok mu se lice pretvorilo u bezizražajnu masku.

– Vi ćete me, dakle, ubiti? Ubićete jednog nenaoružanog čoveka? Čudno, nisam pretpostavljao da je to stil čuvenog Doka Holideja!?

– To nikada nije bio moj stil, ubico – odvratio je Holidej nategnuto. – Pre će biti

da ti tako radiš, zajedno sa napastvovanjem žena u karavanima, ubijanjem starih bespomoćnih ili usamljenih ljudi. Da ne govorimo o vezivanju za mravinjake i ostalim „specijalitetima”. Svemu tome si vičan, zar ne, Barboza?

– Svi oni su bili Amerikanosi – dobacio je bandit ogorčeno. Izgleda da je za njega ta reč bila dovoljan razlog, ali i objašnjenje za sve počinjene zločine.

– Eto vidiš, to je tvoj stil, Barboza! No, ja nameravam da ti pokažem šta je moj stil – kazao je Holidej mirno. – Dakle, daću ti mogućnost da biraš.

Vođa desperadosa nabra čelo.

– Mogućnost da biram?

– Da. Možeš se predati i odbaciti pištolj i u tom slučaju ću te predati vlastima koje će te poslati na vešala. Ali, možeš izabrati da ti vratim revolver u futrolu... i da ti na taj način pružim šansu da potegneš... U stvari, šanse za život će nam biti jednake.

Barboza je zurio u njega pun neverice i zbunjenosti. Izgleda da nije verovao svojim ušima.

– Ali.... ja sam banditos, desperado.... nisam Amerikano, revolverašu.

– Ja nisam revolveraš, Barboza – odvratio je Holidej uz blag osmejak. – Šta je? Zašto si zbunjen? Plašiš se što nemaš ljude da te brane? Zar se bojiš da se sam suočiš sa neprijateljem?

Barboza proguta pljuvačku, a sitne graške znoja orosiše mu čelo. Bilo je očigledno da grčevito razmišlja o izboru koji mu se nudi.

– Šta će biti od ta dva, Barboza?

– Senjor... ja nisam revolveraš – prevadio je najzad preko usana. – Ipak ću izabrati da mi sude Amerikanosi...

– Kako hoćeš – odvratio je Holidej očigledno pomešanih osećanja. S jedne strane, bio je zadovoljan što će krvoloka stići zaslužena kazna, ali s druge strane... Žarko je želeo da taj surovi ubica više ne doživi ni jedan dan, da odmah bude kažnjen za svu patnju, smrt i razaranja koja je prouzrokovao.

– Dobro, ali onda odbaci revolver – dodao je hladno. – Učini to polako, sa dva prsta i pusti ga da padne. I pazi da ne nanjušim ni najmanji pogrešan potez, jer ću ti odmah prosvirati lobanju.

– Nema pogrešnih pokreta – obećao je Barboza.

Holidej ga je posmatrao kako lagano spušta ruku do futrole, uzima dršku kolta sa dva prsta i pušta je da padne na prašnjavo tlo.

– Šta sada? – zapitao je vođa desperadosa.

– Udalji se od revolvera.

– Svakako.

Bandit je zakoračio tri koraka u stranu, pa je Holidej lagano prišao i podigao kolt sa zemlje.

– Jaši. Vraćamo se u logor! – naredio je Dok idući unatraške prema konju. Nije ispuštao iz vida Meksikanca koji se brzo i ćutke vinuo u sedlo.

– Sada napred! – nastavio je Dok. – Ispred mene!

Barboza je pošao nazad prema prolazu praćen Holidejem koji je jahao nekoliko metara iza njega. Ušlu su u prolaz i za sekund ili dva visoke litice su zaklonile mesec. Iznenada ih je obavila tama, ali Holidejeve uvek budne oči primetile su munjevit pokret ispred sebe. Video je da se Barboza okrenuo i osetivši opasnost,

instinktivno se bacio iz sedla. Delić sekunde kasnije začuo se pucanj.

Tek što je telom dodirnuo zemlju Dok je nanišanio siluetu na konju. Njegov kolt se oglasio dva puta i Karlos Barboza se zaljuljao u sedlu, kriknuo i srušio se na zupčaste stene.

Holidej brzo ustade i potrča ka mestu na kome je ležalo telo. Bilo je bez znaka života, ali on je ipak kresnuo palidrvce i okrenuo ga na leđa. Na banditovim grudima videle su se dve jasne rupe od revolverskih kuršuma. Pogled mu je kliznuo do Barbozine desne ruke. Njegovi košćati prsti još uvek su grčevito stezali mali crni pištolj marke „deringer” koji je nosio skriven ispod košulje.

* * *

Manastirom je upravljao otac Lenart Drajfus, mali dežmekasti sveštenik vedrog lica. Ali kada su u manastirsko dvorište ušla vojna kola natovarena ukradenim relikvijama, on nije mogao da sakrije radost. Tek što ih je ugledao, potrčao im je u susret i videvši poznate vrećice, pao na kolena okrenuvši lice ka nebu.

– Oh, neka je hvala Svevišnjem! Neka je hvala Svevišnjem! – ponovio je plačući od radosti.

– Možete i posle hvaliti Svevišnjeg, oče Drajfuse – rekao je ljubazno Riket. – No, mislim da bi prvo trebali da zahvalite mister Holideju.

– Hvala vam, sinko, mnogo vam hvala – rekao je otac Drajfus što je srdačnije mogao, dok su ostali propovednici istovarali vrećice sa blagom. – Vi ste taj koji je poklonike đavola namamio u klopku?

– Tako bi se moglo reći – odvrati Holidej blago se osmehnuvši.

– On nas je odveo i do banditskog skrovišta gde smo do kraja završili s tim... „sledbenicima đavola” – objasnio je Riket. – Bez njega zaista ne bi pronašli, a niti vratili vaše blago.

– Oh... hvalim te Bože što se to desilo! Pominjaćemo vas u molitvama, sinko – dodade otac i kratko se nakloni Holideju. – A ko su ovi svezani ljudi na konjima?

Riket se glasno nakašlja.

– Jedan od njih je Vejd, bandit koji je zajedno sa svojim pajtašem i opljačkao vaše blago. Ako ga bolje zagledate, verovatno ćete ga prepoznati. Drugi je pustinjaški lupež po imenu Fuller i pripada istoj vrsti ljudi van zakona. Obojicu smo našli u Barbozinom skrovištu kada smo došli da uzmemo vaše blago. Oni nisu uspeali da se izvuku onda kada su im umakli mister Holidej i devojka. Sada ih vodimo do šerifa koji će se pobrinuti za njih.

– Neka je hvaljen Svevišnji – ponovio je otac Drajfus i ponovo se okrenuo prema Holideju. Vi ste taj čovek čije se ime često pominje u ovim krajevima, mister. Mogu vam reći da sam i ranije čuo za vas, da, da... Ovde ste veoma poznati i slavni...

– Možda – odvrati mu Dok kratko.

Sveštenik se malo zamislio, a onda zgranuto primeo ruku otvorenim ustima.

– Milostivi Bože! Vi ste... kako smo čuli, revolveraš!

– Neki tako kažu, ali verujte da to nije tačno – odvratio je Holidej i pogledao prema Lindi. – Kada sam potegao revolver, to je bilo samo kada je trebalo spasti nečiji život... ili sačuvati svoj.

– Dobro je što to čujem, sine moj – odvratio je Drajfus ozbiljno. Njegovo lice je zasjalo kada je i poslednja vrećica sa blagom istovarena iz kola. – Naravno, postaviće se pitanje nagrade za povraćaj svetih relikvija. Hoćete li da uđemo unutra? – upitao je obraćajući se celoj grupi.

Riket se ućtivo izvinio rekavši da će se on i njegovi ljudi zadovoljiti toplim jelom i čašom crnog vina koje im je obećao manastirski kuvar. Osim toga, stolice i stolovi bili su već postavljeni, a ljudi nestrpljivi. Tako su samo Holidej i Linda ušli sa sveštenikom u njegovu prostoriju koja se nalazila odmah pored kapele.

Pošto im je ponudio da sednu, otac Drajfus im se ljubazno obrati – Mi vam mnogo dugujemo, mister Holideje i za mene će biti zadovoljstvo da se dogovorimo o iznosu nagrade koja vam svakako pripada.

Holidej skide šešir i blago se osmehnu.

– Voleo bih kada bismo pitanje nagrade nekako zaboravili, oče. Ipak, molio bih vas kada biste umesto toga nešto učinili za mene – dodao je i izvadio cigaretu iz tabakere. – Odmah da vam kažem da će mi armija dati nagradu za hvatanje Barboze i njegove bande, što mi je sasvim dovoljno za neko vreme. Voleo bih kada biste sredstva koja ste planirali iskoristili za dobrobit svih vas kao i ovog manastira.

Sveštenikovo lice se ozari.

– Vi ste vrlo velikodušni, mister! Neka vas Svevišnji blagoslovi! Ali... pomenuli ste neku uslugu, zar ne?

– Da, voleo bih da mi pomognete.

– Učiniću sve što mogu, samo recite.

Holidej kratko uzdahnu i pokaza na Lindu.

– Vidite, oče, ova mlada žena putovala je sa karavanom koga su napali Barbozini desperadosi. Slučajno se spasla, a u tom strahovitom pokolju izgubila je sve što je imala: oca, brata, prijatelje... Sada je potpuno sama na svetu.

– To je žalosno – odvratio je otac Drajfus skrušeno. – Neka im na onom svetu Bog podari mir...

– Da, oče, to će verovatno biti – prekinuo ga je Dok – ali mi moramo da brine-mo o živima. Ja vas zbog toga molim da pomognete gospođici Lindi Trevor.

– Rado, ali kako? Ako ste mislili na ovaj manastir...

– Ne, ne. Vaše bratstvo ima ogranak u gradu Šefildu, a to je baš pokrajina u kojoj je njena porodica htela da se naseli. Ako biste mogli da je preporučite brizi tamošnjeg starešine, bio bih vam strašno zahvalan. On bi mogao da joj pomogne da nađe posao i pristojno utočište.

– Naravno, sa zadovoljstvom! – uzviknuo je sveštenik. – Otac Nundej je moj prijatelj i za njega će biti čast da uzvрати čoveku koji nam je učinio toliko dobrog. Odmah ću napisati pismo.

Linda i Dok su sačekali dvadesetak minuta, a kada su dobili pismo pozdravili su se sa simpatičnim ocem Drajfusom.

– Vi ćete mi oprostiti što vas ne zadržavam – pravdao se debeljko – ali zaista imam puno posla. Treba da vidim kako su moji ljudi rasporedili relikvije, proverim da li su vojnici dobro ugošćeni i...

– Zahvaljujemo vam i pozdravljamo vas – prekinuo ga je Dok, a devojkica je samo ućtivo klimnula glavom. Dva časa kasnije, odred vojnika i njih dvoje nastavili su

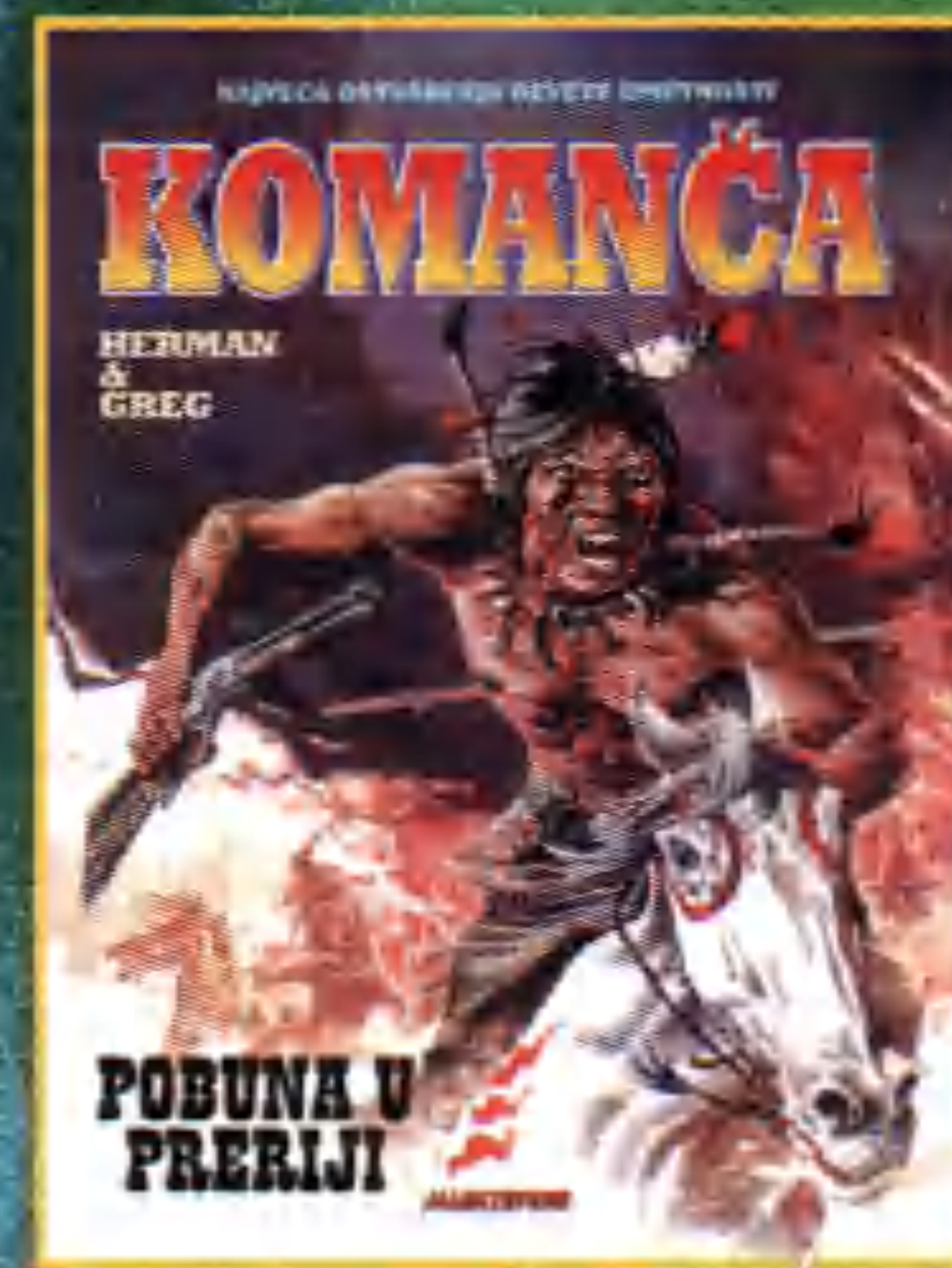
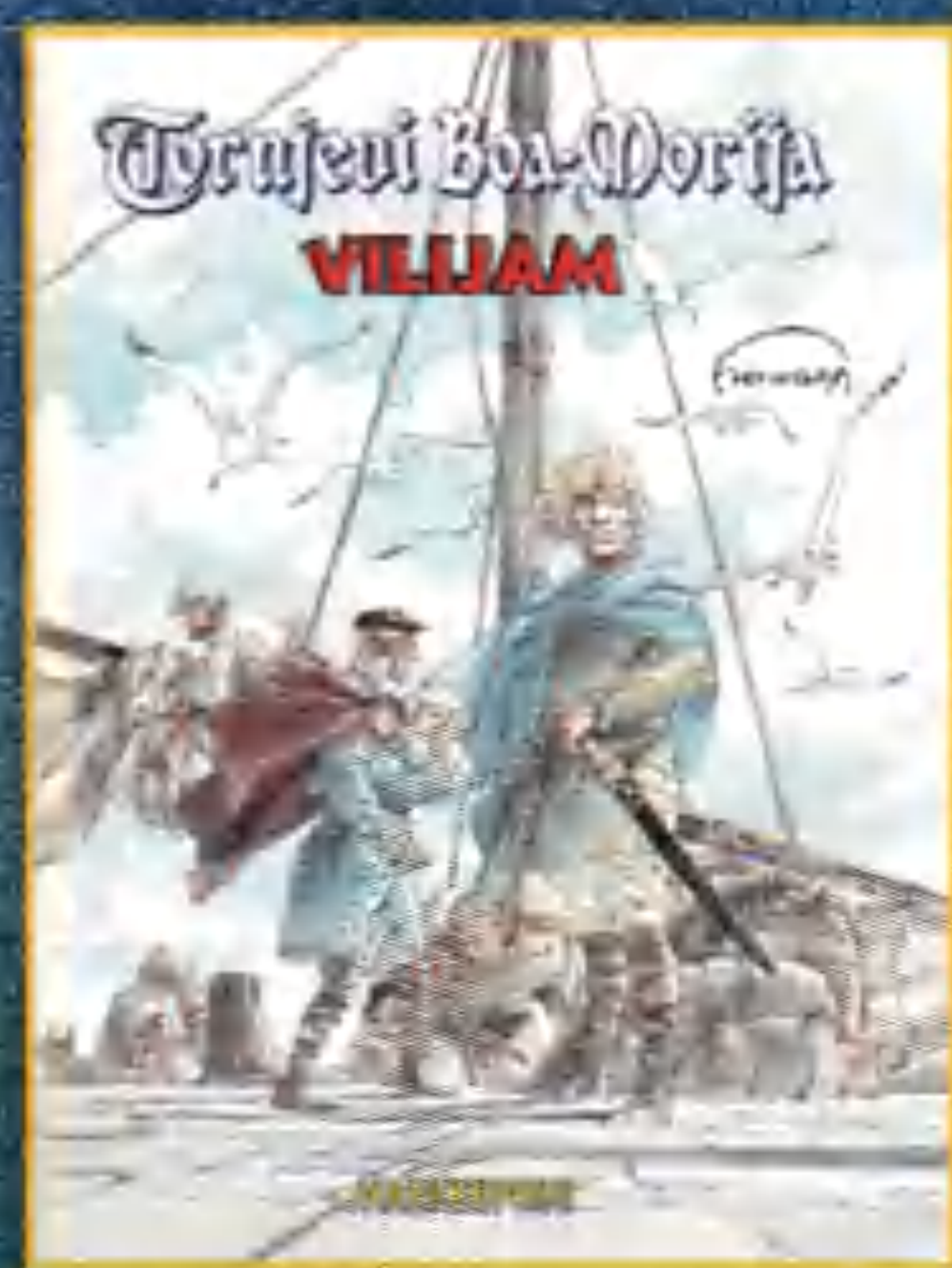
put prema Drajdenu. Odatle su planirali da otputuju u Šefild, na zapad, dok se nagrađeni Riket selio u svoj novi garnizon na severoistoku.

* * *

Nedelju dana kasnije Holidej je ostavio Lindu u sigurnosti urbanog Šefilda, osećajući istovremeno blagu tugu što se rastaje od ove divne i mile devojke. Ali, bilo mu je drago što je najzad spokojna i zadovoljna. To je mogao da vidi po nje-

nom osmehu i nežnom poljupcu kojim ga je ispratila kada je diližansa krenula iz grada. Zavaljen u udobno kožno sedište, još jednom joj je mahnuo i tada mu se učinilo da je obrisala suzu u uglu oka. Uzdahnuo je i sa osmehom pomislio kako će oboje još dugo nositi divnu uspomenu na dramatične i uzbudljive događaje u kojima je ostvarena bliskost dvoje ljudi koji će jedno o drugome uvek misliti sa nežnošću i toplinom.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00501

9 770353 000002